

Shungo Hida

Hương Giang dịch

Nhật ký của
konatsu
& *mugi*

Shine
BOOKS

NHÀ XUẤT BẢN
DÂN TRÍ

Nhật Ký Konatsu và Mugi

Tác giả: Shungo Hida

Dịch giả: Hương Giang

Phát hành: Shinebooks

Nhà xuất bản: Dân trí 07/2020

— ★ —

ebook@vctvegroup

Shungo Hida

Sinh năm 1964 tại thành phố Yokohama, tỉnh Kanagawa. Ngoài công việc chính thức, ông còn viết truyện và đã tự phát hành tiểu thuyết dài *Angel Ball* dưới dạng sách điện tử. Năm 2015, sau khi chỉnh sửa và biên tập lại, ông xuất bản *Angel Ball* dưới dạng bunko và ra mắt trong vai trò nhà văn. Tác phẩm kể trên đã giành giải cao nhất ở hạng mục Tiểu thuyết tại Giải thưởng Sách Hiroshima năm 2016. Tháng 9 cùng năm, ông phát hành tập truyện ngắn đầu tay mang tên *Ana Oyaji*.

Bạn là người yêu chó ư? Hay bạn quý mến những chú mèo? Nhân một sự tình cờ, Mao đã nhận nuôi chú chó Konatsu ngay trước khi chú bị mang đi tiêu hủy. Sau những tháng ngày mệt mỏi với công việc và tình yêu không thuận lợi, sự xuất hiện của Konatsu đã dần dần thay đổi cuộc sống của Mao. Lấy bối cảnh thành phố Hiroshima, “New Summer Orange” là bức tranh về cuộc sống thường nhật tràn ngập tình yêu thương của gia đình Mao và chú chó cưng. Một thử thách bất ngờ đã ập tới với cặp vợ chồng đang sống ở Kamakura. “Chú mèo Mugi” khắc họa nỗi đau và niềm hy vọng hướng tới sự sống dưới đôi mắt của chú mèo Mugi. Qua hai câu chuyện miêu tả cuộc sống ấm áp, êm đềm bên những sinh mệnh bé nhỏ gắn gũi với con người, hy vọng cuốn sách sẽ mang đến cho độc giả những xúc cảm nhẹ nhàng và sâu lắng.

“Từ thừa xa xưa, Thượng Đế đã trao sứ mệnh cho loài chó chúng ta chung sống bên cạnh con người. Chúng ta sẽ luôn tận tâm bảo vệ con người, động viên, an ủi họ, dù có chuyện gì xảy ra cũng lắng nghe tiếng lòng của họ và gắng sống hết mình.”

New
summer
orange

Người
và
phố

1.

Đậu chiếc xe FIAT 500 màu đỏ thẫm vào bãi đỗ xe khu chung cư xong, Kurahashi Mao cầm chiếc túi đeo chéo và túi nilon tái chế đặt bên ghế phụ lái rồi xuống xe.

Vừa đọc tờ rơi lấy từ hòm thư của chung cư, cô vừa bước vào thang máy, bấm nút chọn tầng năm. Vốn là nhà thiết kế đồ họa, bệnh nghề nghiệp thôi thúc cô bỏ qua nội dung quảng cáo mà chỉ chú ý tới thiết kế logo, phối màu và bố cục hình ảnh của tờ rơi.

Sau khi bước ra khỏi thang máy, cô liền tiến thẳng về phía căn hộ của mình. Trong lúc lấy chìa khóa mở cửa, Mao cảm giác có thứ gì đó đang quơ quào phía dưới, ngay đằng sau cánh cửa.

Cạch!

Cửa vừa mở, Konatsu đã xuất hiện, chờ sẵn dưới chân cô.

“Chị về rồi đây, Konatsu!”

Konatsu ngược nhìn Mao, vẫy đuôi tíu tít, hai chân trước của nó nhảy phốc tới, nhào vào đầu gối cô. Nhưng không hiểu sao nó vội quay đi ngay và lon ton chạy tới trước gian bếp nhỏ.

“Chị xin lỗi đã bỏ em ở nhà một mình. Em buồn lắm phải không? Chị mua đồ ăn vặt cho em đây.”

Nói rồi, Mao cởi bỏ đôi giày công sở và đưa chân bước vào hành lang.

“Á!”

Mới đi được một bước, mặt Mao đã nhăn nhó và đành lại.

Cô nhẹ nhàng vươn tay bấm công tắc đèn ở gần đó.

“... Chậc!”

Mao không nói nên lời vì bàn chân còn nguyên tất của cô vừa giẫm thẳng vào vũng nước không mong đợi nằm chình ình ngay giữa lối đi.

“Ôi! Thật là...”

Mặt sàn lấm chấm những dấu chân của Konatsu sau khi nó giẫm phải vũng nước ấy dẫn vào tận trong phòng.

“Konatsu...!”

Trên tấm thảm lót vệ sinh nằm bên cạnh vẫn còn nguyên dấu vết một bãi tè. Xem ra Konatsu đã thành công một lần rồi. Mao đặt túi đồ lên tủ giày và nói.

“Hư lắm nhé! Phải đi vệ sinh đúng chỗ chứ.”

Nhìn Konatsu đang nấp bên kia phòng, Mao thở dài thườn thượt.

Konatsu là cô cún Toy Poodle chừng một tuổi, mới về nhà này được hai tuần. Thế nhưng mãi mà nó vẫn chưa học được cách đi vệ sinh đúng chỗ.

Giờ thì Mao đang phải xối nước rửa cái chân vừa giẫm phải bãi tè của nó trong phòng tắm, trước khi đi lau chùi vũng nước ngoài sảnh và vết chân trong phòng của mình.

“Ồi!”

Mao lại la lên. Thêm một vũng nước nhỏ nữa trên sàn. Tấm thảm trải sàn sau nhiều lần tận lực chống đỡ những đợt tấn công

liên tiếp của các bãi tè kia cuối cùng đã anh dũng hy sinh cuối tuần trước.

Ngồi trong ổ mây nơi góc phòng, Konatsu lo lắng nhìn về phía Mao.

“Thật tình!”

Mao thở hắt ra, cô mở toang cửa sổ rồi lấy giẻ lau sạch vũng nước.

Trong ráng chiều tháng Năm, làn gió dịu mát khẽ mơn man thổi tới, làm lay động những sợi tóc mái lơ thơ của Mao.

Mình nằm trong ổ mây, chăm chú nhìn chị Mao lau dọn sàn nhà. Sau khi đã xong xuôi, chị từ trong phòng tắm bước ra và tới ngồi xõm trước mặt mình.

“Đủ rồi nghe, Konatsu. Chị xin em đó, làm ơn đi vệ sinh đúng chỗ được không? Hôm trước em làm được rồi mà.”

Mình sợ lắm, cứ ngồi yên không dám ngẩng đầu lên. Sau đó, chị Mao nói tiếp.

“Konatsu nè... Tụi mình đi dạo một chút nhé!”

Đột nhiên, tai mình động dậy. Vừa nghe thấy hai tiếng “đi dạo” vô cùng đáng yêu ấy, mình liền nhìn lên và nháy phốc ra khỏi ổ. Khấp người mình cứ chộn rộn không yên vì vui sướng.

ooo

Trên con đường tản bộ ven sông Enko chảy trong lòng thành

phố Hiroshima, Konatsu vừa đi vừa nhảy tâng tâng, hết như đang giậm chân bịch bịch. Cứ đi được một đoạn nó lại dừng, ngay cả những bậc thang dẫn xuống sông, nó cũng bước xuống không mấy may sợ hãi. Mao đứng trên bờ sông thấm đẫm ánh chiều tà. Dải biên giữa hai dòng nước đã thay đổi, Mao hiểu rằng dòng sông phản chiếu ánh đèn thủy ngân này đang đổi chiều chảy từ phía hạ lưu về thượng lưu. Konatsu liên tục hít ngửi mùi nước dưới chân. Cả ngày dài bị nhốt trong nhà, hẳn nó thấy mọi thứ bên ngoài đều mới lạ.

Với Mao, được nuôi chó là một trong những ước mơ thời tiểu học, sẽ càng tuyệt vời hơn nếu đó là một chú chó cảnh nuôi trong nhà. Nhưng mẹ cô, người phụ nữ dễ tính luôn chiều theo hầu hết mọi đòi hỏi của con gái, lại kiên quyết từ chối mong muốn ấy.

“Nhà mình cho thuê trọ mà con. Sao có thể nuôi chó trong phòng mà đón khách được chứ?”

Nghe mẹ giảng giải, Mao đành thở dài từ bỏ và sớm quên đi ước mơ nhỏ nhoi ấy, vậy mà giờ đây, vô tình cô lại biến nó thành hiện thực. Nhưng thật lòng mà nói, so với mộng tưởng cô vẽ ra trong đầu, tất nhiên hiện thực này cũng có nhiều khác biệt.

Hằng ngày, sau khi xong việc về đến phòng, điều đầu tiên Mao làm là dọn dẹp hậu quả của những “nỗi buồn” được giải quyết bừa bãi trên sàn. Tất nhiên, có cả những “nỗi buồn sâu sắc” và vài lần Mao đã vô tình đạp phải.

“Á... Ôi mẹ ơi!”

Cũng có lần cô mém xỉu vì ngồi lên nó mà không hề hay biết.

Mặc dù vậy, chưa bao giờ Mao nghĩ đến việc nhốt Konatsu trong một chiếc lồng chật hẹp cả ban ngày.

“Nào Konatsu, chúng ta về thôi. Chắc em đói rồi hả?”

Mao nhẹ nhàng kéo sợi dây dắt, Konatsu liếc nhìn cô rồi vui vẻ leo lên các bậc thang.

Tốt nghiệp khoa Nghệ thuật của một trường đại học trong thành phố, xin được việc làm công ở thành phố này rồi tách ra làm tự do, có một sự thật là giờ đây, cuộc sống của Mao đã có thêm không ít niềm hứng thú mà cô chưa từng cảm nhận được trước đó.

Buổi sáng thứ Bảy lần thứ ba kể từ khi bắt đầu sống cùng Konatsu, Mao mang theo nó chuẩn bị lên đường trở về đảo Osaki Shimojima, nơi bố mẹ cô sinh sống.

Cô mặc áo sơ mi xanh thẫm sọc ngang và quần trắng ống rộng. Ngồi trước gương, Mao cột gọn mái tóc ngắn của mình rồi vừa ngân nga hát bằng giọng mũi vừa thoa kem chống nắng lên mặt và cánh tay, bất chợt cô khựng lại.

“... Hử?”

Mao ghé sát mặt vào gương, lông mày bỗng nhíu lại.

“Ôi... Mặt mình ngày càng nhiều tàn nhang thì phải...”

Hôm trước, cô vừa cùng giám đốc công ty quảng cáo đi tìm bối cảnh ghi hình và tới xưởng đóng tàu tại Kure. Ở xưởng, ai cũng phải đội mũ bảo hiểm, không may hôm đó lại là ngày đầu tiên của mùa hè năm nay, trời quang mây đen phát hờn, và hầu

hết mũ bảo hiểm đều không có vành che. Nhưng làm sao Mao có thể từ chối đội mũ được...

“... Công việc này khắc nghiệt thật.”

Mao thở dài một hơi vẽ cam chịu rồi thoa kem chống nắng tiếp.

Sau một hồi nhìn ngắm những phiến lá non rung rinh trong gió bên bờ sông, cô đóng cửa sổ rồi tới lấy lồng vận chuyển chó đặt trên tủ giày.

Hôm trước, khi nhắn tin với mẹ trên LINE, Mao có kể chuyện mình nuôi chó, không ngờ mẹ lại bảo cô dẫn nó về. Quá đổi ngạc nhiên, cô phải gọi điện thoại hỏi ngay cho chắc chắn.

“Ồ mẹ, con dẫn nó về không sao thật ạ?”

“Mẹ đang mong lắm đấy.”

Mẹ vui vẻ nói.

Mao mang chiếc lồng gần như chưa sử dụng lần nào về phòng. Konatsu suốt ngày đi vệ sinh sai chỗ. Mặc dù từ đây tới nhà bố mẹ cô ở Mitarai, Osaki Shimojima chỉ mất khoảng một tiếng rưỡi chạy ô tô, nhưng nhờ Konatsu “đi nhẹ” trên ghế xe thì tiêu. Vì vậy hôm nay, cô quyết định cho nó vào lồng để mang theo.

“Konatsu, đi thôi.”

Lần nào chuẩn bị ra ngoài, Konatsu cũng đoán biết được và mừng quýnh lên, nhưng riêng lần này, không hiểu nó nghĩ gì mà nãy giờ cứ sợ hãi, nép vào một góc phòng. Mao thấy lạ song vẫn ôm lấy Konatsu, cố cho nó vào lồng.

“Á!”

Konatsu bắt ngờ cụp đuôi chạy trốn. Mao bắt lấy lúc nó đang cuộn tròn người lại.

“Sao thế? Chúng ta sẽ tới nơi ngay thôi, hôm nay em ráng chịu đựng nhé.”

Nói rồi, cô khẽ đẩy mông Konatsu còn đang nấn ná bên ngoài vào trong và đóng cửa lồng lại.

Mao đặt chiếc lồng nhỏ của Konatsu lên ghế phụ lái của chiếc FIAT rồi rời khỏi bãi đỗ xe của khu chung cư.

Thực sự thì mình rất ghét ở trong lồng.

Vì bị đẩy nên mình mới chui vào, sau đó chỉ còn biết co mình lại và run lập cập. Chị Mao mở hết cửa sổ hai bên cho thoáng khí, rồi vừa chạy xe vừa nói chuyện với mình rất nhiều. Ánh mặt trời lọt vào qua khe hở trên lồng và lay động sang hai bên trái phải, cuối cùng ô tô dừng lại.

“Tới nơi rồi, Konatsu.”

Dù chị Mao đã mở cửa lồng, mình vẫn chẳng muốn chui ra.

“Chị xin lỗi nhé... Phải rồi, Konatsu không có kỷ niệm đẹp với mấy chiếc lồng mà.”

Như đã hiểu ra lý do mình sợ hãi, chị Mao mỉm cười, dịu dàng nói.

“Đừng lo nhé. Lại đây nào!”

Nhưng mình vẫn không chịu ló đầu. Chẳng còn cách nào khác, chị Mao đành phải ngoắc ngón tay vào vòng cổ màu đỏ của mình

rồi nhẹ nhàng kéo mình ra.

Ngoàm!

“Ui da!”

Bất giác, mình cắn mạnh vào tay chị.

Nghe tiếng chị la, mình hơi hoảng, vội vàng liếm lấy liếm để bàn tay mà chính mình vừa cắn.

“Đau đấy, Konatsu. Ôi, chảy máu rồi... Thật là!”

Chị Mao ngó vào trong lòng, gương mặt chị lộ rõ vẻ đau đớn nhưng chẳng hề giận dữ.

“Không sao đâu, Konatsu.”

Rồi bằng giọng dịu dàng, chị bảo.

“Chị sẽ ở với Konatsu mãi mà.”

Thế nhưng chân mình vẫn không chịu tiến lên phía trước.

“Em sợ phải không? Chị xin lỗi vì không chịu hiểu cho em.”

Với ánh mắt hiền từ, chị choàng hai bàn tay như bao bọc lấy mình rồi nhẹ nhàng kéo mình ra. Vì chị cứ nhìn chăm chăm nên mình không trụ chân được nữa và bị lôi tuốt ra ngoài, rồi được chị bồng trên tay.

“Thôi nào Konatsu. Chị hứa là không sao đâu mà. Em nhìn kìa, biển đấy!”

Đó là khung cảnh mình chưa từng thấy bao giờ. Rất nhiều nước, rất nhiều trời, và bên dưới còn có cả vài ngọn đồi màu xanh lục. Mình khịt khịt mũi ngửi mãi gió biển rồi thở một hơi thật dài trong vòng tay chị Mao.

“Sao con đặt tên nó là Konatsu?”

Mẹ Mao hỏi trong khi thông thả dạo bước trên sườn dốc của vườn chanh hướng mặt về phía Nam.

“Vâng, ban đầu con định gọi nó là “Moko”. Mẹ nhớ không, từ nhỏ con đã muốn như vậy rồi. Nhưng chẳng hiểu sao cái tên Konatsu tự nhiên lại hiện lên trong đầu con.”

“Tatsuro bảo Konatsu là một loại cam, còn có tên khác là Hyuganatsu gì đó thì phải.”

“Ừa, anh Tatsuro cũng biết về Konatsu hả mẹ?”

Anh trai của Mao, Tatsuro, sống cùng với vợ con ở hòn đảo bên kia cầu và vẫn thường xuyên qua lại đảo này để làm nông cùng bố.

“Lúc mẹ kể chuyện con bắt đầu nuôi chó, Tatsuro lo không biết con có chăm được nó đến nơi đến chốn hay không.”

“Anh ấy nói gì vậy trời!”

Mao cười bằng giọng mũi.

“Hồi năm kia, con từng có dịp tới Sukumo, tỉnh Kochi công tác và thấy người ta trồng loại cam tròn có màu giống chanh tây khắp nơi. Con hỏi người của sở thị chính Sukumo đi cùng đấy là quả gì thì họ bảo là Konatsu.”

“Ồ!”

“Hình như ở các tỉnh khác người ta còn gọi nó là New Summer Orange thì phải, mà tên đó con cũng thấy đáng yêu sao ấy, chắc

do con bị ấn tượng mạnh quá.”

Konatsu đã được tháo dây dắt và đang chạy lon ton như mọi khi trên con đường mòn tràn ngập ánh mặt trời, cứ đi được một đoạn, nó lại ngoái nhìn để chắc chắn là hai mẹ con Mao vẫn đang theo phía sau.

“Ừm, cái tên đó rất hợp với nó đấy.”

“Hợp mẹ nhỉ? Nhưng mẹ biết không, giờ Konatsu tươi tỉnh lên nhiều rồi, chứ thời gian đầu nó rầu rĩ lắm, chẳng chịu ăn uống gì cả, lúc nào cũng nép mình trong góc phòng, run lập cập và sợ hãi cái gì ấy. Vừa nãy còn thế này cơ mẹ ạ.”

Mao gượng cười, chìa bàn tay phải với ngón cái dán băng cho mẹ xem.

“Chắc nó từng chịu nhiều khổ sở rồi.”

“... Vâng.”

Lần đầu Mao thấy Konatsu là ở Trung tâm chăm sóc sức khỏe của thành phố, nơi cô đến lấy thông tin để thiết kế tờ rơi quảng cáo cho một tổ chức phi lợi nhuận hoạt động vì mục tiêu “không tiêu hủy động vật”.

Ở đó, một đám chó hoang, chó nuôi bị chủ vứt bỏ đứng chen chúc trong vài chiếc chuồng. Có những chú chó cỡ nhỏ sủa liên hồi và cả những chú chó cỡ lớn thu mình lại, lặng lẽ giương đôi mắt thần thờ.

Trước mắt chúng là hai viên cảnh đang chờ sẵn. Trong vòng vài ngày kể từ khi bị bắt, hoặc chúng được ai đó nhận nuôi và đón

về, hoặc sẽ phải chấp nhận án tử khi hết thời gian mà vẫn chẳng được ai ngó tới.

Tất nhiên, Mao biết sự tồn tại của những nơi như thế. Cô cho rằng chúng là hình ảnh tượng trưng cho “phần xấu xí nhất của con người” trong xã hội hiện đại.

Chó mèo vốn dĩ khác gia súc, chúng là những người bạn thân thiết, gần gũi nhất với con người. Mao cảm thấy thất vọng khôn tả và tức giận vô cùng với xã hội này, cái xã hội đang tồn tại hay dung nạp một hệ thống xử lý độc đoán thẳng tay cướp đi sinh mệnh của những người bạn đó chỉ vì lợi ích của con người.

“Sinh mệnh có quý giá không?”

“Có”, chắc bất cứ ai được hỏi cũng sẽ trả lời như vậy. Và trong thâm tâm, hẳn mọi người đều cho rằng nên bãi bỏ ngay việc tiêu hủy, tước đoạt mạng sống của những sinh vật vô tội. Song dù muốn hay không, luật vẫn là luật. Các quy tắc xã hội một khi đã được thiết lập sẽ không dễ dàng bị phá vỡ, và cần rất nhiều những hành động cụ thể nếu muốn thay đổi chúng. Nhưng nhìn vào hiện thực, bản thân chúng ta chỉ là một phần nhỏ bé trong cái thế giới vốn đã quá bận rộn với việc sinh tồn.

Đành rằng chúng đáng thương, nhưng ta không giúp được.

Vậy thì tốt hơn hết hãy gạt chúng sang một bên, đừng nặng lòng vì những cảm xúc dư thừa. Ta có thể hy vọng ở thiện tâm của người khác và vờ như không thấy những chuyện chẳng liên quan tới cuộc đời mình, rồi đâu sẽ vào đó cả.

Chẳng nói đâu xa, ngay bản thân Mao cũng nghĩ như vậy. Không, đúng hơn là cô sợ phải nhìn thẳng vào cái hiện thực tàn

nhấn ấy. Nhưng mặt khác, Mao cũng hiểu, thế giới mình đang sống đâu có ngọt ngào tới mức cô được kén chọn công việc sẽ làm. Đã hành nghề tự do thì tinh thần phải mạnh mẽ hơn. Mao nhận công việc lần này, ngoài ý thức rằng không nên nhắm mắt làm ngơ, còn có một lý do chính đáng là để bản thân trưởng thành. Vậy là cô tắt hoàn toàn các công tắc cảm xúc rồi đi tới Trung tâm.

Ngay khi bắt đầu câu chuyện, nhân viên phòng Vệ sinh và cuộc sống của Trung tâm chăm sóc sức khỏe đã nói.

“Ít nhiều gì cũng mong cô hãy lan tỏa cho nhiều người biết đến hiện trạng này.”

Dĩ nhiên, điều đầu tiên tất cả nhân viên Trung tâm chăm sóc sức khỏe nghĩ tới là việc tránh án tử cho những động vật ở đây. Họ chính là những người thấu hiểu sự quý giá của sinh mệnh hơn bất cứ ai trên đời.

Người nhân viên đeo chiếc khẩu trang lớn suốt cả buổi giải thích cho Mao về hệ thống hoạt động với vẻ mặt đã chai lì cảm xúc. Liệu có phải đó là cách duy nhất để họ tự bảo vệ chính mình? Hay họ đã trở nên như vậy từ lúc nào chẳng hay? Chắc chắn không ai làm công việc này vì thích cả. Họ đã áp ủ bao hy vọng khi trở thành công chức và rồi họ bị giao cho nhiệm vụ này. Những nhân viên ấy cũng chỉ là nạn nhân mà thôi.

Phần lớn các chú chó đang chờ được xử lý đều đeo vòng cổ. Đất nước này vốn dĩ không có mấy chó mèo hoang. Mọi sự đều từ con người mà ra cả.

Trong cơn hoa mắt khó chịu, Mao thoáng để ý tới một chiếc

lòng và bắt gặp ánh mắt của một chú chó Toy Poodle lem luốc. Cô cảm thấy chiếc vòng cổ sặc sỡ đính đá lấp lánh nổi bật lên như một nốt nghịch âm... Hay nói đúng hơn, Mao đau lòng. Giống chó ấy đáng lẽ sẽ sửa inh ỏi hoặc biểu lộ điều gì đó, nhưng chú chó trong lòng chỉ đứng lặng, trân trân nhìn cô.

Trong đôi mắt nó chẳng có chút ánh sáng nào.

Tối hôm ấy, Mao đã kể về cơn chấn động cô gặp phải ở Trung tâm chăm sóc sức khỏe và những cảm xúc khó nén trong lòng cho bạn trai khi anh tình cờ gọi đến. Sau một tiếng thở dài chừng như ngán ngẩm, bạn trai cô nói.

“Ừm, anh hiểu cảm giác của em. Nhưng em từ bỏ ý định nhận nuôi hay gì đó đi. Giờ em có nhận nuôi một con thì cũng đâu thay đổi được gì.”

Mao hiểu rất rõ điều đó.

“Hơn nữa em còn sống một mình, có nhận nuôi thì suốt ngày nó cũng chỉ thui thủi ở nhà thôi. Thế chẳng phải khổ thân nó sao?”

Không phải Mao không hiểu điều bạn trai đang nói. Nhưng cô khó chịu vì cảm thấy lý do anh phản đối nằm ở chỗ khác. Tuy nhiên, phải thừa nhận rằng chính điều đó đã giúp cô thêm quyết tâm gạt bỏ cảm giác do dự của mình.

Ngày hôm sau, Mao nhanh chóng hoàn tất công việc trong vòng một buổi sáng. Rồi cô tới Home Center và gom hết những vật dụng cần thiết khi nuôi chó trước khi quay trở lại Trung tâm

chăm sóc sức khỏe. Và cô đã quyết định nhận nuôi chú chó Toy Poodle hôm trước.

Việc đầu tiên Mao làm là tháo chiếc vòng cổ, vứt đi. Sau khi tắm tấp cho nó và sấy khô bằng máy sấy tóc, cô mới biết bộ lông màu nâu hôm trước thực ra là màu mơ nhạt. Bộ lông dài thượt thiếu bàn tay chăm sóc giờ đang bông xù lên.

Nhưng trong cặp mắt tròn xoe, đen láy ẩn sau lớp lông xù ấy, vẻ hoang mang, sầu muộn vẫn chẳng hề biến mất.

Dù được thả trong phòng, nó cũng không buồn chạy nhảy gì mà cứ dựa sát vào tường. Mao gọi thế nào nó cũng không lại gần, chỉ một cái xoa đầu thôi cũng khiến nó rụt cổ lại, mắt nhắm nghiền, như thể sợ bị đánh vậy.

“Từ hôm nay, tên em là Konatsu nhé. Nhớ chưa, Konatsu?”

Cái đuôi ngắn cũn khẽ ve vẩy. Nhưng ngay cả khi đó, nó cũng liếc nhìn lên, thăm dò sắc mặt Mao xem liệu mình có được làm thế không. Sống sờ trước bộ dạng hồ nghi con người của chú chó nhỏ, trong lòng cô bất chợt nảy sinh một mong muốn là bằng mọi giá cô phải giúp nó lấy lại sự vui vẻ, ngây thơ vốn có của giống Toy Poodle.

“Nó bắt đầu ăn uống được rồi mẹ ạ, lúc đi dạo hay chơi đồ chơi cùng con, trông nó vui lắm.”

Từ trên đỉnh đồi chanh có thể nhìn thấy lơ mờ những hòn đảo thuộc quần đảo Geiyo, xa hơn nữa là những dãy núi của vùng núi Shikoku.

“Nó đi tiểu lắt nhắt, được cái là cũng bắt đầu nhớ chỗ rồi.”

Mẹ Mao gật đầu rồi vỗ tay gọi Konatsu. Nhưng nó chỉ ngoảnh lại rất nhanh rồi tiếp tục nhìn về phía biển với vẻ mặt vờ như không biết.

“Trông kìa, mới đó mà đã giống hệt chủ rồi à?”

“Là sao ạ?”

Mao tươi cười hỏi lại.

“Là không thèm lắng nghe ý kiến của người khác ấy Konatsu nhỉ?”

“Gì vậy mẹ?”

ooo

Thế nhưng...

“Mẹ ơi, khăn lau, khăn lau! Konatsu lại tè rồi.”

Dù đã nhớ được tắm tắm lót vệ sinh một cách thần kỳ, thế nhưng mỗi khi có chuyện vui hay phấn khích quá, Konatsu lại tè ngay tại chỗ.

“Ừa, Konatsu đi bậy rồi à? Tại chị Mao cứ rối rít cả lên ấy nhỉ.”

Gâu gâu!

“Nè, Konatsu! Nhà này là nhà trọ cho thuê đấy nhé. May mà hôm nay không có khách đó, nhưng nếu em cứ tè bậy thì không được ở trong nhà nữa đâu!”

Mao lồm cồm bò lại gần, đập tay bộp bộp xuống chiếu, Konatsu khoái chí, nhong mông lên, tạo dáng như một chiếc giày

cao gót rồi sửa vui vẻ. Chắc nó nghĩ đang được chơi. Mao cố tóm lấy nhưng nó né rất nhanh. Thành linh, Mao chớp được đúng lúc nó đang phấn khích, và rồi bàn tay cô...

Ngoàm!

“Đau quá! Ui da, thũng lỗ rồi nè. Konatsu ngốc, thế là không được đâu nha! Mẹ ơi, nhìn này!”

Từ này đến giờ, bố Mao chẳng hề nói gì, chỉ ngồi yên trong phòng khách liền kề, vừa cười vừa uống rượu sake junmai Mao mang về làm quà. Chợt ông lên tiếng.

“Nhà ta cũng nên cho phép nuôi thú cưng đi thôi.”

“Hả?”

Mao ngạc nhiên quay sang nhìn mẹ. Bố gọi Konatsu, nhưng vì chuyện vừa rồi nên nó ngúng nguẩy quay đi và nằm phủ phục ở đó.

“Tôi đã nghĩ đến chuyện này từ trước rồi. Gần đây khách rất hay hỏi có được mang theo vật nuôi không.”

“Biết thế. Nhưng nếu cho phép mang thú cưng thật thì phiền lắm. Thế nào chẳng có khách không thích.”

Đáp lại sự lo lắng của mẹ, bố nhẹ nhàng nói.

“Bà cứ lo bò trắng răng. Chó không được dạy dỗ tốt người ta đâu mang theo làm gì. Với những người đã nuôi con rồi mới nuôi thú, chúng cũng giống như con cái của họ vậy.”

Mao không biết nên tiếp nhận câu nói của bố thế nào. Nhưng hơn ai hết, cô hiểu rõ bố mình, một con người sinh ra và lớn lên trên hòn đảo nơi eo biển có thể cố chấp chứ tuyệt đối không bao

giờ bảo thủ và luôn luôn khát khao những điều mới lạ.

“Cứ làm những gì con thích.”

Khi Mao nói muốn rời đảo để lập thân, hay khi Mao quyết định bỏ chỗ làm ổn định để hành nghề tự do, người luôn động viên và nói với cô câu đó không phải mẹ, mà là bố.

“Bố à, con nhiệt liệt ủng hộ việc nhà mình cho phép mang theo vật nuôi!”

Bố Mao mỉm cười, mẹ cô khúc khích, riêng Konatsu thì chẳng hề bận tâm, nó còn đang mải liếm chiếu sột sột.

ooo

Sáng Chủ nhật hôm sau.

Thức dậy trễ trong căn phòng cũ trên tầng hai mà rất lâu rồi mới được cuộn mình vào, Mao ôm Konatsu xuống tầng một, nó cũng vừa có giấc ngủ ngon lành y như chủ.

Không có ai trong phòng khách đầy gió. Mao đổ thức ăn ra, Konatsu hồn nhiên nhai rào rào.

“Ngon không?”

Mao tới ngồi trước chiếc bàn ăn thấp, với tay lấy tờ báo và nhìn thấy một thứ là lạ ở mục quảng cáo trên mặt sau của tờ báo.

“Ôi, gì thế này?”

Trên đó có hình vẽ mấy chú cún rất dễ thương. Mao nâng tờ báo lên, bật cười.

Suốt lúc ăn sáng, cô cứ nghe văng vẳng tiếng máy cắt cỏ xè xè từ bên ngoài vọng lại.

Mao bước ra ngoài cửa trước, nơi treo tấm biển khiêm nhường của nhà trọ Shione, rồi vừa chỉnh lại gót đôi sneaker trắng vừa rẽ về phía cửa bếp.

“Bố đang làm gì thế?”

Đúng như cô nghĩ, dưới bầu trời trong xanh không một gợn mây, bố cô đang cắt cỏ trên bãi đất trống sau nhà bằng máy cắt cỏ.

“Lũ chó sẽ tới nhà ta có thể chơi ở đây.”

Một khi đã nảy ra ý tưởng, đừng mãi mê suy nghĩ mà hãy hành động ngay, Mao mỉm cười nhớ lại câu nói được bố căn dặn từ thời thơ ấu.

Mao trở vào bếp, lấy từ tủ lạnh một lon bia không cồn rồi quay lại.

“Nghỉ một lát đã bố ơi!”

Mao giật nắp bia rồi chìa ra. Bố cô lẳng lặng nhận lấy lon bia mát lạnh, tu ực một hơi hết nửa lon và đưa lại cho cô. Ông rút từ túi áo ngực của bộ đồ lao động ra một điều thuốc lá nhãn nhúm, châm lửa và rít một hơi ngon lành.

“Konatsu sao rồi?”

“Nó đang ở phòng khách với mẹ ạ.”

Ông lại lấy từ túi ra một chiếc gạt tàn mini, vừa gạt tàn thuốc vào đó vừa hỏi.

“Mao này, công việc của con vẫn thuận lợi chứ?”

“... Cũng bình thường ạ.”

“Vậy hả...?”

“À bố, con vừa xem tranh rồi. Hình mấy con cún vẽ ở trang quảng cáo phía sau ấy.”

Một thoáng khó hiểu hiện lên trên khuôn mặt bố, nhưng ông nhận ra ngay là con gái đã xem hình mình vẽ. Ông lấy chiếc khăn vắt ngang cổ lau đi những giọt mồ hôi trên trán rồi khẽ cười.

“Đẹp tuyệt bố ạ. Con thích lắm.”

Từ xưa, bố Mao đã mê hội họa và vẽ rất nhiều khi còn nhỏ. Những bức vẽ nhẹ nhàng, thanh thoát, nắm bắt được cái thần của sự vật dường như có một ý nghĩa đặc biệt nào đó khiến tâm hồn non nớt của trẻ thơ rung động. Bản thân Mao có thể vẽ những hình minh họa đơn giản phục vụ cho công việc chắc cũng là do ảnh hưởng từ người cha như thế, cô nghĩ.

Hơn nửa bãi đất trống rộng chừng mười lăm tsubo* đã được phát quang cỏ dại, một làn gió thổi tới, trong giây lát, Mao như cảm nhận được bóng dáng mùa hè qua mùi hương cây cỏ.

Hớp một ngụm bia không còn còn trong lon, Mao nói.

“Bố à, con cảm ơn bố.”

“Vì cái gì?”

“... Vì nhiều chuyện ạ.”

Nghe xong, bố Mao khẽ gật đầu, dụi điều thuốc và quay trở lại làm việc.

2.

“Con người ích kỷ mà. Hồi anh học tiểu học, chó hoang nhan nhản khắp nơi. Giờ thì chỉ thấy mèo hoang chứ tìm mỗi mắt cũng chẳng thấy chó hoang đâu cả.”

Những ngày thường, quán rượu Ganbo sau chín giờ tối đều tấp nập khách hàng là các nhân viên công ty vừa tan sở.

Mao ngồi tại quầy, chống cằm nghe Ijuin Masato cao hứng kể chuyện ở góc chéch kể bên.

“Có một dạo vào thời Chiêu Hòa*, bệnh chó dại hoành hành dữ lắm. Thế là luật phòng chống bệnh dại ra đời, người ta bắt và tiêu hủy hết chó hoang không chữa một móng.”

Đây là lần đầu tiên Mao gặp Ijuin sau khi nhận nuôi Konatsu, tính ra cũng ngót nghét một tháng rồi. Và quả nhiên, chuyện đầu tiên anh nói là về chó.

“Từ góc nhìn của lũ chó thì chúng chẳng làm gì sai cả nên chuyện này thật khó chấp nhận. Chúng đang sống yên ổn với bầy đàn, vậy mà đột nhiên bị người ta tới bắt đi, tống vào phòng hơi ngạt và giết chết. Chúng bị giết chỉ đơn giản vì lý do “vô chủ”, miễn bàn cãi.”

Đúng thế, Mao nghĩ. Trước kia, cô cũng từng nghe chính miệng anh nói điều tương tự vài lần. Nhưng tối nay không hiểu vì lẽ gì, sự phê phán chủ nghĩa vị kỷ của xã hội loài người dồn ép lũ chó vào chân tường lại chuyển thành chuyện ủng hộ những gì các Trung tâm chăm sóc sức khỏe đang làm.

“Nhưng nếu những người mà em thương yêu bị chó hoang cắn, rồi mắc bệnh dại, liệu em có thể tha thứ cho lũ chó hoang hay không?”

“... Sao lại nói sang chuyện đó? Anh đi quá xa rồi.”

Lần nào cũng vậy, hễ rượu vào là Ijuin lại lạc đề và anh sẽ nói những điều bản thân từng loáng thoáng nghe được ở đâu đó như thể đấy là ý kiến tự nghĩ ra.

Từ góc nhìn của một sinh viên quê mùa mơ ước được làm việc trong ngành quảng cáo thì Ijuin Masato thật đáng ngưỡng mộ.

Hiện giờ anh đang là nhà thiết kế đồ họa, rất nhiều tác phẩm của anh được đánh giá cao về mọi mặt. Không những thế, anh còn là giảng viên thỉnh giảng của trường đại học, dạy dỗ lớp đàn em kém mình bảy tuổi bằng lối nói chuyện hài hước, cuốn hút. Bên cạnh đó, Ijuin cũng cao ráo, đẹp trai. Mao cảm thấy thật tuyệt khi có một người yêu như anh, nhưng mặt khác, cô cũng linh cảm rằng phía trước có rất nhiều khó khăn đang chờ đợi hai người.

Cách đây hai năm, khi tình cờ gặp Ijuin tại hội trường một buổi triển lãm ở Tokyo, Mao chợt thấy tim mình đập rộn. Ngay hôm đó, họ liên lạc với nhau qua SNS*, và vốn vẹn chưa đầy mười ngày sau, họ chính thức bước vào một mối quan hệ.

Dạo ấy, Mao mới rút ra làm tự do. Cô rất quyết tâm và vô cùng hiếu kỳ trước tất cả những gì khơi gợi cảm hứng cho mình, bất kể là con người hay sự vật, nhưng mặt khác, lòng cô cũng đầy bất an. Trong mắt Mao khi ấy, Ijuin hiện lên như một điểm tựa đáng tin cậy. Nhưng rồi đúng như dự cảm ban đầu, anh là kiểu người nhập

những trong các mối quan hệ với nữ giới.

Lúc thì Ijuin viện cớ đi công tác để tới Tokyo hoặc Osaka cùng phụ nữ, lúc lại liên lạc với ai đó qua điện thoại ngay cả khi hai người đang ở bên cạnh nhau. Dù không làm rõ ngay nhưng Mao thấy những hành động của Ijuin có nhiều điểm đáng ngờ. Khi cô hỏi đến, anh chỉ ậm ừ đánh trống lảng rồi phản pháo rằng mình đặt Mao ở vị trí quan trọng nhất, còn tất cả các cô gái khác đều xếp sau nên chẳng có gì phải phàn nàn.

“Ừm, tóm lại là, từng cá nhân phải quán triệt sâu sắc rằng, xã hội loài người hình thành trên cơ sở sẵn sàng hy sinh tất cả mọi thứ ngoài con người.”

Ijuin khôi hài kết thúc câu chuyện theo cách riêng. Khi đã uống cạn vại bia tươi thứ ba, anh hỏi Mao xem nên gọi gì tiếp. Không nghĩ ngợi nhiều, Mao trả lời ngay.

“Hôm nay... chắc tới đây thôi.”

“Hả, đã thôi rồi? Lâu lắm mình mới gặp nhau mà, uống thêm vại nữa đi em.”

Không hiểu sao Mao thấy chán ngán. Cô lo cho Konatsu đang chờ mình ở nhà.

ooo

“Ồ, Konatsu đây hả? Dễ thương nhỉ!”

Thực lòng, Mao không định mời Ijuin vào phòng. Nhưng trong khi cô còn phân vân chưa biết làm sao để tỏ rõ ý mình, Ijuin đã nhanh nhẩu.

“Anh muốn thấy con cún đó quá!”

“Phòng em bừa bộn lắm, không được đâu.”

“Thế anh đứng ở cửa ra vào thôi cũng được.”

Cuối cùng, trước sự kiên quyết của Ijuin, Mao bất đắc dĩ phải dẫn anh về.

Như thường lệ, Konatsu mừng rỡ đón cô ở cửa, nhưng vừa thấy người đàn ông lạ ló mặt qua vai Mao, nó liền lúp xúp trở về phòng như kẻ bại trận đang tìm đường tháo chạy.

“Chà, Konatsu nhát quá nhỉ?”

Dù lâu rồi chưa tới nhưng với Ijuin, phòng của bạn gái đã trở thành nơi quá quen thuộc như nhà của chính anh vậy. Anh nhanh tay cởi giày, vừa bước vào phòng vừa gọi “Konatsu!” mà chẳng hề để ý tới Mao.

“Khoan đã, anh...”

Mao khó chịu, tháo đôi giày công sở. Ngay giữa tấm thảm lót vệ sinh vẫn còn dấu vết của một bãi tè đúng chỗ.

Konatsu đang chui trong ổ mây. Ijuin ngồi xổm xuống trước mặt nó, nói bằng giọng ngọt xớt.

“Chào buổi tối, Konatsu!”

Nhưng nó cứ thờ ơ như không, chẳng buồn ngo ngàng tới anh.

“Mình làm bạn nhé, Konatsu!”

Ijuin vừa thò tay định vuốt ve, Konatsu đã vội co người lại, khẽ nhếch mõm lên gầm gừ.

“Coi bộ không phải sở trường của anh rồi.”

Mao buột miệng nói. Ijuin nhăn mặt, ngồi phịch xuống ghế sô

pha. Anh thở một hơi thật mạnh qua mũi.

“Anh đã bảo từ trước rồi... Nếu có chó mèo trong phòng em, sẽ có nhiều cái khó chịu lắm, nói thế nào nhỉ, giống như mình đang bị giám sát mọi lúc ấy.”

Mao không nói gì. Đây là phòng của cô, nhưng cô lại cảm thấy không thể ở thêm được nữa, bèn đi vào nhà vệ sinh.

Đứng trước gương, cô cố gắng điều hòa nhịp thở. Nhìn biểu cảm vừa rồi của Ijuin, một ý nghĩ chợt vụt qua trong tâm trí cô. Chắc hẳn Ijuin cảm nhận được. Bởi anh vốn không phải là người mù mờ trước sự thay đổi cảm xúc của người khác.

... Thế anh đừng xông vào phòng em có phải hơn không.

Khi Mao ra khỏi nhà vệ sinh, trở lại phòng, Ijuin lại đang nhìn Konatsu. Mao không nói năng gì, chỉ lặng lẽ ngồi xuống.

“Thì ra là vậy.”

“... Hà?”

Mao hỏi khi Ijuin quay đầu lại.

“... Thì ra cái gì?”

“Em biết anh sẽ cảm thấy như vậy nhưng vẫn quyết định nhận nuôi chó bị bỏ rơi, thì ra anh... Trong lòng Mao, anh chỉ đến thế thôi phải không?”

Mao lặng nhìn đi chỗ khác.

Dù là chót lưỡi đầu môi thì người đàn ông này vẫn luôn nói với Mao rằng với anh, cô là người quan trọng nhất. Mao không thể phủ nhận sự thật ấy. Chỉ cần cô nhắm mắt cho qua một, hai cuộc tình vụng trộm, rồi đâu sẽ vào đó thôi. Trên đời này thiếu gì

những cặp đôi như thế, Mao tự nhủ. Nhưng cô không cách nào xóa bỏ được thứ cảm giác đã nhen nhóm trong lòng. Mỗi khi có chuyện xảy ra, tình yêu cô dành cho Ijuin lại vơi đi một chút, giống như chiếc nhẫn cứ ngỡ bằng vàng trắng, kỳ thực chỉ là đồng thau, và lớp mạ ngoài sẽ dần bong tróc hết.

“Konatsu nhỉ!”

Konatsu đang nằm cuộn tròn, nhưng tấm lưng nhỏ bé lù xù của nó phát đi tín hiệu rằng nó đang ở chế độ cảnh giác.

“... Cho anh thứ gì đó với, nước hay trà cũng được.”

Nghe Ijuin nói vậy, Mao đứng lên, toan vào bếp thì đột nhiên bị tóm tay kéo lại. Cô ngã vào vòng tay Ijuin, đầu gối khụy xuống đánh “thịch”, tiếng động ấy khiến Konatsu giật mình, sủa vang trong ổ.

“Anh thôi đi...”

Nhưng Ijuin không buông tay.

“Tại sao? Anh yêu em, Mao. Xin em... Đừng rời xa anh!”

Bị nắm vai kéo lại, Mao ngoảnh mặt, tránh đi.

“...”

Nếu là trước kia, cô sẽ không kháng cự lúc này. Nhưng giờ, ở phía cô đang hướng mắt về, Konatsu đã đứng dậy, nhìn chăm chăm hai người. Ánh mắt cô và nó gặp nhau.

Gừ... Gâu! Gâu!

Nó sủa để uy hiếp Ijuin. Mao nhắm mắt nói.

“Đủ rồi đấy... Anh thôi đi!”

Sau một tiếng thở dài thật lớn, Ijuin dừng lại. Cánh tay siết

chặt bống buông lời, anh bỏ Mao ra và đứng dậy.

“Anh về đây.”

Rồi anh nhìn xuống Konatsu. Bị át vía, Konatsu hết nhìn Ijuin lại nhìn Mao bằng ánh mắt pha chút sợ hãi.

“Chắc.”

Ijuin tặc lưỡi rời khỏi phòng. Bống Mao nhìn thấy thứ anh để quên trên bàn.

Ra đến cửa, Ijuin bất chợt ngoảnh lại trong lúc đang xỏ giày.

“... Ôi trời!”

Anh bật cười khi thấy chiếc điện thoại trên tay Mao.

“Chứ không phải em ra đây để giữ anh lại ư...?”

Anh nhận lấy chiếc điện thoại mà Mao lặng lẽ chìa ra, rồi đặt tay lên nắm đấm cửa và nói.

“Để anh cho em biết nhé, những gì em làm tốt cuộc cũng chỉ để thỏa mãn cái tôi bé nhỏ của em thôi.”

Mao nhú mày.

“Đúng. Là em muốn thỏa mãn cái tôi đấy. Như thế có sai không? Nếu ai cũng nhắm mắt làm ngơ, tội nó sẽ chết vì sự ích kỷ của con người. Một khi có thể cứu được, em nhất định sẽ cứu. Có gì sai ư?”

“Vậy sao em không cứu hết chúng đi, đừng chừa lại con nào cả.”

“Nếu có thể, em sẽ làm điều đó trước tiên.”

“Đừng giả nhân giả nghĩa nữa. Em không cứu được chúng, đúng không? Và thế là giữa bầy chó đông đúc đó, em chớp cơ hội

chọn ngay một con Poodle mà mình thích, lại còn lấy nó làm lý do để cự tuyệt anh. Chẳng phải chính điều em đang làm mới bộc lộ rõ nhất sự ích kỷ của con người hay sao?”

Xoạch!

Nói xong, Ijuin không đợi Mao trả lời mà đi thẳng ra khỏi cửa.

Câu nói cuối cùng về sự ích kỷ của con người cộng dồn với tiếng bước chân mỗi lúc một xa. Mao nhìn lên trần nhà, thở hắt.

Đây không phải lần đầu cô và Ijuin cãi nhau. Nhưng dù xích mích thế nào, một thời gian sau anh sẽ lại đến. Và cô cũng bằng lòng chấp nhận điều đó. Bởi suy cho cùng, cả hai đều buồn mà.

Mao tra lại sợi xích cửa, đúng lúc đó, Konatsu từ trong phòng ló mặt ra, nhìn về phía cô.

Lúc chị Mao vào nhà vệ sinh, người đàn ông kia nhìn mình nói.

“Mày chả niềm nở cái khỉ gì cả, cũng không dễ thương tí nào hết. Giờ thì tao hiểu lý do mày bị chủ cũ quăng đi rồi.”

Làm sao mình có thể xun xoe vầy đuôi cho được? Mình biết con người này chẳng hề trân trọng chị Mao.

“Konatsu!”

Tiếng gọi khiến mình giật bắn. Mình ngược lên, chị Mao đã dọn xong tắm tắm lót vệ sinh và cười nhàn nhạt nói với mình.

“Konatsu, mang Chim Ngu ra đây nào. Chim Ngu đâu nhỉ?”

Mình cuống quýt lao ra khỏi ổ, chạy tới hộp đựng đồ chơi. Rồi

mình dùng chân trước lật chiếc hộp xuống, tìm thấy con chim, ngoạm lấy nó và tha tới chỗ chị.

Đồ chơi yêu thích nhất của mình khi ở ngoài trời là quả bóng tennis, còn ở trong nhà chính là con Chim Ngu này. Nó vốn là con chim nhồi bông mình được tặng khi bị đưa tới bệnh viện thú y để tiêm phòng dại. Hễ ấn vào bụng nó là có tiếng sột soạt rất to. Không hiểu sao cứ nghe âm thanh này, mình lại thấy chộn rộn, đứng ngồi không yên.

Lần nào chị Mao ném con Chim Ngu đi, mình cũng tung người thật cao và chớp được nó giữa không trung. Thế là lại được chị khen: “Giỏi lắm!” Những lúc tự nhiên phởn chí, mình thường đập nó xuống sàn hoặc lắc đầu nó loạn xạ. Kết quả của lối chơi đùa ấy là hai mắt con chim đã sắp bị sút chỉ, còn mặt nó thì kỳ dị đến mức không thể nhận ra là chim nhồi bông gì nữa. Kể từ đó, chị Mao bắt đầu gọi nó là Chim Ngu.

Sột soạt, sột soạt!

Trước khi ném đi, bao giờ chị cũng ấn cho nó kêu lên. Thế là mình lại ngứa ngứa không yên và sửa nhặng xì.

Gâu! Gâu gâu!

Đột nhiên, điện thoại đổ chuông. Chị Mao bắt máy. Hình như người gọi là anh chàng khi nãy.

“Em đã suy nghĩ rất nhiều. Từ đó đến giờ... đã bao nhiêu lần như vậy rồi. Em nghĩ bọn mình không nên gặp nhau nữa, như vậy sẽ tốt cho cả hai.”

Nói xong, Mao cúp máy.

Konatsu đặt con Chim Ngu đang ngoạm xuống và chăm chú nhìn cô không rời mắt. Vừa thấy nó, môi Mao khẽ run lên, giọt lệ kìm nén bấy lâu lặng lẽ lăn xuống má. Chỉ là nói ra quyết định của mình thôi mà, tại sao nước mắt lại rơi, chính Mao cũng không tài nào hiểu nổi.

Cô ngồi úp mặt, bó gối trên sàn, Konatsu nhẹ nhàng bước tới, khẽ chạm đầu mũi vào chân cô mấy lần như muốn kêu cô hạ chân xuống cho thoải mái. Rồi nó chui vào lòng cô và cứ thế nằm cuộn tròn ở đó.

“Konatsu...”

Mao khom người, ghé mặt xuống tấm lưng bé nhỏ của Konatsu. Nó nhồm dậy, liếm láp những giọt nước mắt vương trên má cô.

“Ư... ư...”

Mao ôm siết Konatsu vào lòng.

3.

Tối thứ Năm vài ngày sau.

Điện thoại đổ chuông khi Mao vừa về đến nhà trong sự chào đón nồng nhiệt ngay trước cửa. Giám đốc công ty sản xuất quảng cáo gọi tới.

“Khoan, khoan, chờ chút nào, Konatsu.”

Mao xoa dịu Konatsu khi bị nó rối rít quấn lấy chân, rồi vừa tháo đôi giày mũi thuyền vừa bắt máy, không quên liếc mắt kiểm tra vết bẩn trên tấm thảm lót vệ sinh.

“Vâng, tôi hiểu rồi. Tôi sẽ kiểm tra dữ liệu... Vâng, chắc chắn tôi sẽ gửi trước sáng mai.”

Mao cúp máy, thở hắt ra một hơi.

Khi cô bước vào phòng, Konatsu đã yên vị trên sofa.

“Konatsu thay đổi cảm xúc hoàn hảo quá ha, riêng điều này chị phải tích cực học tập em mới được.”

Rồi cô bật máy tính, mở mail của giám đốc và bấm vào file đính kèm.

“... Trời!”

Tập tài liệu chỉnh sửa chi chít dấu đỏ khắp mấy trang, hoàn toàn vượt xa dự đoán ban đầu của Mao. Trước khi nhận việc này, cô đã nghe giám đốc cảnh báo rằng khách hàng sẽ tiếp tục sửa sang, thêm thắt cho tới sát ngày hoàn tất việc hiệu chỉnh, nhưng đến mức này thì... Cô đành phải sửa lại và gửi đi trước sáng mai.

“Kiểu này thức trắng đêm rồi...”

Mao khẽ thở dài, Konatsu đến bên chân cô, nhảy loi choi đòi ôm.

ooo

Sáng thứ Sáu hôm sau, trời hửng nắng khắp Chugoku* ngay giữa mùa mưa.

Mao đã thức cả đêm, xoay xở hoàn thành tài liệu và gửi lại, vậy mà giờ đây cô chẳng thấy buồn ngủ chút nào. Có lẽ khi tập trung làm việc, các tế bào não bộ đã tỉnh táo hoàn toàn. Vậy là cô dắt Konatsu ra ngoài đi dạo.

Mao thuê bàn làm việc của công ty sản xuất quảng cáo và làm việc như một freelancer, nhưng cô quyết định sẽ nghỉ thứ Bảy, Chủ nhật và các ngày lễ giống như công ty đó. Tính Mao hay sao nhãng nên làm việc theo cách này sẽ giúp cô tách bạch công việc với cuộc sống, trên thực tế, nó còn giúp ích cả trong quá trình thực hiện công việc nữa. Đây là chưa kể đến cảm giác háo hức mong chờ của tối thứ Sáu. Cô định hôm nay đi dạo về sẽ chợp mắt một lát, rồi chiều mới tới văn phòng.

“Chị vẫn mơ một ngày nào đó sẽ mở được công ty riêng, nhưng con đường phía trước còn chông gai quá... Dạo này chị hay nghĩ thế lắm.”

Mao không định trước sẽ đi dạo lối nào. Cô luôn đưa chân theo hướng gió, hoặc theo hứng thú của Konatsu.

“... Ước mơ của Konatsu là gì nhỉ?”

Tất nhiên, dù cô trò chuyện hay hỏi han gì, Konatsu cũng không đáp lại được. Nhưng từ khi bắt đầu cuộc sống thường nhật theo cách này, cô cảm thấy tâm trạng không còn buồn nản như trước nữa.

Mao và Konatsu đi lên cây cầu có đường ray xe điện.

Thành phố này đầy rẫy những cây cầu, vừa đi Mao vừa ngó xuống mặt sông, nền trời xanh thẳm và những đám mây trắng phản chiếu xuống dòng nước ấm áp. Đang mùa lá mới sum suê, ánh mặt trời đã rạng rỡ hơn nhưng làn gió mơn man trên mặt sông vẫn còn khá dễ chịu.

Mao xén lông cho Konatsu lần đầu tiên là vào hôm trước. Lớp lông rậm rạp bao phủ toàn thân đã được tỉa bớt, cả lông tai cũng được cắt ngắn hết cỡ. Konatsu đang đứng dưới chân cô trong khi chờ đèn tín hiệu giao thông. Chiếc vòng mới thay màu cam tươi tắn rất hợp với cần cổ mảnh dẻ như tóc gáy kiểu bob ngắn của nó. Ngày hôm ấy, Mao nổi hứng chọn chiếc vòng này với hy vọng Konatsu sẽ thấy vui vẻ hơn.

Một lần nữa, cô hiểu rằng giống Toy Poodle chính là những ngôi sao đường phố.

“A, cún con!”

Trẻ nhỏ vẫy tay với nó.

“Ôi, dễ thương quá!”

Học sinh mặc đồng phục đi dã ngoại thì tươi cười. Dù ở bất cứ góc phố nào, chỉ cần Konatsu xuất hiện trên đường là có tiếng gọi vang lên khắp phía. Nhưng mặc ai kêu ra sao, Konatsu cũng

chẳng tỏ vẻ vui sướng gì. Hễ ai đó vươn tay ra định chạm vào là nó liền rùng mình găm gừ và tỏ cho họ thấy là nó đang cảnh giác cao độ. Mỗi lần như thế, Mao lại phải cúi đầu vì cảm thấy có lỗi.

“Konatsu kêu quá nha.”

Dù biết không phải nhưng cô vẫn nói vậy với nụ cười méo xẹo, Konatsu liếc cô một cái rồi lại nhìn về phía trước.

Chờ đến khi tàu điện đi hết, Mao và Konatsu cùng băng qua vạch kẻ sang đường và cứ thế dạo bước trên con đường tản bộ dọc bờ sông.

Đường đi mỗi lúc một rộng hơn và cuối cùng dẫn tới một công viên. Vừa bước chân vào đây, Konatsu lập tức thay đổi biểu cảm. Qua sợi dây dắt, Mao cảm nhận được lồng ngực nó đang nhẩy múa cỡ nào. Đây vốn là địa điểm yêu thích của Konatsu, nơi nó chơi ném bóng những lúc vắng người vào buổi tối và sáng sớm. Nhưng lúc này, trong công viên còn có cả trẻ nhỏ và bố mẹ chúng nữa. Mao vừa chỉnh lại sợi dây dắt đi dạo, Konatsu đã vênh cả hai tai lên mong chờ.

“Chị xin lỗi nhé, Konatsu. Hôm nay không chơi bóng ném được... Ủa? Đâu rồi?”

Mao ngó xuống sợi dây dắt mà tay mình đang mò mẫm.

“Trời ạ... Quên mang bình nước rồi.”

Chặng đường đi dạo hôm nay dài hơn mọi ngày, nhiều đoạn còn phải chạy theo Konatsu nữa nên Mao cảm thấy hơi khát. Ngặt nỗi công viên này lại không có nước máy.

“... Mình đúng là đãng trí.”

Có một cửa hàng tiện lợi nằm ngoài công viên, ngay phía bên kia đường.

“Hay là qua đó mua nhĩ...”

Vậy là Mao đi tới băng ghế dưới tán cây long não, buộc dây dắt vào khung sắt của lưng ghế thật chặt để nó không tuột ra được.

“Konatsu à, ngồi xuống đi.”

Konatsu nhìn vào mắt Mao rồi nhẹ nhàng ngồi xuống.

“Ngồi yên chờ chị một lát nhé. Chị đi mua nước sẽ về ngay thôi.”

Nói xong, Mao thoăn thoắt đi tới cửa hàng tiện lợi.

Hôm nay thời tiết thật đẹp, gió mát nắng vàng, vào những ngày thế này mà đi dạo thì thật là số dách, chỉ ít bữa nữa thôi, mùa hè oi ả sẽ tới, đường sá sẽ nóng như rang và chẳng thể đi bộ được nữa.

Hồi còn nhỏ, có lần mình từng khổ sở vì nóng khi bị dắt đi dạo ngay giữa trưa hè. Càng gần mặt đất không khí càng hầm hập do bức xạ của ánh mặt trời. Chỉ đi bộ một chút trên những con đường đổ lửa ấy, lòng bàn chân đã muốn phỏng rồi. May thay, lúc mình đang khổ sở vì bị kéo dây quá mạnh, một bà cụ tình cờ đi ngang qua đã nói giúp, rằng bắt con cún đi dạo vào cái giờ nóng nực này thì tội cho nó quá.

“Giờ cô không đi chân trần ở đây được đúng không? Nó cũng vậy thôi. Chó cũng biết nóng chứ.”

Thế là mình được bế về, nhưng kể từ đó cũng khỏi đi dạo luôn.

Nãy giờ mình cứ ngóng hoài về phía cửa hàng tiện lợi, chị Mao vào đó mãi chưa ra.

Mình biết chị đã rót nước vào bình, để trên tủ giày rồi vào nhà vệ sinh, sau đó cứ thế ra khỏi nhà mà quên luôn bình nước. Phải chi mình có thể nói với chị rằng chị quên đồ thì tốt biết bao.

Tự nhiên mình cảm thấy như có ai đó ở phía sau nên quay lại, một bé trai nhỏ xíu đang chạy về phía mình. “Cún ơi, cún ơi”, đứa bé vừa nói vừa vung vẩy cành cây trên tay. Mình ngồi xuống, quay về phía nó, lòng thăm nghĩ.

... Chị ơi, mau về đi.

Mao lấy chai nước từ kệ lạnh rồi tới quầy tính tiền. Chỉ có một máy thu ngân đang hoạt động, người đàn ông trung niên đứng trước còn phải thanh toán rất nhiều hóa đơn chi phí sinh hoạt nữa. Ngoài ra không có nhân viên nào khác nên mất khá nhiều thời gian.

... Thật là!

Mao đứng chờ mà cứ thấp thỏm lo cho Konatsu.

Cuối cùng cũng mua xong, Mao bước ra khỏi cửa hàng tiện lợi. Đúng lúc đó...

“Aaaaaa!”

Từ phía công viên vang lên tiếng trẻ con khóc ré lên như phải

lửa. Một linh cảm chẳng lành ập tới, Mao chạy ngay về công viên.

“Ơ...”

Cô lặng người đi. Một bé trai nhỏ xíu đang gào lên nức nở, vài người lớn, trong đó có cả mẹ cậu bé và những đứa trẻ khác túm tụm trước Konatsu. Mẹ cậu bé ngồi xổm, ôm con trong lòng. Mặt Mao cắt không còn giọt máu khi cô trông thấy đốm đỏ trên má phải của thằng bé.

... Không thể nào, Konatsu cắn nó ư?

Cô cuống cuống chạy lại, Konatsu đang co ro dưới chân ghế liền lao vọt tới chân cô. “Có chuyện gì vậy?” Cô hỏi, nhưng tất nhiên, Konatsu làm sao trả lời được. Người phụ nữ mặc áo thun hàng hiệu đứng gần nhất nhanh nhẩu.

“Đây là chó của cô hả?”

“Dạ, vâng... Có chuyện gì thế ạ?”

“Thật tình, còn chuyện gì được nữa? Nó vừa cắn thằng bé bị thương kia!”

“Ơ...”

Mao không thốt nên lời. Cô vội vàng ngồi xuống, nhìn mặt thằng bé thật kỹ. Chắc nó chỉ khoảng ba tuổi. Trong vòng tay vỗ về của mẹ, cậu bé cứ thế khóc văng lên, chẳng biết vì vết thương trên má quá đau hay vì hoảng hốt. Mao nhìn Konatsu, nó vừa run lẩy bẩy vừa ngước lên cô.

“Cháu... cháu bé có sao không ạ?”

Bề mặt vết thương bị trầy một lớp da mỏng. Mao nhận thức được đây không phải vết thương sâu, tạm thời cô có thể thở phào

vì điều đó.

“Tôi xin lỗi...”

Mao xin lỗi hai mẹ con cậu bé. Nhưng người mẹ không gật đầu mà chỉ nhìn Mao chòng chọc. Ngoài chị ta ra còn bốn người phụ nữ khác. Mới sáng sớm nhưng tất cả đã trang điểm chỉnh tề, ăn vận đẹp đẽ, từ họ toát ra vẻ uy quyền không sao tả nổi.

“Thằng bé vừa lại gần là bị cắn vào mặt luôn”, người cao nhất nói. Chiều cao của chị ta vượt trội hơn hẳn so với những người khác, đến Mao cao một mét sáu mươi ba mà cũng chưa bằng. Một bé gái đứng núp phía sau, ôm lấy đôi chân thon thả trong chiếc quần jeans của chị ta, nhìn chòng chọc Mao và Konatsu.

“Cô dạy chó kiểu gì thế hả?”

“Thằng bé sẽ phải mang vết sẹo này trên mặt suốt đời, cô có hiểu không?”

Người nói câu ấy là một phụ nữ trẻ, chị ta nổi mi dày cộm và làm tóc xoắn lộn to ở đuôi, trông không có vẻ gì là đã có con rồi.

Ở vào thế bí, Mao không biết đáp lại thế nào. Người phụ nữ cao lớn bồi thêm.

“Cứ gọi cảnh sát đi.”

“Nên thế thì hơn. Cô tính sao, Nomi?”

Ra sức dỗ dành đứa con đang khóc lóc âm ỉ, người mẹ có tên Nomi lắc đầu.

Một người phụ nữ khác liền gọi điện thoại cho ai đó và vẫn đang giữ máy.

“Con chó này tiêm phòng đại chưa?”

Mao gật đầu trước câu hỏi gay gắt của chị ta. Cách đây khoảng một tháng, cô đã cho Konatsu đi tiêm chủng đầy đủ. Người phụ nữ nói vào điện thoại.

“Cô ta bảo tiêm rồi... Vâng... Vâng.”

Đoạn chị ta cúp máy, lừ mắt nhìn Mao rồi nói với Nomi.

“Tôi vừa hỏi ông xã làm ở khoa ngoại, anh ấy bảo trước tiên phải rửa sạch miệng vết thương bằng nước, sau đó đưa tới bệnh viện.”

Người phụ nữ cao lớn mau mắn đưa mắt nhìn quanh.

“Nước á... Công viên này có nước máy đâu.”

“À, chai nước này tôi vừa mới mua...”

Mao toan lấy chai nước trong túi của cửa hàng tiện lợi ra đưa cho họ dùng, nhưng chẳng ai buồn đếm xỉa đến lời cô.

“Để tôi đi mua.”

Người phụ nữ mặc áo thun nói với mấy người còn lại rồi chạy tới cửa hàng tiện lợi.

“Thực lòng... Tôi xin lỗi chị và cháu rất nhiều.”

“Cô này, không phải xin lỗi là xong đâu. Trước tiên cứ ghi lại địa chỉ liên lạc đã.”

Người phụ nữ là vợ của bác sĩ lấy từ túi xách ra cuốn sổ tay và cây bút bi trông có vẻ là hàng hiệu. Mao vội đặt sợi dây dắt chó đi dạo và chiếc túi của cửa hàng tiện lợi xuống bên cạnh Konatsu để nhận lấy chúng.

“Viết cẩn thận vào, đừng nhầm lẫn gì đấy. Kể cả cô có viết bậy bạ thì tất cả chúng tôi cũng đều thấy cô rồi.”

“...”

Thật tình, chuyện gì thế này, Mao cắn chặt môi.

Cô ghi họ tên, địa chỉ và số điện thoại của mình ra giấy, xung quanh là tiếng lá non rì rào reo trong gió và tiếng nước nở ngắt quãng của cậu bé hẳn đã bình tĩnh lại đôi chút.

“Nomi này, nếu có gì rắc rối cứ bảo tôi. Dính đến pháp luật nhà tôi lo được hết.”

Mi Nối Tóc Xoăn cố tình nói to để Mao nghe thấy. Phải làm sao đây?

Đúng lúc ấy...

“Dạ...”

Tất cả mọi người có mặt ở đó đồng loạt nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Một thanh niên dáng vẻ như sinh viên đại học, đeo kính gọng đen, tóc chia ngôi bảy ba đang đứng bên ngoài vòng vây. Chẳng ai bảo ai, mấy người phụ nữ đều nhìn anh ta đầy ngờ vực.

“Dạ... Tôi xin lỗi. Mọi người đang có chuyện xích mích phải không?”

Giọng nói nhỏ nhẹ nhưng ngữ điệu không có chút gì là bối rối.

Người phụ nữ cao lớn và vợ của bác sĩ đồng thanh: “Hả?”

“Tôi ngồi ở ghế đằng kia nên đã chứng kiến toàn bộ sự việc...”

“Cậu là ai?”

Người thanh niên vẫn đứng yên tại chỗ và nhìn xuống má của đứa trẻ, sau đó đưa mắt nhìn mọi người và nói.

“Đứa trẻ này đã chạy lại, lấy cành cây trên tay đánh con chó

khi nó đang co mình bên cạnh ghế, rồi tự nhiên ôm ghì lấy nó nữa. Chắc con chó hoảng lắm.”

“... Cậu nói cái gì? Liên quan đến cậu chắc?”

Nhưng người thanh niên vẫn hết sức ôn tồn.

“Không... Tôi chỉ nói đúng những gì mình thấy thôi.”

“Ai muốn cậu? Đứa bé này vừa bị thương vì chó cắn đấy.”

“Chị bảo nó “bị cắn”, nhưng có phải con chó cố tình đuổi theo cắn nó bằng được đâu.”

Người thanh niên nhìn xuống Konatsu, rồi lại ngược lên mấy chị phụ nữ.

“Ngay từ đầu, con chó đã bị buộc dây nên chỉ ở yên một chỗ, vì cậu bé sơ ý lại gần nó thôi, nói thẳng ra, tôi nghĩ nếu các chị không mãi nói chuyện mà chịu để mắt tới con mình hơn thì chắc chắn tai nạn này đã không xảy ra rồi.”

... Tuyệt quá!

Mao có cảm giác như con thuyền cứu nạn của Thượng Đế đột nhiên xuất hiện trước mắt mình. Người thanh niên nói chuyện rất điềm đạm, song cô vẫn cảm thấy thật hồi hộp, chẳng lẽ anh ta vì mình mà nói thẳng đến vậy ư. Mấy người phụ nữ bị bắt lỗi đúng nên nhìn nhau im bật.

Khi Mao đưa tờ giấy ghi địa chỉ liên lạc của mình, họ liền giật lấy ngay tức thì như ăn cướp rồi lau bầu dãn con rời khỏi công viên.

Dưới tán cây long não chỉ còn lại anh thanh niên đeo kính gọng đen, Mao và Konatsu. Mao chỉnh lại tư thế, quay về phía

người kia.

“Tôi... Thực lòng... cảm ơn anh nhiều lắm.”

“Ấy không, tôi có làm gì đáng được cảm ơn đâu.”

Người thanh niên đeo kính gọng đen nhoẻn cười. Anh khá thấp, có lẽ chỉ cao bằng Mao. Trên tay anh là chiếc túi đeo chéo và cuốn sách to bự chẳng.

“Mấy bà mẹ đó lúc nào cũng đứng buồn chuyện, mặc kệ tụi nhỏ muốn làm gì thì làm như thế đấy.”

“... Vậy sao?”

“Tôi thường ra công viên này ngồi vào những buổi sáng đẹp trời, mấy người đó cũng hay tới lắm.”

Anh thanh niên đeo kính gọng đen bật cười như bất chợt nhớ ra.

“Gọi là vết thương chứ thực ra chỉ rớm máu chút thôi, chắc con cún đụng răng vào chứ làm gì đến mức cần. Mấy người họ cứ làm quá lên. Vết thương kiểu đó tầm ba hôm là khỏi.”

Áo sơ mi button down*, quần chinos* xanh thẫm và giày mũi thuyền. Chẳng biết có phải do tác dụng của lớp hồ vải mới tinh trên áo không mà chỉ nhìn qua cũng thấy ở anh toát lên vẻ sáng sủa, ánh mắt anh nhìn Konatsu đầy triu mến. Konatsu cũng chăm chú ngược lên nhìn anh.

“Nhà bố mẹ tôi cũng có một con Toy Poodle. Màu lông của nó giống y thế này, nhưng nó già rồi. Lúc này, con cún của cô vừa vào công viên tôi đã để ý ngay. Cả cách đi của nó cũng giống lắm.”

Nói rồi, Kính Gọng Đen ngồi xổm xuống, chìa tay về phía Konatsu.

A...

“... Lại đây!”

Mao tưởng Konatsu sẽ lùi lại, nhưng không, nó rón rén đứng lên, đuôi vẫn cụp, mũi khịt khịt đánh hơi bàn tay của Kính Gọng Đen như muốn kiểm tra cho chắc chắn.

“Ngoan lắm, bé con!”

Kính Gọng Đen nhẹ nhàng xoa đầu Konatsu.

“Có những con phăm phăm lao về phía trước, cũng có những con đi như nhảy lơi chơi giống con này. Nó mấy tuổi rồi nhỉ?”

“À...”

Mao bối rối tìm câu trả lời. Chính cô cũng không biết chính xác Konatsu mấy tuổi.

“... Chắc khoảng một tuổi gì đó.”

Không biết Kính Gọng Đen nghĩ thế nào về câu trả lời kỳ lạ ấy, nhưng anh vẫn gật đầu và vuốt ve Konatsu.

Ừa?

Mao đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác.

Nó... nó vẫy đuôi kìa.

“Bé này tên gì vậy?”

“Ko... Konatsu.”

“Ồ, thì ra mày là New Summer Orange hả?”

“... Ờ?”

Thêm một lần nữa Mao bất ngờ. Cô hỏi lại trong lúc Kính Gọng Đen xoa gáy Konatsu.

“Sao anh biết New Summer Orange?”

Kính Gọng Đen ngoảnh lại, mỉm cười.

“Nhà bố mẹ tôi ở Matsuzaki trên bán đảo Izu, đặc sản vùng đó là Konatsu mà. Dân quê tôi vẫn gọi là New Summer Orange đấy.”

Ánh mắt tươi cười phía sau cặp kính dày nom thật thân thiện. Kính Gọng Đen đứng dậy, lấy tập giấy ghi chú trong túi đeo chéo ra. Rồi anh kê cuốn sách xuống dưới, thoăn thoắt đưa bút.

“Nếu sau này cô còn gặp rắc rối với mấy người đó vì chuyện hôm nay, cứ liên lạc với tôi, đừng ngại. Tôi sẽ làm chứng cho cô như vừa rồi.”

Trên gáy cuốn sách bọc chằng là dòng chữ “Tuyển tập án lệ dân sự”.

Mao cảm ơn rồi nhận lấy tờ giấy ghi chú. Trên giấy có ghi số điện thoại và cái tên Etajima Takuma.

ooo

Sáng thứ Bảy tuần kế tiếp.

Mao thức dậy, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Trận mưa kéo dài tới trước bình minh giờ đã tạnh, con đường đi bộ ướt mưa bắt đầu đón những tia nắng sớm mềm mại trong trẻo.

“Konatsu à, mình đi dạo nhé?”

Đang nằm cuộn tròn ở mép chăn, Konatsu lập tức phản ứng với từ “đi dạo” và choàng tỉnh trong chớp mắt.

Mao không đủ dũng cảm đi thẳng vào công viên mà chỉ lên nhìn từ khu đất trồng cây bên kia bờ sông.

Mấy bà mẹ trong nhóm hôm trước chẳng hề xuất hiện. Sau chuyện lần đó, Nomi - người có cậu con trai bị thương cũng không liên lạc gì với cô. Liệu có thể cho rằng như vậy là sóng yên biển lặng rồi chẳng, Mao không biết nữa.

Cả Kính Gọng Đen, người nói thường xuyên lui tới công viên, cũng chẳng thấy bóng dáng đâu. Mặc dù Mao đã hỏi địa chỉ liên lạc nhưng cô không có lý do gì đặc biệt để gọi điện thoại cho anh cả.

Mao thơ thẩn dạo bước trên con đường tán bộ dọc bờ sông vương mùi mưa. Cô đi qua cây cầu phía đầu nguồn, đang định trở về khu chung cư thì đột nhiên...

“Konatsu!”

Từ bên kia đường, một giọng đàn ông vang lên. Mao trông thấy anh ta đang đi về phía mình, một người xa lạ mặc áo thun có cổ.

... Sao anh ta biết tên Konatsu?

Cả Konatsu nữa, cứ vẩy đuôi tíu tít không thôi. Người kia tươi cười.

“Chào cô!”

“... Ồ?”

Thật bất ngờ! Đó là Etajima. Bữa nay anh không đeo chiếc kính gọng đen mà Mao tự quy định là đặc điểm nhận diện nên cô không mấy may phát hiện ra.

Etajima nhìn ngược nhìn xuôi rồi sang đường. Thấy vậy, Konatsu liền đứng phắt dậy trên hai chân sau chào đón anh, Mao ở bên cạnh hoàn toàn bị động, cảm thấy mặt mình đỏ bừng.

“À, hôm nay mưa, chắc ghế ướt hết rồi nên tôi định đi dạo ở đoạn này thôi chứ không vào công viên.”

“Ra vậy. Bữa nay anh không đeo kính nên tôi không nhận ra cho tới khi anh cất tiếng chào, xin lỗi nhé.”

“Bình thường tôi đeo kính áp tròng. Tuần trước tôi đang chữa lẹo mắt nên mới đeo cặp dít chai đó... Mà trông tôi khác đến thế sao?”

“Vâng, khác lắm!”

Cả hai cùng cười và sánh bước trên con đường tản bộ Konatsu đi phía trước, vẫy đuôi ra chiều vui vẻ lắm.

“Vậy hả? Máy người đó không nói gì à? Thế thì tốt rồi. Nhưng cũng phải thôi. Suy cho cùng là do họ trông con không cẩn thận mà. Konatsu đã được cột cẩn thận, giả sử cậu bé bị thương nặng lại đi một nhẽ, đằng này chỉ như vậy mà yêu sách thì có khi ngược lại còn bị buộc tội tống tiền ấy.”

“Vậy có thể yên tâm là chuyện này ổn thỏa rồi hả anh?”

“Vâng. Không sao đâu. Lần sau nếu gặp họ ở công viên, cô cứ chào hỏi bình thường. Thế là được.”

“... Ừm, nếu có thể bình thường thì tốt quá.”

Nhìn cặp lông mi rủ xuống của Mao, Etajima mỉm cười.

Họ bước đi, trên tay mỗi người là một ly cà phê đá. Khi này, Etajima đã ghé vào cửa hàng tiện lợi mua cho Mao trong khi cô đợi ở ngoài.

Trong ký ức của Mao, cô chưa bao giờ sánh đôi với một chàng trai thấp hơn mình. Nói thật, điều kiện tiên quyết cô đưa ra khi lựa chọn bạn trai là người đó phải cao hơn kể cả khi cô đi giày cao gót. Nhưng lúc này, Mao không cảm thấy chút gì thiếu cân xứng với Etajima cả.

Trong khi nói chuyện về những điều hôm trước chưa kịp nói, về bản thân và công việc, về chuyện nhận nuôi Konatsu từ Trung tâm chăm sóc sức khỏe, Mao đã vượt quá hai cây cầu mà cô định đi qua.

“Hôm trước anh Etajima mang theo cuốn sách khó thế, công việc của anh liên quan đến lĩnh vực ấy à?”

Etajima lắc đầu cười gượng. Anh kể chuyện mình đã tốt nghiệp cao học Luật, và tháng Năm vừa rồi anh mới tham dự kỳ thi Tư pháp, giờ đang chờ kết quả vào tháng Chín. Thì ra anh kém Mao một tuổi.

“Tôi cũng chưa biết mình có hợp với nghề Luật hay không, nhưng trước mắt cứ thử đã.”

“Anh giỏi thật đấy.”

“Ôi, giỏi giang gì đâu. Còn chưa có kết quả mà. Tôi lại thấy cô Kurahashi mới giỏi kìa, cô làm việc bằng tài năng của mình chứ không phụ thuộc vào bất cứ tổ chức nào cả, đâu như tôi.”

“Làm gì có. Tôi suốt ngày chán nản đấy, Konatsu cứ phải an ủi, động viên tôi hoài.”

Hai người nhìn nhau cùng cười.

Họ tìm thấy một băng ghế đã khô trên khu đất trống cây bên bờ sông và ngồi xuống cạnh nhau. Mao đổ nước trong bình vào lòng bàn tay cho Konatsu uống. Nghĩ lại thì mọi chuyện bắt đầu từ tuần trước, khi cô lơ đãng quên mang theo chính bình nước này đây.

“Ồ, chắc mày khát lắm hả?”

Konatsu uống nước vẻ ngon lành, như thể nó không nghe thấy Etajima đang trò chuyện với mình.

Kể cũng lạ, ngoài bố mẹ Mao ra, bình thường Konatsu chẳng để ý tới ai, vậy mà riêng với Etajima, sao nó lại vẫy đuôi? Chính vì thái độ ấy của Konatsu mà phần nào Mao có ấn tượng đặc biệt với Etajima, đó là sự thật.

Mình đang hít hà con ốc sên to bụi bám trên lá cẩm tú cầu thì chị Mao gọi. Mình ngoảnh lại, chị và anh kia đang đứng cạnh nhau tươi cười.

“Nào, đi thôi Konatsu!”

Không hiểu sao mình cảm nhận được tâm trạng của chị Mao.

Sau khi tạm biệt anh kia ở chân cầu, chị đã hướng về phía mặt trời rồi vươn vai. Trông vẻ mặt chị lúc đó thật khoan khoái.

Bầu trời
và
biển cả

1.

Mình thích nhất bầu cửa sổ trong phòng chị Mao trên tầng hai nhà trọ Shione. Ở đó, mình rất yên tâm vì có mùi hương của chị. Và có cả làn gió mang theo mùi hương thoang thoảng của hồ nước tràn vào phòng qua cánh cửa mở rộng, vuốt ve bộ lông trên người mình.

“Konatsu, đi thôi!”

Tiếng bố gọi vọng lên từ tầng một. Đến giờ lên núi rồi! Bố bảo hôm nay là ngày ngắt hoa quýt.

Nhanh như cắt, mình đứng dậy, ra khỏi phòng rồi lon ton chạy xuống cầu thang.

Bố đã đội mũ và đang đi ủng cao su đen ở lối vào nhà. Mình đi qua dưới chân bố rồi đứng chờ trước cửa.

“Tôi đi đây bà ơi!” Bố ngoảnh vào trong nhà, nói lớn.

Mẹ liền từ bếp đáp vọng ra: “Ông đi cẩn thận nhé!”

Rồi bố cầm hộp cơm trưa để trên bậc cửa và bước ra ngoài.

Nào, xuất phát thôi!

Vẫn như mọi khi, mình lon ton đi trước trên con ngõ san sát những ngôi nhà đã cất từ xưa.

Cách chỗ mình mấy can nhà, một bà cụ đang cầm bình thiếc tưới nước cho đám hoa lá trước hiên nhà. Chợt bà nhận ra mình.

“Ồ, chào Konatsu! Hôm nay cũng theo chủ ra ngoài đấy hả?”

Rồi bà cụ với bố chào nhau. Một chú ong mật vo ve bên đóa hoa đỏ tươi trong chậu.

Mình lại đi tiếp, chệch một chút về phía trước, có một cô cũng đang tưới nước cho cơ man nào là hoa. Hiên nhà đối diện rực rỡ những đỏ, xanh, vàng, tím. Mình vô cùng yêu thích con ngõ vào khoảng thời gian này trong năm, khi muôn hoa đua nhau khoe sắc khắp nơi nơi.

Chiếc xe tải nhỏ màu trắng của bố đậu ở bãi để xe trong ngõ đi vào nhà trọ Shione. Rin, cô mèo mướp đen ngự trị nơi này, đang khoan thai điếu qua bãi xe.

Vẫn như mọi khi, mình đi trước rồi chờ bố ở cửa bên ghế phụ lái. Khi bố tới mở cửa, mình nhảy lên trước và ngồi chễm chệ trên ghế phụ.

“Ây da.”

Bố đặt hộp cơm trưa ngay cạnh mình rồi vươn người, xoay cửa sổ bên ghế phụ. Kính hạ xuống hết cỡ. Mình liền chồm hai chân trước lên thành cửa sổ và thò mặt ra.

“Đi thôi!”

Cùng với tiếng hô của bố, chiếc xe bắt đầu chuyển bánh.

Xe chạy từ ngõ hẹp ra đường tỉnh lộ ven biển, từ đây có thể nhìn thấy hòn đảo phía xa, đê chắn sóng màu trắng và những ngọn hải đăng.

Mình khịt mũi, đánh hơi làn gió mặn mòi vị biển. Thật ấm áp, nhẹ nhàng. Cười trên làn gió ấy...

Kéc~ Kéc~!

Gã điều hâu sai rộng đôi cánh lớn, vẽ lên nền trời xanh thắm một vòng cung.

Phải hết sức cảnh giác với lũ điều hâu. Mình còn nhớ một ngày xuân cách đây khá lâu, chị Mao đang ăn sandwich dưới ngọn hải đăng thì một tên điều hâu từ đâu lao tới êm ru rồi cướp mất chiếc bánh bằng một động tác chuẩn xác và gọn lẹ.

Xe rời khỏi đường tỉnh lộ ven biển, rẽ vào trong núi. Con đường dốc dựng cao, hẹp và uốn khúc quanh co. Bố ngâm nga hát theo tiếng nhạc phát ra từ radio.

Cứ mỗi khúc cua, mình lại nhìn thấy biển.

ooo

Sáu năm trước, chị Mao và anh Etajima Takuma đã gặp nhau lần đầu tiên.

Rồi anh Takuma đỗ kỳ thi. Hai anh chị ngày càng gần gũi nhau hơn. Nhưng anh Takuma phải lên Tokyo học một thời gian và hai người tạm chia xa. Dầu vậy, hằng ngày họ vẫn liên lạc với nhau và hễ được nghỉ, anh Takuma lại lên máy bay về Hiroshima.

Mình được chở trên chiếc xe màu đỏ của chị Mao ra sân bay đón anh, lần nào xuống máy bay, anh cũng mỉm cười, ôm lấy mình từ tay chị Mao rồi vồn vò cứng nựng.

Giáng sinh thứ hai anh chị bên nhau.

Hôm ấy, mãi tối khuya chị mới về. Mình ra cửa đón, được chị

ôm lên, tâm sự.

“Tối nay, anh Takuma đã cầu hôn chị đấy. Chị phải làm sao hả Konatsu?”

Đến tận bây giờ, mình vẫn nhớ như in gương mặt rạng ngời hạnh phúc của chị Mao khi đó.

Đầu mùa hè năm sau, hai anh chị kết hôn và bắt đầu cuộc sống mới trong ngôi nhà trên phố kế bên ga cuối xe điện.

Khi anh Takuma học hoặc làm việc trong căn phòng có thể nhìn thấy biển, mình luôn sáp lại gần và chiếm lấy chỗ ngồi đặc biệt trong lòng anh. Cảm giác ấy thật bình yên. Anh cũng để cho mình ngồi như vậy hoài. Nếu có việc gì cần đứng dậy, anh sẽ nói “Xin lỗi nhé!” rồi bế mình lên.

“Mao này. Konatsu nặng chừng nào rồi em nhỉ?”

“Hôm trước em cân nhờ trong bệnh viện thì được hơn ba ký một chút.”

“Ừm. Anh cho nó ngồi trong lòng, ban đầu không sao, càng về sau chân càng tê hết cả.”

“Phải đấy. Lúc em làm việc ở nhà cũng vậy. Nhưng đành chịu thôi, Konatsu luôn muốn gần gũi người mà.”

Chị Mao thật hiểu mình. Lúc nào mình cũng muốn dính lấy anh chị, dù chỉ chút xíu thôi cũng được. Những khi quẩn quýt bên họ như thế, mình luôn cảm thấy thật yên bình.

Thế rồi cách đây hai năm, anh chị phải chuyển lên Tokyo để thuận tiện cho công việc của anh.

Từ trước khi kết hôn, chị Mao đã bảo ở Tokyo có nhiều việc làm hơn hẳn các địa phương khác. Chị từng muốn tới Tokyo, và đây chính là cơ hội để chị thực hiện ước mơ ấy. Tất nhiên, chị rủ cả mình cùng đi.

Một tuần trước khi chuyển lên Tokyo, cả nhà cùng về nhà trọ Shione chơi.

Mình rất thích đến Shione vì ở đó, cả bố lẫn mẹ đều đối tốt với mình, mình còn có thể chơi đùa thỏa thích trong sân chơi dành cho thú nuôi ở vườn sau cùng với lũ chó mà khách trọ dẫn theo.

Ăn tối xong, bao giờ bố cũng đi ngủ trước vì trót cao hứng uống nhiều rượu. Lúc mẹ, chị Mao và anh Takuma ngồi uống trà với nhau, mẹ bảo.

“Các con để Konatsu lại đây đi.”

Mình đang nằm phủ phục dưới bàn trà, liếm láp đệm thịt trên chân trước thì đột nhiên tai giật giật. Lý do của mẹ là thế này: Dù vợ chồng anh chị đi cùng nhau nhưng đây là lần đầu tiên họ sống ở một thành phố lớn như Tokyo. Khi còn lạ nước lạ cái, chắc chắn sẽ có nhiều chuyện xảy ra, mà để mình ở nhà cũng đâm lo. So với việc suốt ngày thui thủi giữa chốn đô thị thiếu thốn thiên nhiên, chắc hẳn mình sẽ hạnh phúc hơn khi được sống thanh thoi trên đảo này.

“Mà nếu làm thế, chắc bố các con vui phải biết.”

Rồi mẹ ngó xuống bàn trà, nói với mình.

“Cả mẹ cũng vui nữa. Có Konatsu ở đây, nhà cửa tươi sáng hẳn lên, Konatsu nhỉ!”

Chuyện này xảy ra quá đột ngột nên mình không hiểu lắm. Chỉ

biết rằng cả nhà đều đang nhìn xuống mặt mình, vậy là mình mừng rỡ, vẫy đuôi tíu tít.

Cuối cùng, ngày chia tay cũng đến.

Anh Takuma và chị Mao lần lượt ôm lấy mình. Chị Mao nén nước mắt nói.

“Xin lỗi Konatsu nhé. Anh chị sẽ thường xuyên về chơi với em.”

Mình cũng buồn quá chừng, cứ áp mặt vào ngực chị mãi không rời.

Cuối cùng, bố phải ôm lấy mình. Còn mình cứ thế trông theo bóng dáng chiếc xe màu đỏ của anh Takuma nhỏ dần. Ngay cả khi được đặt xuống đất rồi, mình vẫn đứng đó hồi lâu, ngóng về phía chiếc xe vừa khuất dạng.

ooo

Xe tải của bố đi lên con đường núi hẹp trước khi một khúc đường rộng rãi hiện ra. Một chiếc xe tải nhỏ đã đậu ở đó từ trước. Đây là xe của anh Tatsuro. Bố đậu xe ngay phía sau nó.

Vẫn như mọi khi, mình lao ra khỏi xe sau bố.

Rồi mình lon ton chạy ra đứng dưới rào chắn đường, đưa mắt ngắm biển cả trải dài trước mắt. Phía xa xa, vài hòn đảo xanh lục lơ mờ ẩn hiện. Từ cánh rừng ngát xanh bên dưới vang lên tiếng gió ngàn xào xạc, mình như mê đi, chìm đắm trong không gian ấy.

“Konatsu, đi nào!”

Tiếng nói của bố kéo mình trở về với thực tại. Mình vụt chạy

theo khi bố bắt đầu cất bước.

Bố vác theo dụng cụ làm việc, mình đuổi kịp, rồi vượt qua và chạy trước dẫn đường như thường lệ.

Đi đâu bố cũng dắt mình theo, không chỉ lúc tản bộ sáng chiều mà cả khi lên núi quýt hay lái xuống ra biển câu cá.

Trong số những chuyến đi ấy, mình đặc biệt thích được lên núi quýt. Lần nào lên đó cũng có anh Tatsuro và chị Akiko, vợ anh. Hai anh chị luôn tươi cười vui vẻ, lại còn chơi đùa cùng mình nữa.

Và điều mình mong chờ nhất ở núi quýt, bất luận thế nào, vẫn là ngồi trên xe goòng một ray chờ quýt thu hoạch được xuống núi. Mình sẽ luôn lách giữa các cây quýt thấp cằn và trôi xuống theo mặt dốc. Vừa vui vừa muốn đứng tim. Trong lúc lũ chim nhỏ kêu lên và bay dáo dác, mình cứ thế trôi xuống, còn bố thì mỉm cười đứng chờ sẵn ở nơi có thể nhìn thấy biển.

“Nào Konatsu, về thôi!”

Gâu, gâu.

Chỉ có một điều khó chịu duy nhất khi chơi đùa trên núi. Đó là xác lá khô và hạt cỏ dại sẽ găm đầy vào bộ lông mềm mại, xoắn tít trên người mình. Đặc biệt là đám hạt có cạnh sắc vào cuối thu. Thế nên lần nào từ núi về, mình cũng phải ở ngoài hiên một lát để bố nhặt những hạt cỏ dính trên người. Có lần, khắp mặt mình găm đầy hạt cỏ hình tam giác, nhiều không đếm xuể. Bố nhặt hoài không hết nên cuối cùng xén lông cho mình luôn.

Không được ở bên chị Mao và anh Takuma mình buồn lắm, nhưng mọi người trên đảo đều rất tử tế nên mình cũng vui lên rồi.

2.

Tháng Mười một trôi dần đến cuối, Mao xin nghỉ ít bữa để về thăm quê.

Cô xuất phát từ Haneda trên chuyến sớm nhất, rồi từ cảng hàng không Hiroshima lên xe buýt sân bay, vào nội thành Hiroshima trước nhất. Sau khi tới công ty sản xuất quảng cáo trước đây từng cộng tác, cô đi tiếp tàu JR và xe buýt định tuyến, cuối cùng tới nhà trọ Shione vào đầu giờ trưa.

Mao để hành lý trước cửa nhà, rồi rảo bước đi về phía cảng cá trên con ngõ rực rỡ sắc màu của những bông mào gà đua nở trong một ngày cuối thu ấm áp.

Đi qua ngôi miếu thờ thần Ujigami*, cô liền trông thấy bến tàu thấp thoáng sau tán thông và nhận ra chiếc xuồng của bố đang neo đậu ở vị trí quen thuộc. Gọi là xuồng nhưng nó có cả buồng lái nhỏ, và bố đang cúi húi làm gì trong đó. Song không thấy bóng dáng Konatsu đâu.

Vừa đi, Mao vừa thu trọn cảnh vật vào trong mắt, bóng cô đổ dài trên cầu cảng trắng lóa dưới nắng thu. Biển cả, bầu trời và hòn đảo. Mao luôn xúc động trước khung cảnh ấu thơ khó phai mờ trong tâm trí, nhưng lúc này đây, cô cảm thấy thật nhẹ nhõm.

Đột nhiên, đầu Konatsu ló ra khỏi mạn xuồng. Mao bất giác bật cười. Chẳng biết có phải tiếng cười đó đã đến tai Konatsu hay không, nhưng nó phản ứng ngay. Hình tam giác ngược giữa chiếc mũi và hai con mắt tròn xoe như muốn nói nó đã phát hiện ra

điều gì đó rất quan trọng.

Gâu gâu!

Nghe tiếng Konatsu sửa dũ dội, bố liền ngẩng đầu lên và bắt gặp ánh mắt Mao. Bố cười rạng rỡ, Mao vui vẻ vẫy tay, đoạn cô dang rộng hai tay gọi:

“Konatsu! Lại đây!”

Konatsu lại chu mõm sửa tiếp, giống như nó vẫn thường làm mỗi khi vui, rồi chạy băng băng trên tấm ván hẹp bắc giữa đuôi xuống và cầu cảng, nhanh đến nỗi Mao phấp phỏng sợ nó rơi xuống biển.

“Chào Konatsu!”

Konatsu lao phắt tới như húc vào hai chân Mao rồi lập tức nằm lăn ra, tênh hênh phơi bụng.

“Coi bộ Konatsu vẫn khỏe ha! Chị nhớ em lắm đó!”

Mao ngồi xổm xuống, xoa bụng Konatsu bằng cả hai tay.

“A! Em lại mập lên rồi. Không sờ thấy xương sườn luôn nè.”

Konatsu khoái chí, thở hồng hộc loạn cả lên. Tới khi nó nằm sấp trở lại, Mao liền vò đầu bứt tai nó như đang vo tròn tờ báo cũ. Trên nền bê tông dưới bụng Konatsu lốm đốm vài chấm đen.

“Ôi, Konatsu. Em lại són ra rồi nè!”

Bố vừa đi qua tấm ván tới nơi, Mao đứng dậy.

“Bố, con về rồi.”

“Ừ. Con tới khi nào?”

“Vừa mới đây thôi ạ. Không thấy Konatsu ra cửa đón nên con hỏi mẹ. Mẹ bảo nó đang ở trên thuyền với bố, thế là con để hành

lý lại và tới đây ngay.”

Cơn phản kích của Konatsu vẫn chưa vơi đi. Mao chỉ tay về phía nó: “Lại đây nào!” Tức thì, nó lạng người, chạy lồng lên như nhảy tung tung xung quanh bố và cô. Mao liền hạ thấp người, đuổi theo.

“Grào!”

Ư... Gâu gâu!

Bố nheo mắt dõi theo cuộc hội ngộ giữa Mao và Konatsu.

“Takuma đâu con?”

“Anh ấy nói có việc đột xuất, tới văn phòng xong anh ấy sẽ bay chuyến cuối cùng về đây. À, phải rồi. Lát nữa con mượn xe của bố, ra sân bay đón anh ấy được không ạ?”

“Được gì mà được, con bé này. Lái cái xe tải nhỏ đấy ra sân bay không ngại hả?”

“Ngại gì chứ bố? Làm thế anh Takuma cũng có cảm giác đã về đến quê nhà mà.”

Mao và bố nhìn nhau mỉm cười.

“Mà bố nè, sức khỏe của bố dạo này thế nào?”

“Ừm...”

Lần nào cũng vậy, cứ bị hỏi về tình hình sức khỏe là bố cô lại ậm ừ.

Năm nay ông đã sáu mươi sáu tuổi. Một buổi tối cách đây khoảng một năm, bố Mao bị ngã trong phòng tắm. Ông đã được đưa đi cấp cứu ngay, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng vẫn phải nằm viện một thời gian và tới đầu mùa xuân mới được ra

viện.

“Lần này con ở đến bao giờ?”

“Ngày kia ạ.”

Khuôn mặt bố Mao lúc nào cũng sạm đen vì cháy nắng, nhìn nghiêng chẳng thể biết được tình hình sức khỏe ra sao, nhưng hiện giờ, bố cô không thay đổi gì cả, vẫn hết như mọi khi mà cô biết.

“Bố đừng làm việc quá sức nhé.”

Bố cô vốn là người khỏe mạnh, trước kia chưa từng ốm nặng bao giờ. Nghe Mao nói, ông chỉ im lặng, gật đầu.

“Mao, buổi trưa con định thế nào?”

“Con chưa ăn uống gì cả ạ.”

“Vậy hả? Thế thì đi thôi.”

“Vâng.”

Konatsu nghiêng đầu lắng nghe cuộc trò chuyện giữa hai người, rồi nó cất bước, đi vượt lên trước trên cầu tàu.

Được gặp chị Mao, mình vui quá. Vừa về đến nhà, mình liền tha ngay con Chim Ngu mà mình yêu thích nhất từ trong hộp đồ chơi ra.

“Ôi, Chim Ngu! Nó tả tơi thế này rồi mà vẫn còn “tạ chúc” cơ à?”

Chị Mao chớp lấy con Chim Ngu trên chiếu, rồi lập tức vào tư thế quen thuộc.

Ngay từ đầu, mình đã đoán ra đó là tư thế chuẩn bị ném rồi.

Gâu, gâu gâu!

“Rồi, rồi. Chị ném đây. Đó!”

Chị dồn hết sức, ném mạnh con Chim Ngu đi.

“Á, nguy rồi!”

Bộp!

Mang theo tất cả sức ném của chị Mao, con Chim Ngu lao thẳng vào bức tranh cuộn treo tường quý giá của bố rồi rơi xuống tokonoma*.

“Nào nào, cẩn thận giùm bố chứ Mao.”

“Con xin lỗi...”

Mình chạy hết tốc lực bắt lấy con Chim Ngu, vung vẩy nó, còn chị Mao thì cười ngượng ngùng, chấp tay xin lỗi bố.

Bữa trưa hôm đó có món đặc sản là cơm cá chình biển, trên đường từ cảng cá về, Mao đã ghé vào đặt món và tới lấy khi họ làm xong. Vì đã lâu mới được thưởng thức hương vị quê nhà, Mao liền quên hết mọi mệt mỏi từ chuyến đi.

Sau bữa trưa, mẹ cô nhâm nhi hojicha* và vui vẻ nói.

“Có Konatsu ở đây, bố con vui lắm. Suốt ngày quẩn quýt với đứa trẻ tinh nghịch ấy.”

Konatsu nhận lấy từng múi quýt đã bóc vỏ từ tay bố, ung dung ăn ngon lành. Quýt là món khoái khẩu của nó.

“Bố con bị bệnh tim, nằm liệt giường suốt hai tháng trời, dù đã

hồi phục nhưng còn nhiều cái bất tiện. Vậy mà Konatsu vẫn ngậm dây mang tới, kêu ông ấy dắt đi dạo.”

“Trời!”

“Ngày nào cũng vậy hết. Thực ra lúc đi dạo, có mấy khi cần đến dây đâu. Nhưng nó hiểu sợi dây nghĩa là “đi dạo” nên cứ mang tới.”

“Vâng.”

Konatsu đang ăn múi quýt cuối cùng.

“Chắc nó làm thế vì nghĩ “bố nên đi dạo” đấy. Vậy là bố cũng bắt đầu đi bộ khắp nơi.”

Mao không mấy may nghi ngờ điều đó. Konatsu vốn là chú chó thông minh mà.

“Như hôm trước kia, từ sáng sớm mẹ đã không thấy bóng dáng ai cả, thì ra hai bố con nó dắt díu nhau sang hòn đảo bên kia, đi dạo một vòng rồi về, làm mẹ hết hồn một phen đấy.”

“Ôi, ghê thế cơ ạ?”

Lúc này, Konatsu đang quay về phía bố, kêu khẽ gì đó nghe cứ “hừm hừm, khọt khẹt”.

“Nó mách bố kia.”

Nhìn cảnh ấy, mẹ Mao nhớ ra và cười.

“Hôm trước, Konatsu tới bệnh viện thú y tiêm phòng, mẹ có việc trong phố nên gửi nó ở đó nửa ngày. Thế là trên đường đi về, nó cứ ư ử với khò khè, cảm rằm mẹ suốt đấy.”

“Ha ha ha ha. Nó trách mẹ bỏ rơi nó à?”

Từ hồi mới được Mao nhận nuôi một thời gian, Konatsu đã có

hành động giống như đang nói gì đó.

“Bố con bảo ông ấy hiểu tất cả những điều Konatsu nói đấy. Ông nó nhỉ?”

“Thế ạ? Bố, Konatsu vừa nói gì thế ạ?”

Bố Mao mỉm cười không đáp và lại bắt đầu bóc một quả quýt khác trong giỏ trên bàn trà. Konatsu vừa liếm mép vừa ngồi xuống trước mặt ông.

“Ấy, bố cho Konatsu ăn nhiều quýt quá. Cứ thế này nó sẽ mập ú mất.”

Nhưng lời khuyên của Mao như gió thoảng qua tai, bố cô bóc quýt xong lại tách từng múi một đưa cho Konatsu.

Chóp chép...

“Konatsu là con gái rệu duy nhất của nhà này mà.”

“Thiệt tình...”

Phía trước Konatsu, những đóa hagi đầu vườn rung rinh trong làn gió nhẹ, dưới những tia nắng mềm mại của buổi chiều thu.

ooo

Nghe chiếc đồng hồ cóc cu trên tường điểm tiếng bốn lần, Mao đang nằm đọc tạp chí liền ngồi dậy. Konatsu rúc vào mé bụng cô nằm ngủ cũng đứng lên ngay.

“Thôi chết, đã muộn thế này rồi... Ngoài trời vẫn sáng nên mình chẳng nhận ra gì cả. Phải đi đón Takuma thôi.”

Khi cảm thấy an tâm và ấm áp giống như phơi mình dưới ánh nắng chan hòa, thời gian sẽ trôi qua thật nhanh. Mao đứng dậy,

Konatsu đoán ra, nó chăm chú nhìn cô với vẻ mặt tỉnh queo.

“... Tiêu rồi!”

Lý do Mao than thở rất đơn giản. Chiếc xe tải nhỏ quá chật, chỉ có hai chỗ ngồi mà thôi. Cô muốn Konatsu ở nhà trông nhà... Nhưng những lúc thế này, ánh mắt Konatsu có sức biểu cảm ghê gớm, không gì sánh nổi.

“Thật là! ... Konatsu cũng đi luôn hả?”

Gâu, gâu gâu gâu!

Tức thì, nó xoay tròn như con quay, sau đó lao như tên bắn khắp phòng và bùng nổ vì vui sướng.

Konatsu đi trước trên con ngõ đã tắt nắng. Tới bãi để xe, nó đứng dưới cánh cửa bên phía ghế phụ lái, chờ sẵn để lên xe.

Mao nổ máy rồi nói với Konatsu đang ngồi trên ghế phụ lái nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Chị chỉ nói với Takuma là sẽ đến đón thôi, thấy Konatsu đi cùng thế này chắc anh ấy bất ngờ lắm nhỉ.”

Khi xe chạy trên đảo theo hướng ngược chiều kim đồng hồ, hoàng hôn đang trải ra bát ngát, eo biển quê hương như được dát ánh vàng.

“Đẹp quá phải không, Konatsu?”

Thời điểm mặt trời lặn ở Tokyo và trên đảo chênh nhau khá nhiều. Tầm này ở Tokyo trời đã nhá nhem rồi, nhưng trên đảo vẫn còn sáng rõ, trong vùng ngược sáng có thể nhìn thấy cây cầu treo uy nghi vươn mình băng qua biển.

Trên ghế phụ lái, Konatsu kê chân trước lên chỗ vịn tay phía trong cánh cửa, thò đầu ra ngoài hít hà mùi gió thu.

“Tôi hơi lạnh nên xin phép đóng cửa lại nhé, cô Konatsu.”

Mao liếc nhìn vào gương chiếu hậu, phản chiếu trong đó là khuôn mặt kỳ lạ với bộ lông bạt gió nom như một chú rồng con của Konatsu. Nó nheo mắt, trông chẳng có vẻ gì là dễ chịu, nhưng kỳ thực Konatsu rất khoái khi làm thế này.

Lúc anh Takuma xuất hiện ở cửa ra vào sân bay, đúng là anh bất ngờ thật, cả vui nữa.

“Được đón thế này lại thấy nhớ ngày xưa ghê.”

Rồi anh bế mình lên xe, ôm trên gối và trở lại đảo.

Hôm đó, Shione đón đôi vợ chồng khách trọ dẫn theo cả chó tới, mọi người cười nói tới tận tối khuya. Người vợ trầm trồ.

“Konatsu ngoan và thông minh thật đấy. Kêu “lại đây” là lại liền. Bé nhà tôi năm tuổi rồi mà bạ gì cũng nhặt lên ăn, cứ như nó chẳng để lời nào của chủ vào tai hết ấy.”

“Nghe nói giống Bulldog Pháp này chỉ làm theo những gì nó thích thôi. Như thế cũng tốt mà. Maruko nhỉ!”

Người chồng thay đổi tư thế ôm cô chó trông giống y chang mình, chị Mao ở bên cạnh nói thêm vào.

“Bé nhà tôi thời gian đầu có chịu lại gần ai đâu. Từ hồi về sống ở đảo này mới khác đấy.”

Khi chị nói thế, mình có cảm giác đúng là như thế thật.

Đêm đó, đã lâu rồi mình mới lại được nằm ngủ giữa chị Mao và anh Takuma trên tấm nệm trải trong phòng chị.

Chị Mao lúc nào cũng có mùi thơm thoang thoảng. Dù bây giờ chị sống ở xa nhưng điều đó vẫn không hề thay đổi. Mình sát vào người chị nằm ngủ, và gì thế này? Trong bụng chị có gì đó. Mình háo hức, chị vẫn chưa hề biết chuyện này chẳng?

3.

Sáng sớm hôm sau. Mình tỉnh giấc vì tiếng bước chân khe khẽ trên tấm lát sàn.

Mình rời khỏi chăn, ra ngoài hành lang mờ tối đúng lúc bố chuẩn bị vào phòng rửa mặt.

Bố rửa mặt rồi lau bằng khăn bông xong xuôi thì giật bắn vì phát hiện ra mình đứng đó chăm chú nhìn lên. Đoạn, bố thì thầm.

“Konatsu cũng đi cùng nhé?”

Hình như bố định đi câu. Mình thích chí, vừa vẫy đuôi vừa nhào vào người bố mấy lần liền.

Hai bố con nhẹ nhàng ra khỏi cửa, bước đi trong con ngõ hướng về phía cảng cá. Hơi thở trắng mờ phả ra trước mặt khi bố cất tiếng nói.

“Hy vọng sẽ câu được cá to.”

Ra khỏi ngõ tới cảng cá, mình chột khựng lại.

Xa xa, bên kia cây cầu lớn bắc qua eo biển Kurushima, vầng dương sớm mai vừa lộ dạng. Trên nền trời trắng sữa, mặt trời màu cam rải muôn ngàn tia sáng xuống từng con sóng nhấp nhô.

“Kìa, Konatsu! Đi nào!”

Câu nói ấy kéo mình trở lại với thực tại, mình vượt qua bờ rồi đứng đĩnh đi phía trước.

Mao chui ra khỏi chăn, chỉnh lại đầu tóc rồi đi xuống phòng khách, Takuma đã dậy và đang trải báo trên chiếu ngồi đọc, một tay cầm cốc cà phê. Mẹ cô đang phân loại rong biển khô ngoài hiên ngoảnh lại nói.

“Ừa, con dậy rồi đấy hả?”

“Con chào mẹ. Ồ, khách nhà mình đâu ạ?”

“Họ dậy từ sớm lắm. Giờ đang ra ngoài rồi.”

Mao nhìn lên chiếc đồng hồ cóc cu trên tường, hai mắt tròn xoe.

“Ôi, đã tám rưỡi rồi? Trời đất, mình ngủ khỏe thế sao?”

Takuma gật đầu.

“Thấy em ngủ ngon quá nên anh không nỡ đánh thức. Lâu rồi Mao mới được một giấc sâu như vậy nhỉ?”

Quá đúng như Takuma nói. Gần đây, chẳng hiểu sao Mao cứ thấy trong người khó chịu, ngủ cũng không được thoải mái.

“... Ừa? Bố đâu anh?”

Mao hỏi, Takuma lắc đầu.

“Chắc bố đi câu cá rồi. Konatsu cũng đi theo thì phải. Sáng nay em ăn gì nào?”

Trên bàn trà đã bày sẵn cá nướng, tamagoyaki* và dưa muối.

ooo

“Lâu rồi mới gặp, Konatsu dọn dĩ hơn trước nhiều nhỉ.”

Mẹ vừa xới cơm vào bát cho Takuma vừa gật đầu trước nhận

xét của Mao.

“Anh cũng thấy thế. Ngày trước có bao giờ nó bén mảng tới gần người mới gặp lần đầu đâu.”

“Konatsu tới đây được hai năm rồi nhỉ. Có lẽ cuộc sống vô âu vô lo trên đảo đã giúp nó gỡ bỏ dần thái độ cảnh giác với con người đấy.”

“Chắc vậy mẹ ạ. Nhưng lạ lắm nhé, từ lần đầu gặp anh Takuma nó đã lại gần anh ấy rồi.”

Mẹ đưa bát cho Mao và nói như quả quyết.

“Lũ cún là vậy mà, chúng có thể hiểu được tính cách và tâm trạng của con người đấy.”

“Con cũng tin như thế. Hồi nó còn sống cùng con, mỗi lần con buồn chuyện gì, nó lại ngồi bên cạnh, liếm mặt con suốt.”

“Con cũng trải nghiệm chuyện đó rồi. Lần nào con gặp chuyện khó chịu ở chỗ làm thì về đến nhà, Konatsu cũng không nô giỡn gì hết, chỉ quấn quýt hơn bình thường thôi, con còn tự hỏi “Ừa, có phải Konatsu biết mình có chuyện gì không ta”. Mấy lần như vậy rồi đó mẹ.”

Đoạn, ba người nhìn nhau cùng nói: “Mời cả nhà ăn cơm.”

Rồi mẹ Mao vừa ăn vừa bắt đầu kể chuyện.

Có hai vợ chồng nọ là khách quen của nhà trọ, lần nào đến đây cũng thân mật lắm, vậy mà hôm đó cô vợ lại tới một mình. Thì ra, người chồng đầu ấp tay gối bao năm đã qua đời vì căn bệnh ung thư nửa năm trước, mẹ nghe tin mà bàng hoàng.

“Tâm nguyện cuối cùng của nhà cháu là được đến hòn đảo

này và Shione một lần nữa. Mãi tới giờ cháu mới bình tâm đôi chút nên mang theo di ảnh của anh ấy đến đây”, cô vợ kể chuyện với nụ cười lặng lẽ. Lúc đó mẹ cứ ngỡ Konatsu đang ngủ trong ổ mây, nào ngờ nó từ từ đứng dậy, chậm rãi lại gần, kê chân trước lên đầu gối và bắt đầu liếm mặt cô ấy. Có lẽ trước đó cô ấy đã kìm nén rất nhiều, đến lúc này, dòng lệ mới trào ra chan chứa, cô ấy nói với Konatsu: “Cảm ơn mày nhé!”

“Ồ... Konatsu có siêu năng lực sao?”

“Chuyện này... đúng là bất ngờ thật đấy.”

“Chưa hết đâu...”

Có một cặp vợ chồng đứng tuổi tới đảo này câu cá. Cả hai vợ chồng đều lịch thiệp lắm, Konatsu khá quán quýt người vợ nhưng không hiểu sao riêng người chồng thì nhất định nó không bén mảng tới gần. Ông ta tóc bạc, vui vẻ, cởi mở, là giảng viên Đại học Y đã nghỉ hưu.

Chẳng biết từ bao giờ, Konatsu đã có thể vẫy đuôi lại gần bất cứ vị khách nào và trở thành chú chó hút khách của Shione. Nhưng khi ông kia chìa tay ra gọi “Lại đây!”, trong cặp mắt tròn xoe của Konatsu ánh lên điều gì đó, nó run lấy bảy sợ hãi, toàn thân như hóa đá.

“Không riêng gì Konatsu đâu mẹ. Loài chó nói chung tuy không giao tiếp được bằng lời nói nhưng giác quan thứ sáu của chúng phát triển rất mạnh, trước kia con với anh Takuma cũng nói về chuyện này rồi.”

Takuma nhấp ngụm canh miso rồi tiếp lời.

“Có lẽ loài người chúng ta đã mất dần giác quan thứ sáu trong

quá trình sử dụng lời nói và các ngón tay. Còn loài chó, không chừng chúng hiểu hầu hết những gì con người suy nghĩ đấy.”

Mẹ Mao khẽ gật đầu, nói tiếp.

“Mẹ quan sát Konatsu và lũ cún mà khách trọ dẫn tới đây, thấy chúng cũng có hỉ nộ ái ố hết như con người vậy.”

Bố đã buông neo và bắt đầu câu nên mình đứng ở mũi xuồng, hít hà gió biển.

Bố bảo: “Cá tráp đở câu được ở những nơi có dòng hải lưu chảy xiết rất chắc thịt, ăn ngon lắm.”

Chắc bố muốn thết đãi vợ chồng chị Mao đây mà. Mình hiểu rõ bố đang phấn chấn thế nào. Thi thoảng cũng có lần bố thả câu một lần dính ngay, nhưng hôm nay mãi chẳng được gì cả.

Thời tiết thật đẹp, dưới vòm trời xa xăm phía bên kia bờ biển hiện lên dáng núi thấp mờ. Bố đã dạy cho mình biết tên của tất cả những hòn đảo, ngọn núi có thể nhìn thấy từ xuồng.

Mình thử nhìn xuống mặt biển bên dưới mũi xuồng, dòng hải lưu chảy xiết như một dòng sông, thi thoảng còn cuộn xoáy nom thật đáng sợ.

“Cẩn thận kẻo ngã nhé. Ngã là nguy đó.”

Bố thường nhắc nhở mình như vậy, nhưng không sao. Mình rất cẩn thận mà.

À, có lần tivi chiếu cảnh lợn rừng bơi qua lại giữa các hòn đảo trong vùng biển này. Mình và khách trọ ở Shione còn chưa hết

ngạc nhiên thì bố kể đã từng tận mắt chứng kiến cảnh ấy. Chắc chúng bơi qua các hòn đảo để tìm bãi thức ăn. Loài lợn rừng mới dũng cảm làm sao, mình thực sự rất cảm phục chúng.

Huych.

Đột nhiên, một tiếng động lớn vang lên. Mình hoảng hốt ngoảnh lại, càng thất kinh hơn nữa.

Bố đang gục đầu rũ xuống, bàn tay ghì chặt lồng ngực vẻ đau đớn. Mình cuống cuống chạy tới. Giọng bố tắc nghẹn, bàn tay lần tìm túi áo khoác. Khi đã lấy được di động ra, bố cố gắng gọi điện thoại mà mặt mày co rúm lại.

... Ráng lên, bố ơi!

Nhưng bố vừa tính mở điện thoại thì...

Chùm!

...Á!

Chiếc điện thoại bất ngờ rơi xuống biển. Mình ghéch chân trước lên mạn xuống, vội ngó theo.

Dưới làn nước, chiếc điện thoại chìm dần, dập dềnh và lấp loáng như một chú cá. Nhưng ngay cả việc dõi mắt theo nó, bố cũng không thể làm được nữa.

... Ôi, phải làm sao đây?

Mình đứng ngồi không yên, ra sức liếm mặt bố. Trông bố có vẻ đau đớn lắm.

Gâu! Gâu gâu!

Mình sủa về phía đất liền. Dù gần ngay trước mắt vậy mà sủa

thế nào cũng bị gió biển thổi bạt đi, không sao vọng tới được.

Mình dáo dác chạy quanh rồi lại đứng trên mũi xuồng, nhòai người ngó ra. Dòng hải lưu vẫn cuộn cuộn chảy làm mặt nước dềnh sóng như một dòng sông. Từ mũi xuồng, mình ngoảnh lại, thấy bố nằm im bất động, trên nét mặt vẫn hằn nguyên vẻ đau đớn.

... Phải đi gọi ai đó!

Chợt mình nhớ tới hình ảnh những con lợn rừng bơi trên biển.

... Chắc chắn mình sẽ làm được!

Rồi thu hết can đảm...

Ùm!

... Mình lao xuống biển.

Giữa đám bọt sóng trắng xóa, mình nhô đầu lên. Dòng nước lạnh ngắt cuộn cuộn chảy. Mình cố hết sức vùng vẫy tứ chi để không bị cuốn trôi. Nước biển mặn chát xộc thẳng vào trong miệng. Dù quẫy đạp cỡ nào, mình cũng chẳng tiến lên được bao nhiêu. Nhưng nếu chết đuối ở đây thì ai biết được mình lao xuống biển để làm gì. Bằng mọi giá mình phải báo cho mọi người trong nhà biết tình trạng của bố.

ooo

Ba người đã ăn sáng xong và đang ngồi uống hojicha như mọi khi.

“Trong số khách nhà mình có khá nhiều người nhận nuôi chó bị bỏ rơi, giống như Mao nhận nuôi Konatsu ấy. Họ đều là người

tốt cả. Lũ cún cũng toàn chó ngoan.”

Takuma nhẹ nhàng nói.

“Mẹ biết đấy... Động vật trung thành lắm. Một khi đã tin tưởng mình rồi, chúng sẽ không bao giờ phản bội đâu.”

“Đúng vậy nhỉ.”

“Trong khi đó, loài người chúng ta thì sao, khi hành nghề luật, con thường tự hỏi mình câu ấy.”

Mao nhìn khuôn mặt nghiêng của Takuma khi anh chỉnh lại chiếc kính gọng đen.

“Hình như chính chó mèo đã dạy cho chúng ta biết... Rằng đâu mới là điều thực sự cần thiết để được hạnh phúc.”

Cô nghĩ Takuma không hay kể chuyện công việc là bởi anh có nhiều thỏa thuận ràng buộc, như nghĩa vụ bảo mật chẳng hạn. Hầu như chưa bao giờ anh phàn nàn ra miệng cả, thế nên lúc này Mao có đôi chút bất ngờ. Mẹ cô chậm rãi gật đầu.

Trong khi mắt hướng về đất liền, bốn chân mình ráng hết sức khua nước mạnh hơn. Song vùng vẫy cỡ nào cũng vẫn bị cuốn đi, mình không thể tiến lên như mình muốn được. Nước biển tấp vào mặt khiến mình ngộp thở, nhưng lúc này chắc chắn bố còn đau hơn mình rất nhiều...

... Chỉ một chút nữa thôi. Một chút nữa thôi.

Bờ biển mỗi lúc một gần, và dòng hải lưu cũng dần dịu lại. Còn bao nhiêu sức lực trong người, mình dốc hết ra khua nước.

Cuối cùng cũng tới ven bờ. Xung quanh đảo là hệ thống đê bao,

không có chỗ nào leo lên được, ở cảng cá có đường dốc đi xuống, nhưng mình trôi nổi khá lâu rồi nên sẽ rất nguy hiểm nếu bơi đến đó.

...A!

Nhớ ra rồi. Cách đây một đoạn có cổng torii* của đền Ebisu, chỗ đó là bậc thang. Trong lúc đi dạo, nhiều lần mình đã đi từ đó xuống bờ biển này.

... Một chút nữa thôi. Chỉ cần rẽ ở chỗ bậc thang đâm ra biển.

Cuối cùng cũng tới nơi, mình chạy lên. Bên dưới cổng torii, mình giữ nước trên người tung tóe, rồi không nghĩ lấy một giây, mình chạy thẳng về nhà.

Gâu! Gâu gâu! Gâu gâu gâu gâu!

Có tiếng Konatsu sủa vang ngoài cửa. Bố về rồi, Mao chắc lắm.

“Ừa, tiếng Konatsu phải không mẹ?”

“Đúng rồi, anh cũng nghe thấy. Tiếng Konatsu đấy.”

Mao và Takuma cùng đứng lên.

“Có tiếng chó sủa thật, nhưng mà... A, đúng rồi. Tiếng Konatsu.”

Mẹ Mao nhìn chiếc đồng hồ cúc cu trên tường.

“Chắc bố con không câu được gì nên giờ này đã về rồi.”

Konatsu vẫn không ngừng sủa, thậm chí còn dữ dội hơn. Mao và Takuma nhìn nhau. Cảm thấy có điều gì đó bất thường, cả hai vội vàng chạy ra ngoài.

Như cảm nhận được tiếng bước chân của hai người, Konatsu đang sửa liên đứng bật dậy bên kia lớp kính mở của cửa trượt ngoài sảnh.

Lạch cách, lạch cách...!

Lần này, nó điên cuồng cào chân trước vào cửa.

“Nào nào, Konatsu, vỡ kính bây giờ... Ồ?”

Mao mở cửa trượt, thẳng thốt. Takuma thay cô hỏi.

“Có chuyện gì mà ướt như chuột lột thế kia, Konatsu...”

Hồi còn sống chung, Takuma là người phụ trách tắm rửa cho Konatsu nên anh hiểu rất rõ khi toàn thân ướt sũng, trông nó nhỏ xíu như biến thành một chú chó khác vậy. Nhưng thường những lúc ấy, Konatsu rất ngoan và không sửa một tiếng nào, thế nên bây giờ, nhìn nó rạp mình xuống như một chiếc giày cao gót và sửa liên hồi như gào lên, Takuma gần như tin chắc. Anh nói ngay.

“Bố có chuyện gì rồi...”

“... Hà?”

Mao sốt sắng hỏi Konatsu.

“Konatsu, bố đâu?”

Nhưng nó vẫn sửa vang không dứt.

“Mẹ, mẹ ơi!”

Mao gọi lớn và nghe tiếng đáp lại từ phòng khách. Cô vừa xỏ chân vào xăng đan thì Konatsu phóng tới, cắn gấu chiếc quần ở nhà cô đang mặc rồi vừa gặm gừ vừa kéo thật mạnh ra ngoài cửa. Từ trước tới giờ, Mao chưa từng thấy Konatsu kéo mạnh đến thế.

“Ừ, chị hiểu rồi, chị hiểu rồi mà Konatsu, chờ chút đã!”

Tức thì, Konatsu nhả Mao ra, nó vọt chạy khỏi cửa rồi ngoảnh lại sửa tiếp. Mao và Takuma vội vã chạy theo.

Konatsu chạy về phía cảng cá. Lúc này, Mao đã hoàn toàn tin. Có chuyện gì đó xảy ra với bố cô rồi. Và Konatsu chạy về để thông báo cho mọi người biết.

Cô thấy biển. Kia rồi. Cô nhận ra ngay. Xuồng của bố cắm cò đỏ như mọi khi, thả neo trên vùng biển trước dãy hải đăng.

“Mao, bố bất tỉnh rồi.”

... Thì ra Konatsu vượt biển để báo cho cô chuyện này.

“Thôi chết, em không mang điện thoại theo. Takuma, anh về báo với mẹ nhé! Gọi cả cấp cứu và ai đó có thể đưa thuyền ra biển nữa.”

Takuma chẳng nói chẳng rằng, lấy hết sức bình sinh chạy thẳng về Shione.

Konatsu lao đi trên đê chắn sóng, nó đứng dưới ngọn hải đăng đầu tiên, ngoảnh đầu lại và sửa tiếp. Tiếng sửa khi ấy chất đầy giận dữ.

Mẹ lên trực thăng y tế cùng bố.

Sau khi hết lời cảm ơn các ngư dân đã đưa thuyền cứu hộ tới giúp, Mao và Takuma bỗng Konatsu đang run lập cập vì ướt nhẹp trở về Shione.

Họ rửa sạch nước biển trên người nó bằng nước ấm rồi dùng máy sấy sấy khô. Suốt thời gian ấy, Konatsu cứ thấp thỏm không yên. Bất chợt, Mao ôm chầm lấy nó. Konatsu khò khè bên tai cô,

gắng hết sức nói với cô điều gì đó.

Ư... Ư...

Vì Konatsu không thể kể bằng lời cho Mao biết chuyện gì đã xảy ra nên cô chỉ còn cách dựa vào tình hình mà suy đoán. Song có một điều cô chẳng mảy may nghi ngờ, đó là việc Konatsu bất chấp nguy hiểm, lao xuống biển để bơi về thông báo tình trạng nguy kịch của bố trên xuồng.

Mao lại ôm Konatsu, nhìn sâu vào cặp mắt tròn xoe của nó và nói.

“Không sao đâu. Nhờ có Konatsu báo cho mọi người nên nhất định bố sẽ được cứu mà.”

ooo

Đã hai ngày trôi qua kể từ khi bố Mao được chuyển đến cấp cứu ở Bệnh viện Tổng hợp trên đất liền.

Tình trạng sức khỏe của ông đã ổn định và bốn ngày nữa, ông sẽ được phẫu thuật bắc cầu động mạch vành. Trong phòng Hồi sức Tích cực, bố Mao ngồi trên giường bệnh, ôn tồn kể chuyện, cả mẹ, Takuma và Mao đều chăm chú lắng nghe.

“Đột nhiên, bệnh của tôi tái phát. Tim tôi đau như bị mũi dao lạng cá đâm xuyên. Tôi tính gọi người tới giúp nên cố lấy điện thoại ra... Nào ngờ làm rơi xuống biển mất.

Lúc đó, tôi không còn sức để nhả neo và lái tàu vào bờ nữa. Gần như tôi đã từ bỏ rồi, nghĩ rằng cuộc đời mình chỉ đến đây thôi.

Thấy tôi nằm đấy, Konatsu cuống quýt chạy lồm lổm lên khắp xuống, rồi nó ra sức liếm mặt tôi. Lát sau, tự nhiên có tiếng nước động đánh “ùm”, đang lúc nguy cấp thế này, chẳng lẽ cả Konatsu cũng rơi xuống biển luôn sao, nghĩ vậy nên tôi cố nhào người ra xem... Thì thấy nó đang bơi về phía đất liền.”

Nghe bố kể chuyện, mẹ chậm chậm lắc đầu cảm thán.

“Lao xuống giữa dòng nước như thế ... đến người bơi giỏi cũng chùn gối ấy chứ.”

Vậy mà Konatsu đã dũng cảm lao xuống biển từ chiếc xuống đang buông neo ngoài khơi cách bờ những hai trăm mét, rồi bơi qua eo biển có dòng hải lưu chảy xiết để báo cho mọi người biết rằng bố gặp chuyện. Đúng như những gì Mao hình dung ngay khi thấy nó ướt như chuột lột và sủa dữ dội.

“Lúc các ngư dân đưa thuyền ra cứu bố, rồi lúc trực thăng tới và bố được chuyển đi, Konatsu đều nhìn theo mãi đấy.”

Bố Mao nghẹn lời, mắt ngân ngấn lệ. Giữa sự im lặng đầy cảm động ấy, đột nhiên mẹ Mao bật cười.

“Từ thừa cha sinh mẹ đẻ đến giờ, nhờ có Konatsu mà tôi mới được đi trực thăng lần đầu tiên trong đời. Thích thật!”

Mao khẽ bật cười, nhìn đồng hồ đeo tay, sắp đến giờ vợ chồng anh trai cô tới rồi.

“Tạm thời tụi con phải về Tokyo đã, bố ráng phẫu thuật nha bố.”

Bố Mao gật đầu dứt khoát. Vợ chồng anh trai Mao rất chu đáo, chắc sẽ đỡ đàn được nhiều cho mẹ cô.

“Dù sao thì... Konatsu đã cứu mạng bố rồi.”

“... Đúng đấy ạ.”

Takuma cũng gật đầu quả quyết.

“Giá mà được gặp Konatsu, bố muốn nói cảm ơn nó quá.”

“Tiếc là không được dẫn Konatsu vào trong bệnh viện, thế nên bố phải mau mau ra viện thôi.”

“A... Nếu bố chuyển sang bệnh viện thú y, Konatsu có thể tới thăm được đó.”

Takuma và mẹ nhìn nhau tủm tỉm, bố nhếch miệng nói.

“Con mau đi đi!”

ooo

Khi Mao về tới Shione, Konatsu đã chờ sẵn ngoài cửa, cuống quýt chào đón cô và Takuma như mọi khi. Và cũng như mọi khi, nó lẳng lại ngay lập tức. Mặt nó hoàn toàn không biểu lộ một nét cảm xúc nào, tới mức Mao muốn hỏi xem nỗi vui mừng cuồng nhiệt chỉ một phút trước đây của nó rốt cuộc là gì.

Konatsu đi sang căn phòng kiểu truyền thống liền kề, chậm rãi nằm phục xuống rồi nhả nha liếm chiếu nghe sột sột.

“Konatsu à... Chiếu ngon lắm hả?”

Tất nhiên Konatsu không trả lời, Takuma chăm chú nhìn nó với ánh mắt dịu dàng.

“Một con vật nhỏ bé thế này mà còn lanh lợi hơn cả con người và có ý chí thật mạnh mẽ, không nề hà tính mạng của bản thân.”

“... Vâng.”

Đột nhiên, nước mắt ứa ra trên đôi mắt Mao, cô mím môi thật chặt, cố kìm lại để không bật khóc.

Chắc hẳn Konatsu vừa làm nên điều kỳ tích. Nhưng giờ đây, khi nhìn nó, không hiểu sao cô chẳng hề có cảm giác ấy, cứ như thể nó nói với cô rằng mình chỉ làm chuyện đương nhiên mà thôi.

Nắng chiều dịu dịu xuyên qua cửa sổ, rọi chên chéch xuống mặt chiếu. Trong vùng sáng đó, Konatsu vươn dài nửa thân người...

Sột sột...

... Và tiếp tục liếm chiếu, ánh mắt mơ màng, chẳng quan tâm tới những gì đang diễn ra.

Ca phẫu thuật của bố đã kết thúc tốt đẹp. Bố mua bao nhiêu lon đồ hộp mà mình thích và về nhà trước Tết. Rồi bố cứ cảm ơn hoài khiến mình vui quá chừng.

Một năm sau.

Chị Mao và anh Takuma về nhà cùng một em bé vô cùng dễ thương.

Mình khẽ khàng lại gần bé gái nằm trong nôi xách tay, hít ngửi mùi hương trên má em.

“Ồ kìa, Konatsu. Không được đâu.”

“Kệ đi mẹ, không sao mà. Konatsu tới chào bé Mana đó.”

... Rất vui được gặp em, Mana.

Bé Mana nom mồm mĩm, từ em tỏa ra một mùi hương dễ chịu, chua chua ngọt ngọt tựa như trái cây căng mọng vậy.

4.

Thời gian trôi như gió thoảng.

Khi bé Mana được ba tuổi, em gái Mitsuki ra đời.

Kể từ đó, mắt mình dần mờ đi. Bác sĩ ở bệnh viện báo mình có tuổi rồi nên không tránh được những chuyện như thế.

Mình thường bắt hột con Chim Ngu mà bố mẹ ném cho.

Và rồi... mùa xuân trước khi bé Mana vào tiểu học ít lâu, bố nhẹ bước lên Thiên Đường.

Khi đó là sáu năm sau ca phẫu thuật kia. Bố hưởng thọ bảy mươi hai tuổi.

Bố đã hứa sẽ tới dự lễ khai giảng của bé Mana, nhưng cuối cùng không thực hiện được. Điều đó khiến mọi người nuối tiếc vô cùng.

Tất nhiên, mình cũng buồn lắm, nhưng mình cố gắng để không quá đau khổ. Mình có cảm giác như bố vẫn luôn ở bên dõi theo, và mình cũng tin rằng chẳng bao lâu nữa, chắc chắn mình sẽ được gặp lại bố thôi.

Mùa thu năm ấy, chị Mao thành lập công ty riêng ở Tokyo. Lúc đó chị đã ba mươi tám tuổi.

“Một ngày nào đó, chị muốn thành lập công ty của riêng mình.”

Chị từng thổ lộ ước mơ ấy từ hồi mình mới về sống chung, giờ thì chị thực hiện được rồi. Trong mắt mình, chị thật tài giỏi.

Tuy nhiên... có lẽ chị bận rộn hơn nên những chuyến nghỉ dài cùng cả nhà về thăm đảo vào mùa thu cũng không còn nữa. Mình hơi buồn một chút. Nhưng còn cách nào khác đâu.

Dù sao, bên mình vẫn có mẹ và cả những vị khách tới Shione nên lúc nào mình cũng thấy thật hạnh phúc.

Tình yêu
và
mơ ước

1.

“Con về rồi đây.”

Mao kéo cánh cửa trượt của nhà trọ Shione, từ hai bên hông cô, hai bé gái rướn người về phía trước.

“Bà ơi, cháu tới rồi nè!”

“Mi cũng tới rồi ạ!”

“Bà đây!” Có tiếng mẹ Mao vang lên từ phòng khách. Bình thường, Konatsu thoáng nghe tiếng bước chân sẽ chạy ra tận cửa đón cô, nhưng hôm nay chẳng thấy nó đâu cả. Có chuyện gì thế nhỉ, Mao chạnh buồn. Mẹ cô rảo bước trên hành lang, nụ cười sáng bừng khuôn mặt.

“Cháu chào bà!”

“Bé Mana, bé Mi cũng về chơi với bà à?”

Mao nhanh tay xếp lại những đôi giày mà hai cô bé đang sà tới vòng tay bà ngoại vừa tháo ra, rồi đi vào phòng khách chỉ cách đó vài bước chân. Ngay khoảnh khắc nhìn thấy nó, cô sống người, chết lặng trong giây lát.

“... Konatsu.”

Konatsu đang ngồi trong ổ mây, vẫy đuôi ve vẫy. Mao đặt hành lý xuống.

“Konatsu, chị về rồi đây.”

Cô ngồi bên cạnh nó, đưa mặt lại gần. Đôi mắt Konatsu đã chuyển màu trắng đục, nó chậm chạp chớp mắt nhiều lần và rên

ư ử như nói đi nói lại điều gì đó. Mao hôn lên gáy Konatsu, cảm nhận hơi ấm và mùi hương của nó.

“Konatsu đã ngủ suốt cả ngày rồi đấy.”

Mẹ Mao vừa nói vừa đi vào phòng, Mana và Mitsuki theo sát hai bên, chúng chạy lại và ngó Konatsu.

“Konatsu! Konatsu!”

Konatsu vẫy đuôi mạnh hơn, nhưng vẻ khỏe khoắn xưa kia đã không còn nữa.

“Mẹ ơi, Konatsu bệnh à?”

“Bệnh à?” Mitsuki lặp lại câu hỏi của Mana.

“Không đâu. Konatsu ổn mà... Phải không, Konatsu?”

Mao nhắc môi khỏi Konatsu, nhoẻn cười với hai con. Rồi cô buông tiếng thở dài, rời chiếc ổ mây và dỡ hành lý của chuyến đi.

Mao vẫn không biết chính xác bây giờ Konatsu đã bao nhiêu tuổi. Cô chỉ chắc chắn một điều rằng, đến tháng Năm này là tròn mười bốn năm kể từ ngày cô tình cờ gặp nó.

“Konatsu ơi, Konatsu...”

Vừa gọi, Mana vừa úp mặt vào mình Konatsu giống như Mao đã làm.

“Ngủ đi, ngủ đi!”

Từ phía bên kia, Mitsuki cũng áp mặt vào. Rồi hai đứa cùng cười khùng khục như hện trước.

“Mẹ ơi, Konatsu có mùi hôi hôi ấy.”

“Mùi thối nhỉ!”

Hai đứa nhăn mặt, cười thích thú.

“Kìa! Đừng nói vô lễ thế các con.”

Ngay cả với hai đứa trẻ này, tâm hồn thơ bé của chúng cũng ngập đầy những kỷ niệm tươi vui được chơi đùa cùng Konatsu. Và tất nhiên, với Konatsu cũng vậy. Dù bị hai đứa áp mặt vào người, nó vẫn vẫy đuôi không ngừng mà chẳng tỏ vẻ gì khó chịu.

Mẹ Mao đứng cạnh đó quan sát, rồi bà hỏi.

“Mấy giờ Takuma xuống máy bay?”

“Chắc là trước chín giờ mẹ ạ.”

Vẫn như mọi khi, Takuma có việc gấp nên sẽ bay chuyến cuối tới đây.

“Vậ à? Nó vẫn bận rộn như thế nhỉ.”

Mao cười buồn đáp.

“Anh Takuma nói sẽ chẳng bao giờ có ngày mà loài người ngừng đấu đá với nhau, dạo gần đây anh ấy chỉ cười, bảo rằng mình đã đạt đến cảnh giới buông bỏ rồi. Xem ra vẫn còn nhiều căng thẳng lắm mẹ ạ.”

“Cái nghề luật sư này vất vả quá.”

“Thế nên tụi con rất mong đến kỳ nghỉ dài để được về Shione, thỏa thuê tận hưởng cảm giác an nhàn đó mẹ.”

“Ấy đấy. Nhưng chắc Takuma được nhiều nơi mời quá nên lại có việc đột xuất phải không?”

Mao cười khúc khích, khẽ gật đầu.

“A, mẹ ơi! Konatsu dậy rồi kìa.”

Nghe Mitsuki gọi, Mao vội nhìn sang. Ở trong ổ, Konatsu vừa

đứng lên. Rồi như dò dẫm từng bước chân, nó rời khỏi ổ, đi tới hộp đồ chơi chứ không đến chỗ Mao. Konatsu chậm rãi tìm kiếm gì đó, lát sau, nó ngoạm lấy một thứ và mang lại... Là con Chim Ngu.

“... Konatsu!”

Konatsu thả con chim trước mặt Mao, từ từ dùng mũi đẩy nó về phía cô, rồi một mồi ngồi bệt ngay tại đó. Trên con Chim Ngu cũ mềm và rách nát ấy vẫn còn nguyên dấu vết bao nhiêu lần khâu vá của mẹ.

“Thôi mà... Được rồi, Konatsu. Chị có ném đi em cũng đâu nhặt được nữa, đúng không?”

Mao bồng Konatsu trên tay, nó chậm chạp ịn mũi vào má cô, rồi liếm miệng cô một cái. Mao ôm siết Konatsu vào lòng.

“Con Chim Ngu ấy... Em mang tới vì muốn chơi với chị phải không? Cảm ơn em nhé, Konatsu.”

Tối hôm đó, Konatsu cũng dậy chào Takuma khi anh đến. Suốt bữa ăn, nó cứ nằm trên lòng anh. Takuma cũng vuốt ve bộ lông mềm mại của nó tới tận khi đi ngủ.

Đã lâu rồi Konatsu mới lại được nằm ngủ giữa Mao và Takuma trên tấm nệm trải trong phòng Mao.

Mình mơ thấy một giấc mơ.

Không phải về chị Mao, mà là về bố. Hai năm trước, người bố mà mình rất mực yêu thương đã lên Thiên Đường, và lạ lùng thay, ở đó bố trở thành Thượng Đế.

Thượng Đế bố mặc đồ trắng muốt, nhẹ nhàng nói.

“Konatsu đã cố gắng sống hết mình rồi nhỉ?”

Mình không đáp, chỉ lẳng lặng ngược nhìn Thượng Đế bố.

“Con mang đến cảm giác ấm áp cho tất cả những người mình từng tiếp xúc và không quản nguy hiểm lao xuống biển để cứu ta, con thực sự là đứa trẻ tốt lành và can đảm đấy.”

Được bố khen ngợi, mình vui lắm.

“Để thưởng cho Konatsu, ta sẽ tặng con một món quà. Ta sẽ biến một điều ước bất kỳ của con thành hiện thực.”

Rồi Thượng Đế bố dịu dàng nói thêm.

“Đặc biệt, con cũng có thể trở thành người nữa.”

“...”

Bất chợt, đuôi mình lặng phắc, không hiểu vì lẽ gì, nước mắt bỗng trào ra.

Nếu có thể trò chuyện cùng mọi người, ăn những đồ ăn giống mọi người, không biết sẽ vui đến nhường nào.

Mình thường phải trông nhà một mình. Lúc ở trong phòng tối chờ mọi người về, mình cứ lo không biết sẽ ra sao nếu phải chịu cảnh đơn độc này mãi mãi. Giá như có thể biến cảm xúc khi ấy thành lời nói để mọi người hiểu được thì tốt biết bao.

Đột nhiên, nỗi xúc động dâng ngập lòng mình. Nhưng rồi... mình ngược nhìn Thượng Đế bố và nói.

“Dạ không, thưa Thượng Đế. Con không cần trở thành người đâu ạ.”

“Sao vậy con?”

“Dạ không. Vì con thấy hạnh phúc khi là một chú chó thôi ạ.”

Thượng Đế bố im lặng, mỉm cười.

“Nhưng thưa Thượng Đế. Nếu Ngài có thể biến điều ước của con thành hiện thực thì con có một điều đấy ạ.”

“Điều gì nào?”

“Xin Ngài hãy biến thế giới này thành một nơi mà bạn bè của con không bị loài người giết hại nữa.”

Người đầu tiên nhận nuôi mình là một chị gái khác trạc tuổi chị Mao.

Lúc nào chị ấy cũng xúc mức hoa nên mũi mình hơi nhột một chút. Ban đầu, chị ấy chăm sóc mình chu đáo lắm. Nhưng sau nhiều lần mình đi vệ sinh không đúng chỗ, chị ấy bắt đầu lớn tiếng quát mình.

Những lúc bị chị ấy giận, mình thực sự thấy có lỗi, nhưng cứ được cho đồ ăn vặt hoặc có chuyện vui gì đó là mình quên luôn việc vừa bị mắng và lại đi vệ sinh bừa bãi. Mỗi lần như thế, mình bị đánh vào đầu mấy cái liền. Lực đánh cứ càng ngày càng mạnh lên. Mình đau lắm nên đã tự nhủ là phải cẩn thận hơn, nhưng rốt cuộc vẫn đâu hoàn đấy.

Chẳng biết từ khi nào, một người đàn ông bắt đầu năng lui tới, ngủ lại ở nhà chị ấy. Một lần, mình són ra chiếc gối mà người đó dùng nên bị đá văng đi, rồi bị nhét vào lồng vận chuyển. Anh ta

mang lồng ra ngoài, quăng vào ô tô, chiếc lồng lộn nhào khiến mình sợ hãi vô cùng.

Xe chạy một lát trên đường đêm rồi dừng lại ở đâu đó. Người đàn ông quăng chiếc lồng xuống trước một tòa nhà và lái xe đi mất.

Ư ư...

Dù mình cố gắng kêu cỡ nào cũng chẳng có ai xuất hiện.

Sáng hôm sau, một người tới tòa nhà phát hiện ra mình. Người lạ mặt ấy đưa mình vào bên trong, ở đó có rất nhiều chó mèo.

Mình đã lơ mơ hiểu được đó là nơi thế nào.

Khi một cánh cửa khác mở ra, các chú chó sẽ chạy tới đấy. Có chú chạy tới vì biết điều gì đang chờ đợi mình ở đó, cũng có chú không hiểu gì cả, chỉ đơn giản đưa chân theo bạn bè mà thôi. Và khi cánh cửa ấy đóng lại, những chú chó đó không bao giờ về nữa.

Mình đang nghĩ, rốt cuộc ngày mai cũng tới lượt mình, thì được một chị mới nhận nuôi.

Chị đặt tên cho mình là Konatsu.

Chị không xúc nước hoa. Chị đi làm vào ban ngày nhưng buổi sáng và buổi tối sẽ dẫn mình đi dạo.

Trong mình luôn thường trực tâm lý sợ hãi. Mình sợ nhỡ làm sai điều gì, liệu có bị quát mắng, đánh đập nữa không? Nhưng chị mới lúc nào cũng tươi cười, dù mình tè bậy, chị cũng chỉ mắng ngoài miệng chứ chẳng bao giờ đánh đập. Lúc mình biết đi vệ sinh đúng chỗ còn được khen ngợi nữa. Mình yêu chị lắm.

Mình bị tách đàn từ khi nhỏ xíu nên hầu như chẳng nhớ được gì về mẹ đẻ. Nhưng một lần nọ, mình mơ thấy mẹ dặn dò.

“Từ thuở xa xưa, Thượng Đế đã ra lệnh cho loài chó chúng ta chung sống bên cạnh con người. Nhưng bởi chúng ta tinh khôn nên Ngài cho chúng ta bốn chân thay vì đôi tay có thể cầm nắm hay vút bỏ đồ vật, với hy vọng chúng ta không làm điều xấu. Chúng ta sẽ luôn tận tâm bảo vệ con người, động viên, an ủi họ, dù có chuyện gì xảy ra cũng lắng nghe tiếng lòng của họ và gắng sống hết mình.”

Nhưng nói thật, loài chó tội mình chỉ có thể sống theo lối đó mà thôi. Tội mình đâu thể tự lựa chọn cách sống như con người. Và dù có bị đối xử thế nào, tội mình vẫn muốn ở bên cạnh họ. Cùng con người đi dạo, cùng con người chơi đùa, chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ hạnh phúc rồi.

Một lần nọ, chị hỏi mình.

“... Ước mơ của Konatsu là gì?”

Ước mơ của Konatsu - Đó là tất cả bạn bè mình sẽ có một tương lai yên bình, và tội mình có thể ngày ngày vui sống hạnh phúc bên con người. Thực sự, mình chỉ hy vọng và mong ước có ngần ấy thôi.

Chợt mình ngược nhìn lên, trong làn ánh sáng trắng lòa, Thượng Đế bố mím cười hân hậu, giang hai tay ra đón mình.

Nửa đêm, Mao tỉnh giấc đi vệ sinh rồi rón rén trở lại nệm, Takuma ngồi dậy, nhìn Konatsu trong ánh sáng mờ mờ. Tới lượt anh vào nhà vệ sinh.

Mao khẽ khàng nhìn xuống, từ đôi mắt nhắm nghiền của

Konatsu rịn ra hai hàng lệ nhòa.

ooo

Ngày hôm sau. Mitsuki vui mặt vào bụng Konatsu khi nó đang nằm tênh hênh phơi bụng trong ổ mây.

“Konatsu thơm quá đi!”

Chẳng là hôm qua, Takuma đã tắm gội cho nó rồi.

“Mẹ ơi!”

“Gì vậy con?”

“Sao lúc nào ngực Konatsu cũng đập thành thịch như vừa chạy bộ thế ạ?”

“Ừm...”

Mao còn đang nghĩ xem phải trả lời thế nào thì Takuma đã đáp thay cô.

“Chắc vì Konatsu nhỏ quá đấy con. Nhỏ xíu như vậy mà sống chung với con người nên khi ngủ cũng như khi thức, lúc nào nó cũng phải dốc hết sức lực ra đó.”

“...”

Mao im lặng, chăm chú nhìn Mitsuki áp tai vào ngực Konatsu lần nữa.

Nhà Mao đã sửa soạn xong xuôi để ra về, cuối cùng cũng đến lúc chuẩn bị rời Shione, Konatsu lại lơ đãng thức dậy. Nó lần lượt đi qua trước đầu gối Takuma, Mana, Mitsuki đang ngồi trong

phòng khách, cuối cùng tới chỗ Mao và ngồi trên lòng cô.

“Konatsu à, nghỉ lễ Obon* chị lại về. Từ giờ đến lúc đó, em phải khỏe nhé.”

Konatsu vẫn nằm cuộn tròn, uể oải chớp đôi mắt trắng đục và lúng búng gì đó trong miệng. Khi Mao ghé tai lại, Konatsu động đậy mũi khịt khịt rồi rên ư ử. Cứ như thế tưởng chừng chẳng bao giờ dứt.

Ư... Ư...

Đó là cuộc trò chuyện cuối cùng giữa Mao và Konatsu.

Mình ở trên đê chắn sóng, ngắm nhìn biển cả.

“Konatsu!”

Mình ngoảnh lại, chị Mao đang đứng đó. Mình mừng rỡ lao đến, chị ôm lấy mình, ngồi xuống trên đê.

Chị Mao lúc nào cũng trân trọng mình.

Dù về nhà muộn, chị vẫn dắt mình đi dạo, rồi chị kể về rất nhiều chuyện đã xảy ra trong ngày hôm đó cho mình nghe, mặc dù mình chẳng thể trò chuyện được.

Cả lúc bị con điều hâu cướp mất chiếc sandwich, ngay sau giây phút thất thần, chị lập tức bế mình lên để che chở cho mình. Mình nghĩ điều hâu chắc chắn không ăn thịt chó đâu. Nhưng được chị bảo vệ như thế, mình hạnh phúc vô cùng.

Khi hai anh chị chuyển tới Tokyo, tất nhiên mình cũng muốn đi theo. Cho dù ban ngày có buồn đến chừng nào, mình vẫn muốn

sống dưới một mái nhà với chị. Bởi hạnh phúc của mình là được ở bên cạnh chị mà. Nhưng lần ấy, mình hiểu rất rõ rằng chị suy nghĩ cho hạnh phúc của mình trước tiên. Điều đó khiến mình vui khôn tả. Và rồi, đúng là chị với anh Takuma thường xuyên về thăm đảo thật.

Cho đến bây giờ, mình vẫn còn ân hận vì một chuyện.

Đó là lần đầu tiên chị cho mình vào lồng vận chuyển để đi ra ngoài, mình nghĩ có lẽ lại bị mang tới tòa nhà lần trước nên sợ lắm.

...Em cầu xin chị mà, cho em được ở bên chị với. Em sẽ không đi vệ sinh bậy bạ nữa đâu.

Lúc được cho ra khỏi lồng, mình đã cắn vào tay chị. Chuyện lần đó, mình thực sự thấy có lỗi lắm... Chắc chắn chị sẽ không làm thế với mình, vậy mà mình...

Nhờ gặp chị Mao, mình mới được tận hưởng cuộc sống vui vẻ cùng mọi người trong gia đình chị, bên anh Takuma, bên bố mẹ. Mình yêu lắm cái tên Konatsu mà chị đặt cho mình.

Chị đã thay đổi cả cuộc đời mình. Giờ đây, mình thực sự nghĩ rằng:

Được sinh ra trên cõi đời này thật tuyệt biết bao.

Vài ngày sau, Konatsu trút hơi thở cuối cùng. Nó vẫn nằm trong ổ mây như mọi khi, ghéch cằm lên con Chim Ngu mà khởi hành chuyến đi lên Thiên Đường.

Mao xem tin nhắn mẹ gửi trên LINE.

“A, xin lỗi mọi người.”

Cô rời cuộc họp với nhân viên công ty, ra đứng ngoài ban công sân thượng.

Làn gió thổi qua vạt rừng tươi non khẽ lay động những sợi tóc mái lơ thơ của Mao. Cô trân trân nhìn bầu trời màu thiên thảo trải rộng phía trên khu rừng của Thần Cung, thầm cầu nguyện cho Konatsu an nghỉ.

2.

Lễ Obon năm đó, Mao và Takuma thay phiên nhau lái xe về thăm nhà.

Để tránh kẹt xe, họ chạy thông đêm trên đường cao tốc. Cuối cùng, vùng biển Seto đã hiện ra trước kính chắn gió lúc hơn tám giờ sáng. Khi đến gần cây cầu lớn Akinada băng qua biển dẫn tới đảo, hai bé gái đã ngủ gật giấc giờ đang reo hò vì trông thấy biển xanh giữa một ngày chính hạ.

Trong khoang chở đồ của chiếc Station Wagon đang chạy trên tuyến đường biển Tobishima, những món quà và đồ chơi đi biển nằm lẫn lộn, cái cây trong bồn rung rinh cảnh nhỏ. Đó là một cây New Summer Orange non mà Takuma được bác nông dân là người quen cho khi anh về nhà bố mẹ ở Matsuzaki.

“Anh định trồng cây này bên cạnh mộ.”

Mao không hề hay biết gì về chuyện ấy, khi nhìn thấy cái cây mà Takuma mang về, cô có cảm giác như được gặp lại Konatsu vậy.

Biển hiện ra xanh ngắt phía bên tay trái, xe băng qua cây cầu thép màu xanh nhạt, biển lại bàng bạc trải ra bát ngát phía bên tay phải. Xe chạy dọc con đường ven biển trên đảo Kami-Kamagari, vượt cây cầu treo tiếp theo tiến vào Toyoshima, biển lại lấp lánh sắc xanh bên tay trái.

Trên đường đi tới nhà trọ Shione, Mana phát hiện dưới chân núi có những đốm màu nổi bật.

“Mẹ ơi, cái gì kia mà đẹp thế ạ?”

“Cái gì thế mẹ?”

Mitsuki cũng hỏi.

Phía ngón tay Mana đang chỉ là nghĩa trang. Quanh các bia mộ đặt cơ man là vật trang trí hình lục giác sắc sỡ màu đỏ và vàng, màu tím và vàng ánh kim, cao sần sần nhau.

“Đèn lồng Obon đó các con.”

“Đèn lồng Obon?”

Hai đứa ngồi trên ghế ô tô cho trẻ em đồng thanh nói, bởi đây là lần đầu tiên chúng về quê vào dịp lễ Obon.

“Đúng rồi... Lễ Obon đầu tiên của ông ngoại, Mana không về được vì bị thủy đậu nhỉ?”

Takuma nói một mình trong khi đang cầm lái, Mao khẽ gật đầu. Rồi cô nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Vào dịp Obon, những người đi viếng mộ ông bà tổ tiên sẽ dựng đèn lồng ấy xung quanh mộ đấy.”

“Ôi, đẹp quá đi!”

“Ngày trước, Mi cũng làm giống thế rồi.”

Takuma liền nói.

“Ở trường mầm non, có lần Mi đã làm đồ trang trí Tanabata nhỉ?”

“Vâng ạ. Mi làm bằng giấy màu ấy. Viết cả điều ước lên nữa. Mẹ ơi, người ta cũng viết điều ước lên cái kia ạ?”

Mao nhìn về phía sau nói.

“Cái đó không viết lên đâu con. Nhưng lúc bày nó, mình có thể cầu khẩn tổ tiên một chút chắc cũng được.”

Xe băng qua cây cầu thép tiếp theo tiến vào địa phận Osaki Shimojima, chạy thêm một đoạn, Takuma để ý tìm cái tên Shione của nhà trọ bên lề đường đầy cỏ hoa mùa hạ.

“A, biển hiệu kia rồi!”

“Đâu ạ? Đâu ạ?”

“Mana thấy rồi!”

Quãng đường chừng tám trăm cây số từ Tokyo về đây, trên thực tế hầu như chỉ có mình Takuma cầm lái. Hẳn anh đã mệt phờ rồi, vậy mà giọng nói vẫn tươi vui.

“Mẹ ơi, Konatsu kia!”

“A, đúng rồi!”

Ở phía tay hai cô bé chỉ, bên dưới dòng chữ “Shione” là hình chú chó Toy Poodle mà bố Mao đã vẽ thêm vào từ hơn chục năm trước.

Nhà Mao tới Shione lúc hơn chín giờ sáng, mẹ cô, vợ chồng anh trai và Nao - đứa cháu gái đang học cấp hai, ra đón với nụ cười rạng rỡ. Các con cô rất quý Nao vì lần nào về quê cũng được chị chơi cùng, thế nên hai đứa tranh nhau ôm chầm lấy chị.

Tất nhiên, dù Mao có vào phòng khách cũng chẳng còn bóng dáng Konatsu nữa. Rồi Mao phát hiện ra một thứ đặt ở bàn thờ của bố, cô nhẹ nhàng cầm lên, áp má vào.

“Giờ chỉ còn một nhúm thế này...”

Đó là hũ tro cốt của Konatsu.

Takuma im lặng dõi nhìn, Mao mím chặt môi, từ từ đặt nó trở lại bàn thờ và lặng lẽ thắp một tuần hương.

“A...”

Mao lên phòng cất hành lý, cô chợt thảng thốt khi ánh mắt chạm phải chiếc ổ mây bên khung cửa sổ để mở. Mẹ cô vào sau, nói với vẻ buồn rầu.

“Mẹ xin lỗi. Nhiều lần mẹ cũng tính cất đi rồi nhưng cứ thấy chạnh lòng. Konatsu thích chỗ này lắm nên mẹ định để nó ở đó thêm ít lâu.”

Mao gật đầu, hướng về phía ổ mây thì thầm.

“Konatsu... Thực sự không còn ở đây nữa rồi.”

ooo

Trẻ con ở ngoài hiên, còn người lớn ở trong phòng khách mở toang đón gió, mọi người vui vẻ ăn somen, sau đó cùng ra ngoài.

Họ rộn ràng đi qua sân trường huyền ảo tiếng ve. Mana và Mitsuki sóng bước hai bên Nao, trên bàn tay nhỏ xíu của các em là những chiếc đèn lồng Obon sặc sỡ.

Trán ai nấy đều lấm tấm mồ hôi, họ leo lên đỉnh đồi chanh, từ đó đi xuống một quãng rồi xuyên ra lối vào núi quýt.

“A, bác!”

Đáp lại tiếng reo vui của lũ trẻ, Tatsuro - anh trai của Mao đang chờ ở đó liền vẫy tay, khuôn mặt râm nắng nhăn cả lại. Chiếc xe tải nhỏ của anh đi đường tắt đến trước, trên thùng xe

chở cây New Summer Orange non.

Đi tiếp lên trên một quãng, tới vị trí có thể nhìn bao quát các hòn đảo thuộc quần đảo Geiyo sẽ thấy mộ phần của nhiều thế hệ nhà Kurahashi.

“Biển kia!”

“Đảo kia!”

Bên dưới đám mây vũ tích* ùn ùn vươn lên cao, họ cắm đèn lồng Obon vào giá dựng Tốt Tháp Bà*, rồi lần lượt từng người chấp tay lại.

Lễ bái xong xuôi, Takuma bàn với Tatsuro, sau đó dùng xẻng đào một cái hố cách khuôn viên mộ một chút về phía trên mặt dốc.

Mao ở bên cạnh quan sát. Mana này giờ quẩn quýt mẹ và chị Nao không rời, đột nhiên con bé ôm lấy cánh tay Mao.

“Mẹ ơi. Tại sao bạn cún chết sớm thế ạ?”

Mao đội lại chiếc mũ rơm.

“Giống như lần trước bố nói đó, con nhớ không? Bạn cún sống chung với con người to lớn hơn mình rất nhiều nên dù thức hay ngủ, bạn ấy cũng phải nỗ lực hết sức. Vì vậy...”

Mao chỉnh lại chiếc mũ rơm bị lệch của Mana rồi dịu dàng nói tiếp.

“... Bạn cún sống hết cuộc đời của mình nhanh hơn con người chúng ta rất nhiều.”

“Hừm.”

“Thế này chắc được rồi đấy nhỉ?”

Đang đào hố, Takuma dừng lại nghỉ giây lát, anh đưa tay lau mồ hôi trên trán, bụi đất bắn lên khi nãy lem ra, khiến mặt anh nhem nhuốc.

“A, mặt bố dính bùn kìa!”

Lũ trẻ cười vang.

Sau đó, mọi người cùng trồng cây New Summer Orange non. Mao vừa đổ nước trong bình xuống lòng bàn tay vừa tưới khắp gốc cây. Đất tháng Tám khô rang uống thứ nước ấy một cách ngon lành.

“Cảm ơn em nhé, Konatsu...”

Lời cảm ơn xuất phát từ tận đáy lòng Mao vì Konatsu đã mang tới cho cô nhiều hạnh phúc.

Mao chắp hai tay, nhắm mắt lại, cô thấy Konatsu đang chạy hết sức về phía mình, trên sườn dốc của núi tuyết.

... Konatsu! Lại đây nào!

Mao vừa định giang tay ra thì chợt...

“Mẹ ơi! Ra biển thôi!” Có tiếng gọi lớn của lũ trẻ.

Mao bừng tỉnh, trong bóng mát rậm rì của cây long não lớn, các con cô đang nhảy loi choi, vẫy tay tíu tít.

“... Mẹ biết rồi!”

Mao hô lớn đáp lại và đứng lên.

Nhờ Konatsu mà cô tình cờ gặp Takuma, rồi sau đó gặp được

cả Mana và Mitsuki.

Mao bước đi, rồi một lần nữa, cô lại hướng về phía cây New Summer Orange nói.

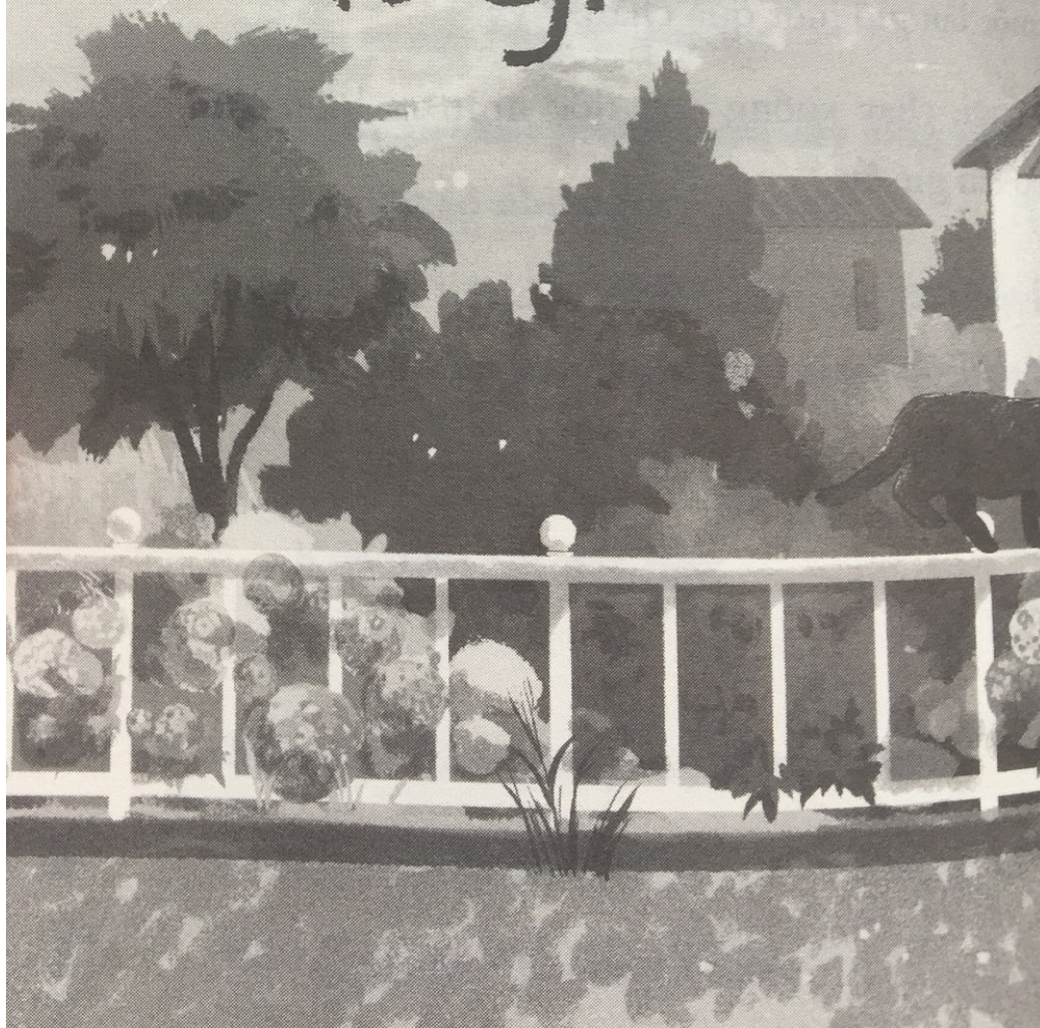
“Tạm biệt nhé, Konatsu!”

Gâu gâu!

Bất chợt, một làn gió lướt qua chân.

Mao mỉm cười, chạy xuống con dốc nhìn ra biển, như đang đuổi theo làn gió ấy.

Chú Mèo Mugi

Lời nói đầu

Ở Kamakura có một con dốc dài mang tên Yuigasaka chạy theo hướng Bắc - Nam dọc sườn Đông dãy núi Chorakuji. Trên hai đầu con dốc đón nắng ấy là những ngôi nhà cổ mọc san sát, từ giữa dốc đi lên một chút sẽ gặp một ngôi nhà trang nhã với mái nhọn màu đỏ nằm bên tay trái. Đó là nơi tôi đang sống.

Nhà có tám bậc thềm bằng đá xếp chồng dẫn từ đường lên đến cổng, vào những ngày không mưa hay tuyết, tôi đều ngồi ở bậc thứ năm từ lúc chiều tà cho tới khi bóng tối dần buông. Hầu như người qua đường nào cũng nhìn tôi. Nhiều người trong số họ còn bắt chuyện với tôi nữa.

“A, nhìn kia, nhìn kia! Hôm nay nó cũng ngồi ở đó.”

“*Tamanosuke!*”

Đôi bạn thân mặc đồng phục nữ sinh trung học chạy tung tăng về phía tôi, trên con dốc Yuigasaka trong bóng chiều nhập nhoạng. Rồi như mọi ngày, họ ngồi hai bên, mân mê khắp người tôi một lúc.

“Đáng yêu quá, *Tamanosuke!*”

“Tao muốn dẫn mày về nhà ghê.”

Hôm trước, họ còn cất công mang đến cả đồ chơi cần câu

mèo, bắt đắ dĩ tôi phải chơi cùng, thế là họ thích chí cười ngặt nghẽo.

Tôi đang rửa mặt thì lại có tiếng gọi. Lần này là ông bố trẻ lúc nào cũng thất cà vạt trông tràn đầy sức sống.

“Ồ, hôm nay cũng canh cửa hủ *Kutsushita*? Vất vả quá nhỉ!”

Ông bố trẻ sống ở khu dân cư bên kia con dốc *Yuigasaka*. Sở dĩ tôi gọi anh ta là “ông bố” bởi vào ngày nghỉ, anh ta thường bế em bé mới sinh, cùng vợ đi dạo ở khu này.

Tiếp đến là tiếng giày khua lộc cộc của chị gái tóc dài. Nhớ lần đầu tiên tôi gặp, chị ấy vẫn bận đồng phục nữ sinh, sau đó vào đại học và giờ đã đi làm rồi, trông ra dáng lắm.

“Bé Mi, chị về rồi đây...”

Chị vẫn chưa vượt qua được nỗi đau thất tình nên còn khá ủ ê. Một lần, tôi đang ngồi đây ngắm trăng rằm Trung thu thì “cộc... cộc...”, chị lê bước tới rồi ngồi xuống, vừa vuốt ve tôi vừa thở than gì đó, những giọt nước mắt lăn chũ tuôn rơi. Tôi thấy khó xử ghê. Đang định vào nhà thì chị tới nên tôi đành nán lại chờ chị thôi khóc, nhưng xem ra lúc này chị đã khá lên nhiều rồi.

Trên đây chỉ là một phần nhỏ thôi. Tóm lại, có rất nhiều người, bằng cách này hay cách khác, đã tiếp xúc với tôi. Tất cả những gì tôi làm chỉ là ngồi yên, nhưng với họ, dường như thế là đủ rồi.

Người cuối cùng tôi gặp hôm nay là ông chú nhân viên công ty nom mệт mỗi rã rồi.

“Chào *Kurobe*!”

Ông này lúc nào cũng say khướt và nồng nặc mùi rượu. Thú thực, tôi chẳng ưa lắm đâu. Nhưng hình như ông ấy không còn gia đình nên mới cô đơn như vậy. Ông ấy than thở với tôi cả về công việc nữa.

“Lần nào tao kể chuyện, chú mày đều meo meo đáp lại nên, nói sao nhỉ... Tao thấy nhẹ lòng lắm.”

Rồi ông ấy đi lên con dốc Yuigasaka đã thăm bóng chiều.

Tiến ông ấy xong, tôi rùng mình một cái, bước lên thêm, lách qua cổng đi về phía vườn. Ở đó có lối vào nhà dành cho riêng tôi.

Cậu chủ Mito Shinya của tôi làm bác sĩ ở bệnh viện lớn trên núi Kikyoyama. Tôi mới chỉ đứng từ ngoài nhìn vào bệnh viện thôi nhưng xem ra trên đời này có rất nhiều người bị bệnh. Hôm nào cậu Shinya cũng bận từ sáng sớm tới tối mịt, thậm chí có ngày còn đi mãi không về. Vì vậy, ngay sau khi tôi tới đây, cậu ấy đã lắp một lối đi riêng trên ô cửa trông ra sân gỗ ngoài vườn để tôi có thể tự do ra vào nhà.

Ban ngày vắng vẻ, tôi thường đi dạo khắp xóm. Tôi sẽ ngủ trưa ở nơi mình ưng ý vào hôm đó, rồi đi trên những bờ tường quen thuộc, lách qua hàng giậu, cuối cùng quay lại vườn và vào nhà theo lối đi riêng.

Phải nói thêm rằng tên tôi không phải Tamanosuke hay Kutsushita gì cả. Dĩ nhiên cũng không phải bé Mi và càng không thể là Kurobe. Đó là cách những người qua lại con dốc này gọi tôi theo ý thích của họ mà thôi, còn tôi chỉ có một cái tên chính thức duy nhất do cậu Shinya đặt. Tên tôi là Mugi.

Khi tôi vào nhà, cô Satomi đã về trước và đang ngồi nghỉ ở bàn như mọi ngày.

“Mugi về rồi hả? Xong “việc” hôm nay rồi à?”

Tôi gặp cô Satomi lần đầu cách đây bốn năm. Đó cũng là lần đầu tiên cậu Shinya dẫn phụ nữ về nhà nên tôi khá ngạc nhiên, nhưng vừa nhìn qua, tôi đã biết đây là người phù hợp với cậu ấy nên quyết định sẽ thân thiện với cô gái này.

Cô Satomi bắt đầu sống ở đây từ ba năm trước. Cô có nụ cười rất đáng yêu và cậu Shinya hoàn toàn say đắm khuôn mặt tươi tắn ấy. Hẳn nhiên, cô Satomi tốt bụng miễn bàn.

“Mugi, chị để cơm tối cho em rồi đó.”

Bao giờ cô Satomi cũng kỳ công chuẩn bị thức ăn ngon lành cho tôi. Đó là điều tôi mong đợi nhất.

Tôi đang ăn tối bên cạnh lò sưởi thì điện thoại di động trên bàn đổ chuông.

“Ây da, chắc lại báo hôm nay không về được đây mà... Làm bác sĩ vất vả quá, Mugi nhỉ?”

Đúng vậy, cậu Shinya thực sự quá bận rộn, một tuần cậu ấy về muộn những mấy ngày.

“A lô. À, vâng. Đúng ạ...”

Hình như không phải cậu Shinya gọi.

“Cảm ơn bác sĩ luôn quan tâm giúp đỡ nhà tôi. Dạ... À, vâng... Sao cơ?”

Tôi vểnh tai nghe, giọng cô Satomi cao vút, bàng hoàng.
Cúp máy xong, cô lập tức sửa soạn ra ngoài, mặt mày tái mét.
Dù biết đã có chuyện không hay xảy ra với cậu Shinya, nhưng
trở trêu thay, tôi chẳng thể hỏi han gì được.

Tôi tiễn cô Satomi ra tới sảnh, cô xỏ giày, mở cửa, hít một hơi
thật sâu lấy lại tinh thần. Rồi cô ngoảnh về phía tôi.

“Mugi à... Bác sĩ đổ bệnh rồi. Chị phải tới đó một lát đây...”

Cô Satomi ngồi xuống, ghé sát mặt tôi nói.

“Mugi hãy cầu nguyện cho bác sĩ được bình an nhé...”

Cô vuốt ve cái cằm trắng của tôi rồi ra khỏi nhà. Tôi nghe rõ
tiếng cô đóng cổng và chạy xuống thềm đá.

Cầu mong bác sĩ bình an, nãy giờ tôi đã luôn cầu nguyện điều
đó rồi.

Tôi, Mugi, vốn là một con mèo hoang.

Cha mẹ tôi thuộc dòng mèo hoang cư ngụ ở phố Trung Hoa,
Yokohama từ bao đời nay, và lẽ ra tôi cũng sống cuộc đời mèo
hoang của mình ở đó. Nhưng sau khi chào đời được ít lâu, vì một
chuyện tình cờ mà tôi phải rời xa cha mẹ, anh em, đến Kamakura
này vào mùa thu cách đây mười bốn năm.

Khi tôi được cậu Shinya đưa tới bệnh viện thú y lần đầu tiên,
sau rất nhiều xét nghiệm rồi khử trùng diệt khuẩn, bác sĩ có râu
tên Yamaguchi, người điều trị chính cho tôi, đã nói với cậu
Shinya.

“Nó còn nhỏ thế này mà mặt mũi đã rõ nét mèo hoang rồi.”

Và rằng, chắc sẽ mất nhiều thời gian để nó làm quen với con người và cuộc sống trong nhà.

Bản thân tôi cũng chưa từng nghĩ tới việc sống chung với con người cho tới khi gặp cậu Shinya hôm đó. Tôi nghe nói con người là sinh vật ích kỷ, đáng sợ và chẳng hề coi trọng “sinh mạng” của tất cả các loài sinh vật khác. Và loài người đó đang thống trị thế giới này.

Vì vậy, để sống chung với họ, loài mèo hoang chúng tôi phải quyết tâm ghê gớm lắm. Hay nói đúng hơn, chúng tôi phải giác ngộ chính mình.

Chương 1

1.

Thứ Năm, mừng Một tháng Mười một năm 2018. Hơn tám giờ sáng.

Mori Satomi đang nấu món hầm thì sức nhớ ra, cô xé tờ lịch gắn trên cửa tủ lạnh, ảnh phong cảnh tháng Mười một là hình núi Phú Sĩ chụp từ bờ biển Zaimokuza. Với một người sinh ra và lớn lên ở Kamakura như Satomi, khung cảnh đó chẳng có gì đặc biệt nhưng cũng đủ khiến người ta nhẹ lòng.

Cô dừng mắt ở ô lịch hôm nay. “Kết quả xét nghiệm” - Satomi nhìn dòng chữ mình ghi trên lịch tuần trước ngay sau khi từ bệnh viện trở về, cô nhắm mắt lại, khẽ hít một hơi thật sâu, rồi trong gian bếp hẹp, cô gái với chiếc tạp dề đen và áo len màu be chuẩn bị mở cửa hàng.

Xuôi theo phố Kamakura Komachi một đoạn về phía đền Tsurugaoka Hachimangu* sẽ gặp một giao lộ hẹp, từ đó rẽ hướng Tây sẽ thấy ngay quán cà phê Sumire.

Ở lối vào trước quán có một khu vườn nhỏ, một cây phong xòe tán rộng trong khoảnh đất trống cây được quây lại bằng những thanh tà vẹt. Vào những ngày nắng đẹp, quán sẽ đặt dưới gốc phong này một băng ghế cho ba người ngồi.

Bên trong quán hẹp như hang lươn có bốn chỗ ở quầy và hai bộ bàn ghế đôi. Tháng Mười một này là tròn mười năm Satomi một mình chèo lái quán cà phê nhỏ xíu ấy.

Trong lúc nồi hầm sôi lục bục, Satomi ngồi xuống bên quầy, ghi ngày tháng hôm nay bằng phấn trắng lên tấm bảng đen nhỏ dùng để thông báo thực đơn bữa trưa.

Mùa hè có món bánh sandwich trần* làm từ cá mòi nhờ đánh bắt ở Hayama hay Sajima, khi trời trở lạnh có món thịt hầm rau củ Kamakura, đó là thực đơn bữa trưa được yêu thích của quán Sumire suốt ba mươi năm nay. Tất cả đều được làm theo đúng công thức mà bố mẹ Satomi, những người đã bỏ mạng trong một vụ khủng bố cách đây chín năm khi đi du lịch nước ngoài, tỉ mỉ ghi chép lại. Bánh quiche, sốt marinade, xúc xích tự làm và món hầm kiểu phương Tây... Nếu nói mang tới những hương vị mới thì có vẻ to tát, nhưng Satomi - người một mình tiếp quản quán cà phê này ở tuổi ba mươi tư - vẫn đảm bảo duy trì đúng hương vị cũ, đồng thời tự mày mò nghiên cứu, tạo ra những thực đơn tươi mát, ngon miệng và tiếp tục công việc bằng cả tấm lòng.

Mười rưỡi sáng. Satomi dựng tấm bảng đen lên giá đỡ đặt trước cửa quán. Dưới cùng tấm bảng có ghi dòng chữ: “Vì lý do cá nhân, quán xin phép tạm thời chỉ mở cửa phục vụ tới mười bốn giờ”.

Satomi chuyển chiếc ghế dài trong góc quán ra ngoài rồi vươn vai, phía trên tán lá phong đỏ rực, bầu trời xanh biếc không một gợn mây trải ra mênh mang.

“Cô đã mở hàng chưa?”

Đôi vợ chồng trung niên dừng bước.

“A, dạ rồi! Xin mời quý khách!”

Satomi mỉm cười chào đón những vị khách đầu tiên trong

ngày.

•§•

Ba giờ chiều. Cô lên xe buýt định tuyến chạy từ ga Kamakura đến Kikyoyama. Trên chuyến xe ồn ào hướng về khu tham quan tượng Đại Phật ấy, một mình cô mơ màng dõi theo khung cảnh bên ngoài cửa sổ. Phải đến khi xe đi vào đường hầm Đại Phật, trong ánh đèn màu cam, cô mới nhận ra vẻ mặt ủ dột của mình in bóng lên cửa kính, và hầu như chẳng còn mấy hành khách trên xe nữa.

Satomi xuống xe tại điểm đỗ “Trước Bệnh viện Tổng hợp Shonan”, cách bến cuối cùng hai trạm.

Mây lững lờ trôi trên nền trời xanh nhạt ngày đông. Lá anh đào khô bị gió cuốn đi, tụ lại bên lề vỉa hè dọc con đường.

Phòng Shinya nằm ở tầng tám khu bệnh xá phía Tây.

Satomi đến phòng y tá chào hỏi mọi người, sau đó sang phòng bệnh đúng lúc bác sĩ điều trị chính Toake Kanako vừa bắt đầu thăm khám.

“Anh thấy trong người thế nào?”

“... Ừm, vẫn như mọi khi thôi.”

“VẬY Ờ? THẾ THÌ ỔN RỒI.”

Toake là đồng nghiệp cùng lứa với Shinya. Vừa kết thúc buổi thăm khám khá sơ sài trong mắt những kẻ nghiệp dư, cô liền bông đùa với Shinya khiến Satomi bật cười khúc khích.

“Bác sĩ Mito gốc thật. Đã nói mãi rồi, bảo nằm phòng riêng

để tha hồ làm nũng vợ yêu mà không nghe. Cô nhỉ?”

“...”

Tự nhiên bị kéo vào câu chuyện, Satomi chẳng biết phải trả lời ra sao. Đúng là khi Shinya nhập viện cấp cứu tuần trước, phía bệnh viện đã tạo điều kiện thuận lợi và ban đầu có gợi ý để anh nằm phòng riêng nhưng Shinya, vốn là bác sĩ khoa Tim mạch tại bệnh viện này, đã dứt khoát từ chối. Đang nằm truyền nước trên chiếc giường đã nâng lưng, Shinya bày ra nét mặt bất ngờ. Anh nói nhỏ để không làm phiền bệnh nhân ở bên kia rèm chắn.

“Bác sĩ Toake à. Nhân cơ hội này phải mạnh dạn vào nằm ở phòng bệnh chung để có thể ít nhiều hiểu rõ hơn tâm lý bệnh nhân, đó là nhiệm vụ của chúng ta, sao cô không nghĩ theo hướng ấy?”

Toake nhoẻn cười để lộ một bên má lúm, nhìn Satomi.

“Từ xưa bác sĩ Mito đã có lối suy nghĩ cổ lỗ rồi...”

“Cổ lỗ cái gì? Nói vậy là khiếm nhã đấy!”

“Ý tưởng để bệnh nhân ăn chung nôi, ở chung nhà cũng giống như ý tưởng lạc hậu về tinh thần của Hội thể Thao* vậy, rõ ràng là rất thiếu hợp lý. Đến thời đại này sẽ không còn phổ biến nữa đâu. Cô có nghĩ vậy không, Satomi?”

“Dạ? À... Vâng...”

Thực lòng, Satomi cũng thấy ở phòng riêng sẽ tốt hơn nên bất giác gật đầu. Shinya trợn tròn mắt, cánh mũi phập phồng. Bác sĩ Toake bật cười.

“Mà thôi, anh cứ từ từ hối hận vì đã chọn phòng chung đi. Phải

rồi, người đáng thương nhất chắc là Satomi đấy.”

“Cái gì?”

“Dù sao anh cũng thông thả nghỉ ngơi tĩnh dưỡng nhé. Ta đi thôi, Nakamori.”

Bác sĩ Toake nói với y tá này giờ đứng cười thầm gần đó, rồi rời khỏi chỗ.

“Còn lại nhờ cô nhé, Satomi.”

“À, vâng.”

Bác sĩ Toake mặc áo len cổ lọ màu mù tạt và áo blouse trắng, phía sau cặp kính gọng nhựa là đôi mắt nhạt màu, gương mặt trắng trẻo, thanh thoát nom như người lai da trắng.

“Anh này...”

“Hử?”

Satomi vừa nói vừa cười.

“Lần nào anh cũng bị bác sĩ Toake nói cho không còn đường phản pháo nhỉ.”

Shinya bùm môi, thổi phù một cái.

“Nói đúng hơn là... anh không phải đối thủ của cô ấy. Ở bệnh viện này, người thắng được Toake chỉ có giám đốc mà thôi.”

Lúc này, dưới ánh mặt trời, Toake đang hoa chân múa tay chơi oẳn tù tì với bệnh nhân nằm bên cửa sổ. Y tá cầm hồ sơ bệnh án đứng bên cạnh gượng cười.

“... Làm cái trò gì không biết.”

Shinya ngán ngẩm, cách nói của anh nghe thật buồn cười.

“Em thấy bác sĩ Toake vui tính mà. Cô ấy lại còn xinh đẹp nữa.”

“... Chắc vậy.”

Đến giờ, Shinya mới cười, nét mặt dần ra đôi chút.

Một tuần trước, sau khi Satomi gặp bác sĩ Toake lần đầu tiên, Shinya đã nói thế này.

“Toake là bác sĩ nội khoa xuất sắc có một không hai mà anh cực kỳ tin tưởng. Thế nên Satomi đừng lo gì nhé.”

Nghe anh nói vậy, Satomi thấy lòng mạnh mẽ lên biết chừng nào. Và khi tận mắt chứng kiến cuộc trò chuyện suồng sã giữa bác sĩ Toake với Shinya, không hiểu sao cô thấy những câu nói phá cách vừa rồi thật đáng tin. Thêm nữa, bác sĩ Toake xinh đẹp như người mẫu bước ra từ tạp chí thời trang, nhìn từ góc độ của một người cùng giới, Satomi cũng chưa từng thấy ai xinh đẹp đến vậy.

Thăm khám xong cho năm bệnh nhân còn lại, bác sĩ Toake rời phòng.

“Chào bác sĩ Mito, hẹn gặp lại nhé.”

Shinya gật đầu không đáp, còn Satomi cúi chào. Khi bác sĩ Toake đi rồi, căn phòng bỗng yên tĩnh trở lại. Thế mới thấy năng lượng của bác sĩ Toake mạnh đến mức nào.

“À, em xuống căng tin tầng dưới một lát nhé.”

Nói đoạn, Satomi rời phòng.

Trên đường tới thang máy, Satomi bắt kịp bác sĩ Toake. Thực ra là cô chủ ý đuổi theo. Song phần vì không chuẩn bị trước sẽ

nói gì, phần vì vẻ đẹp thần thánh của người đối diện nên cô chỉ biết ngượng ngập cúi đầu và nói được mỗi câu: “Cảm ơn bác sĩ.” Toake nghiêng đầu mỉm cười.

“Bác sĩ Mito đã cố gắng quá sức đến mức này, chắc Hippocrates cũng phải kêu anh ấy nghỉ ngơi đôi chút mất.”

Satomi gật đầu, cô đợi câu nói tiếp theo của bác sĩ Toake với vẻ mong chờ toát lên ngay từ trong ánh mắt. Thế nhưng bác sĩ Toake không nói gì đặc biệt.

“Cô giữ gìn sức khỏe nhé.”

“...”

Satomi gật đầu, và một lần nữa, cô cúi gập người trước bóng lưng của bác sĩ Toake mỗi lúc một xa dần.

Bên trong thang máy đi xuống, Satomi khẽ cắn môi.

Cô nghe Shinya bảo hôm nay sẽ biết kết quả xét nghiệm, nhưng đến giờ vẫn chẳng thấy anh nói gì. Tất nhiên, cô đến đây đúng lúc bác sĩ Toake bắt đầu thăm khám nên anh chưa có lúc nào thích hợp để nói. Dù vậy, Satomi vẫn băn khoăn. Nói đúng hơn, cô chỉ bận tâm một điều thôi, đó là: Vì lẽ gì mà tuần trước Shinya ngất xỉu tại đây rồi phải nhập viện cấp cứu. Vậy mà vừa rồi, khi sắp biết được điều đó, cô lại không đủ can đảm để mở lời hỏi.

Cô đã đuổi theo và đối diện với bác sĩ điều trị chính của Shinya. Thực tình, cô có vô vàn điều muốn hỏi. Nhưng cô quá lo sợ nên chẳng thể hỏi được gì. Tim cô đập liên hồi như thể sắp bay

ra khỏi lồng ngực vậy. Trong khi đó, bác sĩ Toake cũng không đề cập gì về tình trạng của Shinya.

... Như vậy nghĩa là...

Có lẽ cô chỉ lo bò trắng răng thôi.

Ngay lúc này, từ tận đáy lòng, Satomi cầu mong điều đó là sự thật.

Khi cô trở lại phòng bệnh, Shinya đang ngồi bên mép giường.

“Ừa?”

Dây truyền dịch trên tay anh đã được tháo ra. Qua ánh mắt Satomi, anh hiểu cô muốn hỏi gì trước cả khi cô lên tiếng.

“À, cái này hả? Truyền xong rồi nên anh tháo ra thôi.”

“Anh thật là... Làm thế có được không?”

“Được mà. Anh đảm bảo đã để giọt thuốc cuối cùng chạy vào cơ thể rồi.”

Nhìn đôi mắt tinh nghịch của người đàn ông năm nay đã bốn mươi tám tuổi này, Satomi chỉ còn biết cười trừ.

“Satomi à, mình đi dạo một chút nhé?”

“Dạ?”

“Mình đi dạo lên tầng thượng đi. Em chưa từng tới khu vườn trên tầng thượng đúng không?”

Satomi gật đầu, Shinya vui vẻ nói tiếp.

“Trên đó cảnh đẹp lắm. Hôm nay thời tiết cũng dễ chịu nữa. Nhé!”

“Vâng... A, vậy anh chờ em một lát.”

Dứt lời, Satomi liền lấy từ túi tote của mình ra một chiếc áo cardigan đan tay. Cô khoác chiếc áo trắng nhờ tự đan từ hai năm trước lên vai Shinya.

“Cảm ơn em. Áo ấm quá!”

Satomi vui sướng ngắm nhìn khuôn mặt rạng ngời, chẳng chút lo âu của anh.

•§•

“Ôi, tuyệt thật! Cảnh ở đây đẹp quá, anh nhỉ!”

Từ khu vườn tầng thượng của Bệnh viện Tổng hợp Shonan nằm trên sườn dốc phía Tây dãy núi Kikyoyama, có thể nhìn khắp bốn phương tám hướng và phóng tầm mắt ra xa mãi tận bên kia khu rừng bao quanh khu này.

“Em xem kìa, đó là tháp Landmark ở khu Minato Mirai. Xa tí đằng kia là tháp Skytree tuy hơi nhỏ. Em thấy không, Satomi?”

“Vâng.”

Satomi chậm chậm dỗi mắt từ Đông sang Tây. Điểm cuối của tầm nhìn là những dãy núi chạy dài từ Shonandaira đến tận Hakone hay Izu. Và như thống lĩnh tất cả, đỉnh Phú Sĩ huyền thoại tỏa sáng lấp lánh trong nắng chiều đã vãn.

Satomi đang say sưa thưởng ngoạn cảnh vật với cặp mắt to tròn vẫn thường bị nhận xét là hơi cup, thì chợt khuôn mặt rạng ngời của bác sĩ Toake thoáng hiện lên. Tự nhiên cô thở dài.

“Công nhận bác sĩ Toake đẹp thật anh nhỉ? Cô ấy là mẫu phụ

nữ mà chỉ cần chạm mắt thôi cũng đủ xao xuyến rồi. Chắc em không phải người đầu tiên thấy vậy đâu ha?”

“... Chắc thế.”

Satomi nhìn sang, tròn mắt ngạc nhiên trước câu trả lời chẳng mấy hứng thú của chồng. Shinya nhiều lần hít thở sâu một cách khác thường.

“Anh sao vậy...?”

Satomi vội hỏi. Nhưng Shinya chỉ cười, hít thêm một hơi sâu nữa rồi mới trả lời.

“Hương của gió trời thật tuyệt em nhỉ?”

“Dạ?”

“Anh thử hướng lên trời thế này, hít thở sâu vài lần. Mỗi lần lại thấy một mùi khác nhau.”

Satomi tròn mắt hỏi lại.

“Mùi ấy ạ?”

“Ừ, mùi.”

Nói rồi, Shinya hít sâu thêm lần nữa.

“Thực ra, mùi hương gắn chặt với ký ức đến không ngờ. Nhất thời chúng ta không thể nhớ ra ngay mùi hương đó gắn với ký ức nào. Song, ngay cả những ký ức mà ta đã lãng quên trong đời, thi thoảng vẫn sống dậy, một cách bất ngờ và tươi mới. Anh vừa nhớ tới con đường về nhà sau những buổi sinh hoạt câu lạc bộ thời trung học đấy.”

“...”

Nghe Shinya nói, Satomi không biết phải trả lời sao. Dù vậy, cô

vẫn đứng cạnh anh, thử hít vào thật sâu làn gió trời. Và rồi...

“...!”

Cô có cảm giác như bản thân đã hiểu được ý nghĩa trong những lời Shinya vừa nói. Quả thực, cô cảm nhận được mùi hương của gió, và cả niềm thân thuộc không sao diễn tả thành lời.

“Anh à! Giờ em cũng có cảm giác như vậy đấy.”

Shinya nhìn sang khuôn mặt với đôi mắt mở to hơn nữa của Satomi.

“Nhỉ? Lúc ở đây một mình trưa nay, anh đã cảm nhận được điều đó khi cố hít thở thật sâu. Rồi anh nghĩ, buổi chiều khi em đến, nhất định anh sẽ cùng em lên đây và nói cho em biết.”

... Trưa nay anh cũng lên đây một mình ư?

Satomi nghĩ, nhưng cô chỉ cười mà không hỏi lại.

“Vậy à?”

Cô hít thêm một hơi thật lớn. Quả nhiên là hương gió trời thanh mát.

“Mugi thế nào em?”

“Dạ? À, nó vẫn khỏe, hằng ngày đều ra ngồi ngoài cổng anh ạ.”

“Vậy hả... Thế thì tốt.”

Hai người vẫn dùng kính ngữ với nhau, hết như hồi mới quen, dù vậy chẳng hề có cảm giác khách sáo chút nào.

“Em đoán chắc Mugi nghĩ anh sẽ sớm về nên nó mới ra ngồi ở đó.”

Shinya vui vẻ nhìn xuống. Đúng lúc Satomi vừa cất bước toan

lại gần anh...

“... Satomi này.”

“Dạ...”

Shinya vừa đi dọc hàng rào vừa vươn hai cánh tay lên cao hết sức có thể.

“Thực ra... ừm, anh rất tiếc nhưng... Anh phải nói với em một chuyện có thể sẽ khiến em thất vọng.”

Giọng Shinya nghe xa xăm hơn hẳn mọi khi. Đột nhiên, môi Satomi run lên, cô bặm chặt miệng, trân trân dõi theo bóng lưng của anh.

... Bình tĩnh nào. Không sao đâu mà.

Cô từ từ chớp mắt.

2.

Bảy rưỡi tối. Xe lửa hai toa chạy xinh xịch trên đường ray hẹp trong khu dân cư và dừng ở ga Yuigasaka. Cửa tàu bật mở, Satomi là hành khách cuối cùng trong đoàn người lũ lượt xuống tàu.

Cô qua cửa soát vé không một bóng người, đi bộ trên con đường nhỏ dọc khu dân cư rồi bước lên đoạn dốc dài thoai thoải. Khu phố này vào ngày nghỉ lúc nào cũng tấp nập du khách với những tấm bản đồ bằng tranh trên tay, vậy mà tối đến, chẳng có mấy bóng người về nhà trên con đường hiu hắt ánh đèn huỳnh quang.

Hương hoa sơn trà dịu dịu dần nhường chỗ cho mùi nước biển nhẹ lan, bao trùm toàn khu phố. Mặt đường càng lúc càng dốc hơn.

Hôm nay, Satomi thấy chiếc túi nylon tái chế trên tay sao mà nặng nề. Trong túi chỉ toàn rau dưa cho ngày mai thôi mà. Đây là lần đầu tiên cô đi trên con dốc quen thuộc này mà thấy khó khăn đến vậy.

“Meo.”

“A... Chị về rồi đây, Mugi.”

Satomi chẳng hề nhận ra mình đã về đến trước cổng nhà cho tới khi nghe thấy tiếng kêu đó. Mugi vẫn ngồi cuộn tròn ở lưng chừng các bậc thềm.

Vừa lấy móc khóa từ trong túi ra, Satomi vừa hỏi.

“Em có vào nhà không? Lạnh rồi mà?”

Dưới ngọn đèn trước cổng, Mugi ngược nhìn lên. Nhưng nó lại quay về phía những bậc thềm. Satomi buồn bã gật đầu, cô lấy bưu phẩm từ thùng thư đỏ bên cạnh cổng rồi vào nhà.

Nằm giữa khu phố yên tĩnh nổi bật với những căn nhà kiểu Nhật đậm chất cổ đô, kiến trúc châu Âu của ngôi nhà mái nhọn màu đỏ này hẳn là khá thời thượng vào những năm Chiêu Hòa thứ 40. Sự hiện đại của nó không chỉ thể hiện ở ngoại thất. Phòng khách với những thanh dầm lớn màu nâu đen bắc ngang trần nhà thông tầng. Lò sưởi lớn và cửa sổ lớn. Shinya kể rằng, người chủ đã xây dựng ngôi nhà này rất mê nhiếp ảnh, sở thích ấy mỗi lúc một lớn dần, tới mức vào thời Chiêu Hòa, nơi đây từng là phòng trưng bày ảnh. Ngày nay, trên bức tường bằng vữa thạch cao chỉ còn treo vài bức tranh mà Satomi lựa chọn khi bắt đầu về sống ở đây từ ba năm trước.

Tiếng hơi nước kêu tu tu không dứt gọi Satomi trở về với thực tại, cô vội vàng chạy vào bếp, tắt công tắc. Xi... Ấm nước buông một tiếng thở dài.

Satomi trầm ngâm, cô quyết định không pha trà nữa mà sẽ làm súp consomme từ gói bột hòa tan. Nên ăn gì đó thì hơn, cô nghĩ. Nhưng hình như cô đã để quên cảm giác muốn ăn ở đâu rồi. Hay đúng hơn, có thứ gì đó cứ lèn chặt lồng ngực, tưởng như thức ăn không thể nào đi qua mà trôi xuống dạ dày được.

Trong căn phòng chưa tan hơi giá, cô cầm chiếc cốc sứ bốc hơi nghi ngút, trở lại bên bàn gỗ tám to bản nơi phòng khách.

“A...”

Mugi nhảy phốc từ sàn lên ghế sofa.

“Ừa, Mugi. Em xong việc rồi à?”

“Meo.”

Mugi kêu một tiếng rồi ngồi như tựa vào cạnh ghế.

“Hôm nay Mugi về sớm hơn mọi ngày nhỉ... Chắc em cũng cảm thấy điều gì đó hả?”

Hôm qua, hôm kia, và cả tuần trước nữa... Satomi vào viện thăm Shinya và trở về đúng giờ này, Mugi vẫn đang ngồi trước cổng, một lát sau mới vào nhà. Satomi không biết nó ngồi canh cổng hay ngắm người qua lại trên con dốc. Chỉ biết rằng từ bốn năm trước, khi cô đến ngôi nhà này lần đầu tiên, đó đã là hoạt động thường nhật của Mugi rồi.

“... Hay Mugi về sớm vì lo cho chị?”

Cô thì thầm trong khi ngồi xuống ghế, chợt cô thấy hiện lên bên cạnh Mugi hình bóng Shinya ngồi đó mỉm cười.

Ngày đầu tiên Satomi đến ngôi nhà này.

Cô đang ở trong phòng khách thông tầng, ngắm nhìn khu vườn đằng sau khung cửa sổ lồi cũ kỹ thì bỗng dưng có gì đó lướt nhẹ dưới chân. Đó là chú mèo đen đeo vòng cổ đỏ khi nãy vừa ngồi ngoài sân. Trong ánh nắng chiều mềm mại hắt vào nhà, chú ta vào phòng khách không gây ra một tiếng động, rồi nhẹ nhẹ nhảy từ ghế sofa lên khung cửa sổ. Satomi tròn xoe đôi mắt nhìn chú mèo bé xíu đang ngồi oai vệ, Shinya nói.

“Mugi, chào khách chưa?”

Chú mèo có tên Mugi liền kêu lên một tiếng: “Meo.”

“Ôi, hay quá! Nó chào em kìa. Nó hiểu lời anh nói sao?”

Shinya nhoẻn cười nói “Anh pha trà nhé”, rồi đi vào bếp.

Satomi lại chăm chú nhìn Mugi.

“Chào Mugi!”

Nhưng nó đã bắt đầu rửa mặt và chẳng buồn phản ứng gì trước câu nói của cô.

“À, để em pha trà cho.”

Khi cô vươn người ngó vào, trong căn bếp sáng sủa với ô cửa sổ rộng, chan hòa ánh nắng, Shinya mỉm cười.

“Không cần đâu. Em cứ ngồi đó đi, Satomi. À, em uống hồng trà nhé?”

Satomi gật đầu rồi ghé mặt lại gần Mugi. Nhưng nó quay ngoắt đi như thể không thèm để tâm đến cô.

“Anh này, trông Mugi bé thế chắc là mèo con ạ?”

“Không đâu... Xem nào, chắc nó tầm mười tuổi rồi ấy chứ.”

Satomi ngõ ngàng hỏi tiếp.

“Cái tên nghe đáng yêu quá, nhưng sao lại là Mugi hả anh? Nó có màu lúa mì đâu nhỉ?”

Sau một thoáng im lặng, Shinya trở lại phòng khách, trên tay mang hai tách trà.

“Chuyện đó...”

Nhìn biểu cảm và cách nói ngập ngừng của Shinya, Satomi

nghĩ mình không nên hỏi sâu thêm về chuyện này.

“Hồng trà ngon tuyệt!” Satomi nói vậy trong lúc đặt tách trà xuống, Shinya ngồi trên chiếc sofa đối diện tỏ vẻ ngượng ngùng.

“Em quá lời rồi. Chỉ là trà túi lọc bình thường bày bán quanh đây thôi mà. Chẳng qua khi pha trà, anh cứ nghĩ liệu có phải mình to gan lớn mật quá không mà dám pha trà cho bà chủ Sumire, người đã cho mình thưởng thức những tách cà phê ngon nhất Kamakura này.”

“Thật là, anh nói gì kỳ vậy?”

Satomi cũng cười ngượng ngùng.

“Em thấy trà ngon thật mà. Nhưng anh này...”

Satomi vừa dán mắt vào Mugi đang ngồi trên bậu cửa sổ vừa tiếp tục câu chuyện.

“Không biết từ khi nào em đã nghĩ rằng vị trà được tạo nên từ chính tâm trạng của người pha trà.”

Shinya mỉm cười, chăm chú nhìn Satomi khiến cô lúng túng, vội quay đi chỗ khác.

“... Ôi, em vừa nói gì thế nhỉ?”

Giờ đây, Shinya đã ở bên rìa tầm mắt cô. Anh im lặng một lát rồi lẩm bẩm.

“Anh hiểu rồi... Thì ra là vậy.”

Shinya gật đầu đồng ý với điều gì đó. Ánh mắt họ giao nhau, Shinya cười mỉm, vui sướng nói.

“Chắc vì vậy mà cà phê Satomi pha cho anh lúc nào cũng ngon

đặc biệt nhỉ?”

“À, đúng đấy ạ.”

Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, Satomi tự nhiên trả lời quả quyết và nhận ra mình vừa thành thật thừa nhận cảm xúc trong lòng, giữa không gian tĩnh mịch dịu dàng, cô thấy hai má nóng dần lên.

“... Anh chưa bao giờ kể là có nuôi mèo nên lúc thấy Mugi, em hơi bất ngờ một chút.”

Shinya mỉm cười lắc đầu.

“Anh thấy mình sống cùng nó trong ngôi nhà này thì đúng hơn là nuôi nó.”

Mugi lông đen, mắt xanh. Dưới cằm, bốn bàn chân, hàng ria và lông mi dài của nó đều trắng muốt. Chú mèo nhỏ xíu ấy đang ngồi trên bậu cửa sổ, say sưa rửa mặt.

“Đáng yêu ghê!”

“Satomi cũng thích mèo à?”

“Vâng. Em thuộc tuýp thích mèo hơn chó đấy.”

“Vậy hả? Thế thì tốt quá... Mugi nhỉ?”

Shinya vừa bắt chuyện, Mugi lập tức “meo” lên đáp lời.

“Hay thật! Đúng là Mugi hiểu tiếng người rồi anh ạ.”

Satomi cười thích thú và lại quan sát Mugi. Thấy vậy, Shinya bảo.

“Thực sự, anh đã nghĩ nếu Satomi ghét mèo... chắc sẽ có nhiều khó khăn lắm đấy...”

“Dạ?”

Satomi nhìn Shinya, gương mặt anh như vừa cất đi được một nỗi lo.

“... Không có chuyện đó đâu.”

Satomi chợt thấy một cảm giác ấm áp dâng lên trong lòng.

•§•

Coong!

Satomi sực tỉnh khi nghe chiếc đồng hồ cổ trên tường điểm chuông, thông báo đã tám rưỡi tối. Món súp consomme trên bàn đã nguội ngắt. Satomi thở dài thườn thượt.

“Mugi... Chị phải làm sao đây?”

Môi Satomi run lên, thì thầm với Mugi khi nó đang ghếch cằm lên tay vịn ghế sofa, nhìn về phía cô.

“Bác sĩ... lâu nhất cũng chỉ sống được nửa năm nữa thôi.”

Mugi vẫn không rời mắt khỏi Satomi, tai nó giật giật.

“... Mãi chị mới được gặp anh ấy, vậy mà lại phải nhận án tử này... Tại sao chứ?”

Mugi liền ngồi dậy, lúc lắc cái đầu.

Leng keng.

Tiếng lục lạc nhỏ vang lên giữa phòng khách yên ắng. Mugi ngồi đó, uể oải đuổi người rồi nhẹ nhàng nhảy khỏi sofa không gây ra một tiếng động. Nó vừa mất hút dưới chân bàn thì Satomi thấy cổ chân mình cảm nhận được làn hơi ấm nóng từ cơ thể gầy gò của nó. Satomi nhòm xuống, ôm Mugi đang cuộn hình số tám quanh đôi chân đi dép trong nhà của cô, rồi để nó trên lòng

mình.

Trong bóng tối, đôi đồng tử tròn xoe của Mugi nhìn thẳng vào mắt Satomi.

“... Mugi.”

“Meo.”

Mugi đáp khi nghe tiếng Satomi gọi. Cô ôm siết nó vào lòng, nghe trên má đưa đi đưa lại một cảm giác ram ráp.

Chương 2

1.

Trên đỉnh núi Chorakuji có ngôi chùa Shotenji. Tôi rất thích nói chuyện với ông mèo Osho sống trong ngôi chùa đó.

Lần đầu tiên tôi gặp ông ấy là lúc vừa đến khu phố này.

Tôi đang đi khám phá khu phố thì phát hiện ra chùa Shotenji nên dừng lại nghỉ chân bên trong, một nơi tràn ngập ánh mặt trời và có thể nhìn thấy biển. Đột nhiên, từ phía sau vang lên tiếng gọi.

“Ê, nhóc mèo đen kia. Chú mày có đeo vòng cổ, vậy là mèo nhà nào thế?”

Tôi quay đầu lại, một lão mèo lớn lông dài, toàn thân trắng muốt đang đứng trên chiếu giữa giảng đường*, chăm chăm nhìn về phía tôi. Trong khoảnh khắc, tôi tưởng lão là nekomata* nên nhảy bắn lên, nhưng hình như lão cũng chỉ có bốn chân và một đuôi.

“... Nhà Mito ở giữa dốc Yuigasaka ạ.”

Yuigasaka là cái tên thường gọi trong giới mèo, ngoài ra còn có những chỗ khác như dốc Dobinsaka, Tsukikagesaka, Iwashisaka... Tất cả đều được gắn thêm từ “saka”.

“Ồ, ngôi nhà mái nhọn màu đỏ ngay chỗ nhiều nắng đó hả?”

“Ôi, ông biết nhà cháu ư?”

“Ta biết hết mọi ngóc ngách trong khu phố này.”

Đoạn, ông tiến về phía tôi, ghé thật gần quan sát từng chân tơ

kẽ tóc.

“A ha, chú mày có cái vòng cổ đỏ gắn lục lạc bánh dầy.Ồ, gì đây, vẫn còn viên bi vàng* à?”

“Thì... cháu là con trai mà.”

Lúc bấy giờ, tôi vẫn chưa hiểu được ý nghĩa của câu nói đó.

Osho là cái tên mà dân mèo quanh đây thường gọi ông, còn tên thật của ông hình như là “Tama”. Chủ của ông là sư trụ trì chùa Shotenji, nhờ thường xuyên ở bên cạnh, quan sát sự điều hành Phật sự hay Pháp sự mà ông Osho tinh thông rất nhiều điều, có thể nói, ông là nhà cố vấn mọi thứ cho lũ mèo sống quanh núi Chorakuji này.

Kể từ đó, trên đường đi dạo, tôi thường ghé vào chùa Shotenji nghe ông Osho kể biết bao nhiêu chuyện. Ông luôn trả lời cặn kẽ mọi câu hỏi cũng như thắc mắc của tôi. Vì ông am tường nhiều điều nên một lần nọ, tôi đã hỏi thử xem ông bao nhiêu tuổi.

“Ông hả? Một trăm rồi đó.”

Ông nói thế nên tôi đã định về sau sẽ hạn chế hỏi chuyện ông thôi, nhưng cứ rảnh là tôi lại lỡ bước đưa chân đến chùa vì quá thèm nghe ông kể chuyện.

Hồi mới về ngôi nhà mái nhọn màu đỏ này, tôi rất thích chơi cầu thăng bằng trên lưng ghế sofa. Nhưng sau đó tôi chán ngay và chuyển sang thích thú với trò leo rèm cửa sổ, rồi chạy vòng quanh trên các thanh dầm bắc ngang trần nhà thông tầng. Cứ mỗi lần chơi trò này là bao nhiêu bụi bám trên dầm lại rơi lả tả

xuống dưới.

“Này, Mugi! Xuống đây ngay!”

Dù bị mắng nhưng lúc đầu tôi không thể tự xuống được nên lần nào cũng phải nhờ cậu Shinya giúp. Tôi thấy thật có lỗi vì điều đó nên trong lúc cậu ấy vắng nhà, tôi đã tập được tuyệt chiêu nhảy vào tường rồi ngay lập tức tiếp đất. Khi Shinya phát hiện ra, cậu ấy chỉ biết cười méo xeo mà thôi.

Ngoài ra, tôi thường mài răng và móng của mình vào chân bàn hoặc cạnh tủ trà mỗi khi ngứa, hay xé giấy dán trên cửa kéo...

Lần nào từ bệnh viện trở về, cậu Shinya cũng sốc nặng nhưng chẳng bao giờ cáu giận. Một hôm, cậu ấy nói gì đó với tôi. Song tôi không hiểu được ý nghĩa câu nói ấy nên cứ nghiêng đầu ngơ ngác trong lòng cậu ấy.

Một ngày nọ. Trời mưa lất phất. Tôi đến chùa Shotenji hỏi ông Osho. Như mọi khi, ông đang nằm ngủ trong khu giảng đường.

“Tối qua, cậu Shinya nói với cháu thế này.”

“Mugi à, xin lỗi nhưng tao sắp phải thiến mày thôi.”

“Vậy hả... Chú mày bị nói thế à?”

“Nhưng “thiến”... là gì hả ông?”

Ông Osho điềm tĩnh nói.

“Là cắt bỏ hai viên bi vàng ở háng của chú mày đấy.”

Tôi giật thót.

“... Thế cháu, cháu sẽ ra sao? Có đau không ông?”

“Ông chưa làm bao giờ nên cũng chẳng biết có đau hay không, nhưng mấy con mèo từng bị thiến bảo là không đau chút nào...”

Tuy nhiên, mèo đực bị thiến và mèo cái bị triệt sản sẽ có cấu tạo cơ thể khiến chúng không thể sinh con được nữa, tôi nghe chuyện ấy mà run lẩy bẩy không sao dừng lại được. Ông Osho nói thêm.

“Tóm lại, nếu bị thiến, cả đời chú mày sẽ không gặp được con cái của mình đâu.”

“...”

Như thế thật đáng ghét. Tôi ghen lời.

“Này, Mugi. Giờ chú mày đã hiểu tình hình rồi đó. Hơn nữa, chú mày đang được tự do. Khoan chưa bàn đến chuyện bác sĩ Shinya có biết loài mèo chúng ta hiểu tiếng người hay không, nhưng bác sĩ đã báo trước là sẽ thiến chú mày rồi.”

Ông Osho đi giữa giảng đường, tỉnh bơ nói tiếp.

“Bây giờ, chú mày đang ở đây. Nếu không thích bị thiến thì có thể trốn khỏi chỗ bác sĩ Shinya. Chú mày đã hiểu chưa?”

“... Vâng.”

“Ừm. Nếu hiểu rồi thì hãy suy nghĩ cho kỹ và làm theo những gì mình muốn.”

Nói xong, ông Osho đi về phía bức tượng Phật đặt nơi góc giảng đường.

Từ trong chùa, tôi ngấm nhìn biển cả hiện lên ở mãi xa. Chẳng biết cơn mưa nhỏ đã tạnh từ bao giờ, những đám mây xám kéo thành từng vệt dài trên nền trời xanh nhạt.

Khi ông Osho chỉ cho tôi ý nghĩa của việc bị thiến, ông cũng đồng thời cảnh báo rằng, ở một góc độ nào đó, có những điều không thể tránh được nếu mèo hoang muốn sống với con người.

Vài ngày sau.

Cậu Shinya từ bệnh viện trở về nhà và nói với tôi lúc tôi đang ăn tối.

“Mugi này, dù chúng ta đang sống cùng nhau nhưng có việc này tao phải nhờ vả mày rồi.”

Tôi biết, cuối cùng điều đó cũng đến. Nếu chấp nhận việc này, cả đời tôi sẽ chẳng thể gặp được con cái mình. Vì vậy, suốt đêm hôm đó, tôi đã trăn trở rất nhiều.

Nhưng suy cho cùng, tôi còn sự lựa chọn nào khác đâu, giống như tôi đã trở về ngôi nhà này vào cái ngày nghe ông Osho giải thích. Bởi tôi chỉ có một mạng sống duy nhất thôi, và cậu Shinya chính là người đã ra tay cứu vớt tôi.

•§•

Tiểu phẫu thiến kết thúc trong giây lát. Nói thật, tôi sợ lắm, ở bệnh viện thú y Yamaguchi, tôi nhũn hết cả người, không kêu lên được tiếng nào. Nhưng lúc làm tiểu phẫu thì chỉ nhói một cái lúc đầu thôi, tối hôm ấy cậu Shinya đến đón và tôi được về nhà ngay. Tuy nhiên, sau đó tôi có bị tiêu chảy ít bữa.

Nếu nói bị thiến xong có thay đổi gì không thì tôi thấy thực tế

chẳng có gì thay đổi mấy. Tôi vẫn đi dạo khắp hang cùng ngõ hẻm như mọi khi, vẫn ngủ trưa tùy ý, vẫn gặp ông Osho và bạn bè.

Nhưng không hiểu sao tôi có cảm giác mình đã điềm tĩnh hơn trước rất nhiều. Có lẽ chỉ đơn giản là vì tôi đã xóa bỏ được những lo lắng, sợ hãi về việc bị thiếu mà thôi.

Còn điều này nữa. Trước kia, khi chỉ có một mình trong nhà, tôi thường gấm, xé không thương tiếc mọi thứ, nhưng giờ đây điều đó đã không còn. Hay nói đúng hơn, tôi không thích làm như vậy nữa. Tôi cảm thấy có lỗi với cậu Shinya khi phá phách như vậy... Tóm lại, tôi thấy mình đã trưởng thành hơn rồi.

2.

Chuyện xảy ra vào một ngày nọ. Tôi đang nằm tắm nắng trên sàn gỗ thì chú mèo Xiêm tên Jam lò mặt vào trước sân nhà, bắt chuyện với tôi.

“Ủa? Vòng cổ của cậu đâu rồi Mugi?”

“Hử? À, tối qua tớ tắm nên tháo ra nhưng chưa đeo vào.”

“Ra vậy. Mà Mugi này, cậu đi gặp một người với tớ không?”

“Gặp ai?”

Nghe nói có một nàng mèo Abyssinian rất xinh bị ai đó vứt ngoài công viên Genjiyama. Tôi đứng dậy trên sàn gỗ.

Lại nói về chú mèo Xiêm Jam.

Hồi đó, tôi còn đi khám phá khu phố hằng ngày.

Tôi đang đi trong rừng tre đầu xuân bàng bạc sương mù, bỗng từ phía bên kia của cây măng to, một khuôn mặt cùng màu với vỏ măng đột nhiên xuất hiện làm tôi giật bắn.

“Này này, đừng hoảng hốt như vậy chứ. Mặt tớ đáng sợ đến thế sao?”

“... Khô... Không.”

“Ha ha ha, vậy cậu là kẻ nhát gan hả?”

Nhìn kỹ thì đó là một chú mèo mảnh dẻ, không chỉ khuôn mặt mà cả lông đuôi lẫn đầu bốn chân đều có cùng một màu nâu đen.

“Tớ chưa thấy mặt cậu ở khu này bao giờ, nhưng cổ cậu đeo vòng thế kia thì là mèo nuôi rồi. Nhà cậu ở đâu?”

“... Nhà Mito ở giữa dốc Yuigasaka ấy.”

“À, cái nhà mái nhọn màu đỏ ấy hả? Tớ thì...”

Jam hơn tôi hai tuổi, là một chú mèo Xiêm bảnh bao, sống trong dinh cơ bề thế nhất nhì cả khu phố. Ở phố Trung Hoa cũng có mèo Xiêm, nhưng chúng được con người nuôi và chẳng bao giờ trò chuyện với mèo hoang nên thường bị mèo hoang chê bai là “giống kiêu sa và cách biệt”. Bởi vậy, ban đầu tôi cứ tưởng Jam bắt chuyện với tôi chỉ là do hiếu kỳ, nhưng sau đó cậu ấy thường đến chỗ tôi chơi, và lần nào gặp cũng nhẹ nhàng, thân thiện.

“Jam này!”

“Hử? Gì vậy?”

Lần nọ, tôi đã thử hỏi Jam “Vì sao một chú mèo quý tộc như cậu lại để tâm đến tớ”. Tức thì, Jam khịt mũi đáp.

“Chắc là do cậu và tớ có đôi mắt màu xanh giống nhau.”

Tôi tròn xoe mắt, Jam tiếp ngay.

“Nói thế nào nhỉ? Mấy cái đó chẳng phải là thứ giá trị quan do con người áp đặt hay sao? Mèo thì làm gì có quý tộc hay đê hèn chứ.”

Jam là một chú mèo rất thông minh, luôn tự tôn và đầy dũng cảm.

Chúng tôi lên đường, tiến về công viên Genjiyama, nhưng hôm nay trời đẹp quá, chẳng mấy khi có dịp như vậy nên hai đứa quyết định đi đường vòng để tận hưởng.

“Này, không biết phố Komachi thì không thể tự xưng là mèo Kamakura được đâu Mugi.”

“Gì, gì cơ...”

Trước đây, tôi đã nghe Jam kể về phố Komachi ở Kamakura rồi.

Trên con đường từ ga Kamakura hướng tới đền Hachimangu, có rất nhiều cửa hàng san sát hai bên mà trước hết phải kể đến các hàng quà lưu niệm. Nghe nói ở đây lúc nào cũng nườm nượp người qua lại, đông đến mức không sao tin nổi, có thể nói đó chính là trung tâm của Kamakura nên tôi rất muốn được tận mắt chiêm ngưỡng một lần.

“Nhưng mình đến nơi toàn người với người như thế, liệu có ổn không...?”

“Cậu cứ lo xa. Tớ định dẫn cậu đi vì mặt cậu lộ rõ vẻ muốn đi lắm kìa.”

“Ừm...”

“Con người có nhìn thấy chúng ta cũng chẳng nghĩ gì đâu, lũ mèo sống ở khu đó đều đi lại suốt nên không sao cả.”

Tôi bám theo Jam, vượt khu rừng ở trường cấp hai rồi xuyên qua khu dân cư. Chúng tôi đi một mạch, cắt ngang vườn trường cấp một và ra tới lề đường, xung quanh toàn là các tòa nhà. Càng tiến về phía sau càng thấy nhiều người hơn. Đây chính là cổng phía Tây của ga Kamakura.

Tôi lao vào dưới bụi cây sau tháp đồng hồ ở quảng trường mà tim đập thình thịch. Nhưng Jam mặt mũi tỉnh bơ, bảo tôi nhìn xuống con phố phía dưới. Tôi rón rén nhòm, thấy tất nhiều người đang đi bộ.

“Đi qua cầu vượt đường bộ này ra phía đối diện với nhà ga sẽ thấy phố Komochi đó.”

“Hả? Phải đi qua chỗ này á?”

“Không sao đâu. Lại đây, lại đây!”

Chưa kịp dứt lời, Jam đã bay vèo xuống dưới.

“Jam, đợi tớ với.”

Tôi chỉ còn nước đi theo.

Dưới chân cầu cũng có rất nhiều người qua lại, trông cứ như một khu rừng di động vậy. Cửa ra ở mãi phía trước. Đáng lẽ Jam phải nhanh chân hơn, đằng này cậu ấy lại đi rất thong thả. Tức thì, mọi người đã chú ý đến chúng tôi.

“A, nhìn này! Mèo đi lại như thế này đấy!”

“Ôi! Hay thế!”

Hay gì chứ, tôi sợ muốn đứng tim đây.

Cuối cùng cũng đến được phố Komochi, người đông như nêm không khác lời đồn, tôi còn ngạc nhiên hơn khi càng đi, mùi thơm của bánh gạo, bánh quy nướng, rồi mùi rượu gạo, mùi ngòn ngọt của sô cô la, cả mùi cá mòi trắng yêu thích của tôi cứ nối đuôi nhau xộc thẳng vào mũi khiến tôi không phân biệt nổi bây giờ đang là mùa nào nữa.

Tôi vừa nhìn quanh vừa xuyên qua đám đông trên phố thì ngửi thấy một mùi chưa từng gặp bao giờ. Nó tỏa ra từ phía sau con phố, khiến tôi bất giác dừng bước.

... Mùi gì đây nhỉ?

Tôi định quay ra hỏi Jam thì ôi thôi, chẳng còn thấy cậu ấy đâu

cả. Trong lúc ngây ngất với các mùi hương, tôi đã mất dấu Jam. Nhưng không sao, tôi vẫn còn nhớ đường về nhà nên quyết định phải tìm cho ra mùi đó.

... Đúng chỗ này rồi.

Tôi đi qua hàng rào vào trong, đó là một khu vườn nhỏ rậm rì cỏ dại. Tôi nhìn quanh, không thấy bóng người nào cả. Và tôi đã phát hiện ra ngọn nguồn của mùi hương kỳ lạ kia. Có thứ gì đó được đặt trên một cái đĩa nhỏ, nó tỏa ra mùi thơm. Tôi tiến lại gần chỗ cái đĩa định xem thử, khi sắp chạm mũi vào thì...

Sầm!

Đột nhiên có tiếng động lớn phát ra, tôi giật mình nhảy bắn lên, đầu đụng trúng vật gì đó. Thì ra là lưới sắt. Tấm lưới sắt này được quây kín xung quanh. Nói cách khác, đó là cái lồng, và tất cả chuyện này chỉ là một cái bẫy.

... Ngoao!

Cùng với tiếng kêu thảm thiết đó, tôi nhận ra một điều khủng khiếp. Tối hôm trước, khi tắm cho tôi, cậu Shinya đã tháo vòng cổ của tôi ra và chưa đeo lại.

“Mugi, cái vòng cổ màu đỏ này là chứng minh thư của mày đó.”

Thế nên lúc nào tôi cũng đeo cái vòng cổ màu đỏ gắn lục lạc. Mặt trong vòng có ghi địa chỉ liên lạc của người chủ, cậu Shinya nói vậy.

“Nếu không đeo vòng cổ, mày sẽ bị hiểu nhầm là mèo hoang, có khi còn bị đưa đến nơi đáng sợ nào đó nữa.”

... Nơi đáng sợ là chỗ nào vậy?

Tôi vội vàng cắn cái lưới sắt.

“A, sập bẫy rồi!”

Một tiếng nói vang lên, hai người đội mũ, đeo khẩu trang từ trong bóng tối của ngôi nhà bước ra. Toàn thân tôi hóa đá. Rồi tôi điên cuồng cắn vào lưới sắt nhưng cái lồng chỉ kêu loạch xoạch chứ không suy suyễn gì.

... Phải, phải làm sao đây?

“Ừa. Hình như con mèo đen này không phải con mà ta nghe nói đâu.”

Một người nhấc cái lồng lên, nhìn chòng chọc.

“A, Hamauzu. Con mèo nhỏ màu đen này không đeo vòng cổ nhưng bị thiến rồi đó.”

“Ồ... Vậy thả nó ra đi, Naganuma.”

Nhờ thế mà tôi được miễn tội. Tôi thu hết sức bình sinh, chạy khỏi khu vườn hắc ám đó nhanh đến mức chính mình cũng phải kinh ngạc. Giờ nhớ lại, tôi thấy thật may mắn vì đã bị thiến.

•§•

Ngày hôm sau, tôi tình cờ gặp Jam, cậu ấy bảo cứ tưởng tôi đã về nhà sau khi lạc nhau ở phố Komachi.

“Ơ? Cậu giận đấy à?”

“Không...”

Thực ra, tôi vẫn chưa hoàn hồn sau vụ sập bẫy. Nhưng tôi xấu hổ quá nên chẳng thể nào kể ra.

Nghe nói ngày hôm đó, Jam đã đến công viên Genjiyama và gặp được cô mèo Julia mà mọi người ngưỡng mộ, nhưng cô ta đã phũ phàng cự tuyệt cậu ấy, bảo rằng ngày nay giống mèo như Jam không còn thịnh nữa rồi.

3.

Tôi thấy mình bị ảnh hưởng khá nhiều từ Jam.

Riêng tính hiếu kỳ cao thì tôi và Jam hoàn toàn giống nhau, nhưng cậu ấy lúc nào cũng công bằng, bình đẳng, cư xử hợp lý song cũng rất tình cảm nữa. Trên hết, Jam luôn quan sát kỹ và hiểu rõ con người.

Trong một lần cùng đi dạo đến Yuigahama, chúng tôi nghỉ chân dưới gầm lều ngư dân và bắt đầu trò chuyện về chủ nuôi của mình. Chủ của Jam là một giám đốc công ty.

“Trong vùng này, nhà tớ cũng thuộc dạng giàu sang phú quý, nhưng họ chỉ có một cậu con trai duy nhất đã ba mươi tuổi rồi. Lúc nào cậu ta cũng ru rú trong nhà. Từ sáng đến tối chỉ ở trong phòng nghịch máy tính thôi.”

“Thế á...?”

“Cậu ta không cố gắng vận động gì cả, lúc nào cũng nhìn vào hạnh phúc của người khác rồi ghen tị. Thực ra tớ chẳng quan tâm lắm đâu, sao cũng được. Nhưng cậu ta béo trắng, suốt ngày chỉ xem anime thì không hiểu sau này sẽ thế nào. Vì theo thứ tự, đương nhiên bố mẹ cậu ta sẽ chết trước mà.”

“Đúng đó.”

“Mà bố mẹ cũng có vấn đề của bố mẹ. Gia đình ba người chung sống mà chẳng bao giờ ăn cơm cùng nhau. Thế nên thi thoảng, ông bố còn trách bà mẹ nữa. Tớ nghe loáng thoáng ông ấy bảo rằng, internet rất tuyệt nhưng đến mức mê muội vì nó thì

thật là đáng tiếc. Hình như trước đây, ông ấy từng bị con trai đánh nên chẳng thể nói gì được cậu ta.”

“Đúng là đứa gây rắc rối trong gia đình nhỉ.”

“Ừ. Nhưng bà mẹ cũng giống hệt ông bố, luôn thấy xấu hổ về đứa con trai của mình, thi thoảng bà cũng cố gắng khuyên nhủ, nhưng ngay lập tức cậu ta lại càu nhàu nên chẳng đi đến đâu cả.”

“Hừm.”

“Rồi hai vợ chồng còn cãi nhau nữa. Ông bố thì bảo con trai thành ra như vậy là do bà mẹ bắt nó học quá nhiều, còn bà mẹ thì bảo là do cách dạy dỗ của ông bố quá nghiêm khắc... Tóm lại, họ cứ đổ trách nhiệm cho nhau. Họ nuôi tớ mà tớ lại nói thế này thì không hay chút nào, nhưng tớ thấy họ thật đáng thương...”

Mặt Jam đượm buồn.

“Song, xét cả cha mẹ và con cái, tớ thấy vấn đề nằm ở phía cha mẹ nhiều hơn. Họ chẳng để cho con tự lập mà cứ nuông chiều sự ích kỷ của nó, kết quả là cuộc đời đứa con xoi hỏng bống không hết.”

Tôi im lặng nhìn những sợi tảo bẹ phơi khô đung đưa theo gió trước túp lều.

“Con người luôn ra vẻ ta đây vĩ đại nhất.”

“Ừ.”

“Nhưng có lẽ họ là sinh vật duy nhất thất bại trong việc nuôi dạy con cái. Mà tớ thấy loài người thật yếu đuối. Chỉ cần có chút vấn đề thôi là trong đầu họ đầy ắp suy nghĩ về việc đó và chẳng còn nhìn ra thứ gì khác nữa.”

Những câu chuyện của ông Osho thường được đúc kết từ kinh nghiệm sống do ông đã một trăm tuổi rồi, nhưng Jam đồng trang lứa với tôi. Cậu ấy chỉ kể đúng như những gì mình thấy và cảm nhận. Nhưng chuyện của Jam không hề có một sự áp đặt nào hết, nhiều khi còn khiến tôi phải gật gù đồng ý và suy nghĩ về bản thân hiện giờ.

“Nhưng chúng ta chẳng thể làm gì giúp họ được.”

Đúng như Jam nói. Loài mèo chúng tôi chẳng thể làm gì giúp cho con người cả.

Một ngày nọ, tôi gặp Jam ở bậc thang đá đền Amanawa Shinmei, tai cậu ấy bị thương, khắp lưng cũng đầy vết xước còn rỉ máu. Tôi hỏi tại sao thì được biết là cậu ấy vừa giao đấu với con mèo hoang đầu đàn ở công viên Genjiyama.

“Khó khăn lắm tớ mới thân thiết được với Julia thì chúng lại xen vào phá đám.”

“Phá đám?”

“Ừ. Tớ vừa tới công viên Genjiyama thì một lũ mèo hoang sống ở đó ùn ùn kéo đến. Bình thường, lúc nào chúng cũng gườm tớ từ xa đấy.”

Mới tưởng tượng ra cảnh đó thôi mà tôi đã co rúm cả người rồi.

“Đột nhiên, con mèo đầu đàn tên Riki nói.”

“Nó nói gì?”

“Ê, thằng kia...”

“... Đang nói tôi hả?”

“Nhìn cái vòng cổ đủ biết mày là mèo nhà, không hiểu sự đời. Đây không phải chỗ cho lũ công tử bột như mày lui tới. Tao đếch biết mày đến từ đâu, nhưng tao thấy chướng mắt lắm nên mày biến đi. Và đừng bao giờ xuất hiện ở đây nữa...”

Tôi nuốt nước bọt đánh ực.

“Rồi sao?”

“Chẳng sao cả. Điều nó nói chẳng hợp lý chút nào mà.”

“Sau đó thế nào?”

“Sau đó hả, thì đánh nhau thôi. Quyết chiến một chọi một luôn.”

Tôi tròn mắt hỏi.

“Đánh nhau á... Thế cậu thắng hả? Hay thua?”

“Tớ không thua... Thực ra tớ nghĩ là hòa.”

Jam vừa lấy chân trước rửa mặt vừa tỉnh bơ nói.

“Tớ đã nghĩ nếu tất cả bọn chúng cùng xông tới thì mình chết chắc, nhưng con mèo đầu đàn cũng có tự trọng nên kêu bọn kia không được xía vào.”

“...”

“Mà đúng là thủ lĩnh mèo hoang có khác, mạnh lắm.”

“Siêu, cậu siêu thật đấy Jam... Tớ rất ngưỡng mộ cậu.”

Jam liếc tôi rồi nói tiếp.

“Tớ không thể chấp nhận được cái định kiến là mèo nhà thì

không có tinh thần tranh đấu. Với lại, lúc đó Julia cũng đang quan sát tớ từ phía sau tượng Yoritomoko. Làm sao tớ có thể rút lui được... Đương nhiên phải làm thế rồi, Mugi nhỉ?”

Lúc đó, tôi chẳng thể gạt đầu cái rụp được. Ngược lại, tôi tự hỏi.

... Đương nhiên phải làm thế sao?

Thực sự, tôi nghĩ như vậy đấy.

“Tớ chỉ có một mạng nên tớ muốn dành trọn vẹn tình cảm của mình cho nàng mèo mà tớ yêu nhất.”

Tôi có rất nhiều bạn mèo... Dĩ nhiên, trong đó cũng có nhiều cô mèo dễ thương, nhưng...

“Thế nên dù có phải bỏ cái mạng này, tớ cũng không tiếc.”

Từ khi sinh ra đến giờ, tôi chưa một lần nghĩ hay cảm nhận điều gì như vậy cả.

4.

Một buổi sáng mùa hè sau đó ít lâu. Tôi đang lặn lội trên bãi cỏ trong vườn thì Jam tới.

“Chào buổi sáng, Mugi!”

“Mugi này, tớ được làm cha rồi đấy.”

“Hả?”

Tôi ngạc nhiên. Đúng là sau lần đó, Jam có khoe thường xuyên qua lại công viên Genjiyama và thân thiết với nàng Julia trong mộng, song tôi chẳng thể ngờ cậu ấy đã làm cha.

“Tốt quá, Jam ơi. Tớ rất mừng cho cậu đấy.”

Jam ngượng ngùng. Nhưng cậu ấy không hoàn toàn vui sướng.

“Thế này nhé, sẽ rất khó khăn khi sống và nuôi dạy con cái ở công viên Genjiyama nên tớ đã thử thuyết phục Julia về nhà với tớ. Nhưng cô ấy bảo không muốn để con người nuôi nữa.”

Tôi đã nghe chuyện của Julia. Cô ấy bị chủ mang tới công viên Genjiyama và bỏ lại đấy. Julia chạy chơi một lát rồi quay lại thì không thấy chủ đâu. Cô ấy đã đợi ở đó biết bao ngày, dù là những sáng mưa rơi hay những đêm gió lộng, nhưng rốt cuộc người chủ chẳng bao giờ xuất hiện. Thế nên Julia không tin tưởng con người cũng là điều dễ hiểu thôi.

“Nhưng còn mấy đứa con vừa chào đời, tớ định sẽ thử thuyết phục cô ấy thêm lần nữa... Mà Julia mạnh mẽ lắm nên hy vọng rất mong manh. Với lại, dù cô ấy có đồng ý theo về, tớ cũng không

biết người chủ nuôi tớ có chấp nhận cô ấy hay không.”

“... Ra là thế... Jam này, hay tớ đi cùng cậu nhé?”

Jam lắc đầu.

“Đây là việc của tớ mà. Kiểu gì cũng xong thôi... Ý tớ là, tớ sẽ cố gắng làm gì đó.”

Jam nói bằng giọng thân nhiên như mọi khi, nhưng trong lòng cậu ấy thì không được như vậy, cứ nhìn cái đuôi màu nâu đậm là biết liền.

Tôi tiến cậu ấy đến bậc thềm.

“Thôi, tớ đi đây.”

“Ừ.”

Tôi đang nhìn theo dáng đi dứt khoát của cậu ấy thì bỗng Jam dừng bước ngoảnh lại, một việc mà trước đó chưa từng xảy ra.

“Cảm ơn cậu, Mugi.”

“... Cố lên nhé, Jam.”

Jam chạy lên con dốc Yuigasaka rồi khuất dạng.

Giá mà tôi có thể trò chuyện với con người, chưa bao giờ tôi mong ước điều đó như lúc này. Nếu nói chuyện được, tôi sẽ kể rõ sự tình cho cậu Shinya. Tôi có cảm giác nếu là cậu Shinya, thế nào cậu ấy cũng sẽ giúp.

Và đấy là lần cuối cùng tôi nhìn thấy Jam.

•§•

Ngày hôm sau, rồi cả hôm sau nữa, tôi cũng không thấy bóng

Jam đầu.

Tôi rất tò mò muốn biết chuyện của Julia ra sao nên đã đến nhà Jam. Cánh cổng mọi khi vẫn đóng im ỉm hôm nay lại mở, một chiếc ô tô đang đậu trong khu vườn rộng. Tôi nép dưới bóng của cánh cổng, nhòm vào bên trong, chợt có tiếng nói chuyện của con người vang lên từ phía sau. Và tôi không thể tin nổi những gì mình vừa nghe được.

Họ nói con mèo nhà này bị ô tô đâm chết ở chỗ đèn giao thông khu Sasuke. Mặt sau vòng cổ có ghi địa chỉ nên người ta biết được chủ nuôi, đội vệ sinh thành phố đã liên lạc để người nhà đến lấy thi thể và giờ đang hỏa táng...

Loài mèo chúng tôi khi ra chỗ sáng, con người thường dài theo chiều dọc. Tôi từng nghe nói đó là đặc điểm còn sót lại từ thời kỳ săn bắt, giúp chúng tôi kiểm soát tầm nhìn đến con mồi trong tầm ngắm rồi đuổi theo. Nhưng khi chỉ mãi mê nhìn một thứ, sẽ rất khó để quan sát những gì xung quanh. Phải chăng vì thế mà so với loài chó, loài mèo chúng tôi thường gặp tai nạn giao thông nhiều hơn. Ông Osho đã nói với tôi điều đó khi con mèo mướp tên Puccha ở Iwashizaka chết vì tai nạn giao thông.

Tôi rất hoang mang không biết nên làm gì. Nhưng tôi nghĩ phải cho Julia biết chuyện nên đã chạy đến công viên Genjiyama.

Lúc tới gần con phố tấp nập người xe, không hiểu sao trong tích tắc, lòng ở sống lưng tôi dựng đứng lên. Tôi không rõ lắm, nhưng có lẽ đây chính là nơi Jam đã xảy ra tai nạn.

Ngay lúc này, tôi cố kìm nén để không khóc và chạy tiếp, cuối

cùng cũng đến được công viên Genjiyama. Nhưng dù tìm khắp nơi, tôi cũng không thấy Julia - cô mèo Abyssinian bị bỏ rơi đâu cả.

Ngày hôm sau, rồi hôm sau nữa, tôi lại đi tìm Julia. Không chỉ ở công viên Genjiyama, tôi còn tìm quanh đền Zeniarai Benten và Sasuke Inari nữa. Gặp con mèo hoang nào tôi cũng hỏi xem chúng có biết tung tích của Julia không. Nhưng chúng chỉ suy đoán rằng cô ấy đã đi đến khu phố khác hoặc bị Trung tâm chăm sóc sức khỏe bắt đi, chứ thực hư thế nào thì không rõ.

Lòng buồn rười rượi, tôi đi lên sườn núi và qua cổng Shotenji.

Ở đó, tôi lặng ngắm mặt biển thẫm đen dưới ánh hoàng hôn khi mặt trời đã lặn.

“Ồ, Mugi đấy hả?”

Có tiếng ông Osho vang lên từ giảng đường.

Tôi vừa khóc vừa kể chuyện của Jam. Ông im lặng lắng nghe rồi nói với tôi đang nước mắt như mưa không tài nào ngưng được.

“Cháu đừng đau buồn quá, Mugi. Đó là số mệnh của Jam. Cậu ấy đã làm hết những việc cần làm trong cõi đời này. Tai nạn đó đã đưa Jam lên Thiên Đường rồi.”

“... Nhưng Jam...”

“Chỉ cần cháu còn sống ngày nào thì Jam vẫn sẽ tồn tại trong tim của cháu.”

Những con mèo với số phận được bán ở cửa hàng thú cảnh, được con người nuôi dưỡng từ đầu thì đương nhiên sẽ gần gũi con người và có lẽ chẳng hề thắc mắc gì về cách sống của bản

thân. Tôi cũng từng nghĩ như vậy. Nhưng Jam lại khác.

Đó là người bạn đầu tiên của tôi. Cho đến tận bây giờ và cả sau này, với tôi, Jam mãi mãi là người bạn thân duy nhất.

Chương 3

1.

Thứ Năm nào, vị khách nọ cũng đến Sumire.

Có lẽ đó là ngày nghỉ của anh ta, lần nào cũng vậy, cửa hàng vừa mở chưa lâu thì anh ta cầm báo trên tay đi tới, chọn chỗ ngồi trong góc quây và uống hai ly cà phê. Đó là một quý ông đã qua ngưỡng bốn mươi, tóc nhiều sợi bạc, trên khuôn mặt nhìn nghiêng sắc nét là bộ râu lởm chồm của một sáng nhàn rồi. Anh ta thường mặc áo hoodie thể thao màu than chì hoặc xanh thẫm, đáng vẻ tận hưởng thời gian nghỉ ngơi ít ỏi của mình.

Hễ gặp vị khách nào thú vị, bất kể là nam hay nữ, Satomi đều tưởng tượng xem họ làm nghề gì. Điều này nghe có vẻ khó chịu nhưng cũng là một trong những thú vui của việc kinh doanh cửa hàng cà phê. Cô thường bất ngờ với sự thật được nghe khi có cơ hội trò chuyện với họ. Người đàn ông cô đoán chắc làm lao động chân tay hóa ra lại là luật sư, người phụ nữ phối đồ sắc sảo hóa ra lại xuất thân từ một gia đình trà đạo... Song với những vị khách coi trọng thời gian riêng tư thì về cơ bản, Satomi sẽ hạn chế bắt chuyện trước.

Một lần nọ, khi vị khách kia chuẩn bị ra về, anh ta lục khắp người rồi nghiêng đầu ngơ ngác. Cuối cùng, vị khách ngượng ngịu thú thật rằng mình để quên túi đựng tiền lẻ ở nhà. Satomi vốn nghĩ anh ta là người lạnh lùng nên lúc đó, nhìn vẻ mặt luống cuống ấy, cô lại thấy thật gần gũi.

“Có khi nào anh làm rơi ở đâu không?”

Vị khách liền lắc đầu, bảo rằng chắc chắn để quên ở sảnh nhà nên bây giờ sẽ về lấy rồi quay lại ngay.

“Không sao đâu. Để tuần sau cũng được ạ.”

Nhưng anh ta rời quán, chưa đầy ba mươi phút sau đã quay lại.

“Anh tìm thấy ví rồi à? May quá!”

Hỏi ra mới biết, nhà anh ta nằm giữa con dốc dài trên phố Sasame, và anh ta thường đi bộ tới đây để rèn luyện sức khỏe. Nét cười khi lau mồ hôi nom thật dễ gần.

Sau sự cố đó, vị khách nọ không hề e ngại mà vẫn đến quán hằng tuần nên Satomi bắt đầu thêm vào đĩa nhỏ cho anh ta hai chiếc bánh quy hương vị trà Bá Tước mà cô tự làm.

Thứ Sáu, mừng Hai tháng Mười một.

Sau một đêm không hề chợp mắt, Satomi đón buổi sáng trên ghế sofa, cô chưa biết phải làm gì để xốc lại tinh thần thì đã đến giờ tới quán.

“Chào Mugi nhé, chị đi đây.”

Nói rồi, cô rời phòng khách, Mugi cũng lẻo đẻo theo sau.

Ánh ban mai của một sớm thu tàn lợt qua cửa mái, hắt xuống tiền sảnh, Satomi đi giày cao cổ rồi ngồi lên tấm thảm chùi chân trên bậc gỗ, mắt nhìn đăm đăm.

“... Cảm ơn em, Mugi!”

“Meo.”

Cả ngày hôm qua, Mugi cứ quẩn lấy cô. Nó vốn chẳng bao giờ làm thế, vậy mà lần này, hễ cô đi đâu trong nhà là nó bám theo và ở bên cô không rời.

Những hôm trời nắng đẹp, rất đông du khách đến thăm Kamakura. Và quý hóa làm sao, cũng có nhiều người lặn lội từ xa tới Sumire để ăn trưa, sống mỗi ngày trong niềm biết ơn ấy, chẳng biết từ khi nào, cô đã bắt đầu mơ mộng cao vời rằng Sumire sẽ chẳng bao giờ thay đổi và trở thành một phần của mảnh đất cố đô này.

Mười rưỡi sáng. Như mọi ngày, Satomi dựng tấm bảng đen lên giá đỡ trước cửa quán.

“Kính chào quý khách.”

Cô niềm nở đón vị khách đầu tiên. Không ngờ trong tâm trạng này, mình vẫn có thể nói năng bình thường được, cô có chút ngạc nhiên về bản thân. Dẫu sao cũng không thể để khách thấy những tiếng thở dài thườn thượt trong vô thức của mình.

Cô không khóc khi Shinya thông báo về khoảng thời gian còn lại của đời anh.

Mười năm trước, khi cha mẹ cô đột ngột qua đời cũng vậy. Cô nghĩ đó là vì cảm xúc của mình không bắt kịp được với cơn sang chấn kinh hoàng. Có lẽ khi gặp phải cú sốc quá đau lòng, chiếc van an toàn được lắp ở đâu đấy trong thế giới cảm xúc sẽ khởi động, giúp cho trái tim không vì thế mà vỡ nát tan tành.

Trong những ngày tái sinh sau khi gồng gượng đứng lên, mỗi lần phát hiện rằng từng góc, từng góc con người mình đều thấm đẫm tình yêu thương của cha mẹ, nước mắt cô lại lặng lẽ tuôn trào trên gò má.

Nhưng lần này, cô có cảm giác nếu mất đi Shinya, ngay cả những ngày tái sinh ấy cũng chẳng bao giờ tới nữa. Đó là điều đáng sợ hơn hết thảy.

Satomi sửa soạn đóng cửa Sumire lúc ba giờ chiều và đến Bệnh viện Tổng hợp Shonan lúc gần bốn giờ.

Tạm thời cứ giống như mọi khi thôi. Chẳng còn cách nào khác cả.

Trước khi vào phòng bệnh, cô chợt dừng mắt trước sự thay đổi trên bảng tên bệnh nhân. Ngoài Shinya, phòng này có bốn bệnh nhân khác nữa nhưng nay chỉ còn lại hai.

... Họ ra viện rồi chẳng?

Trong một thoáng, cái hiện thực rằng Shinya sẽ không bao giờ có thể bình phục hoàn toàn và ra viện lướt qua trí óc Satomi, tức thì, một màn đêm vô tận đột nhiên phun trào trong lồng ngực.

“ ... ”

Satomi điều chỉnh lại hơi thở gấp gáp. Thực ra, mọi cảm xúc của cô lúc này đều gắn liền với nỗi tuyệt vọng. Satomi dận chân lên con đập trong tâm trí để không bị cảm xúc của mình nuốt trọn.

Từ trong phòng bệnh, tiếng bác sĩ Toake vang lên. Nếu bác sĩ

đang thăm khám, Satomi cũng muốn nghe chung nên dậm bước vào. Đúng lúc đó...

“Nếu bây giờ anh quyết định... ít nhất còn có thể kéo dài thêm vài tháng.”

Satomi khựng lại, tất cả dây thần kinh của cô đều tập trung vào giọng nói vừa nghe. Giọng Shinya nối tiếp ngay sau, nhưng vì quá trầm nên cô hoàn toàn không nghe được anh đang nói gì.

“VẬY MỚI BẢO ĐIỀU ĐÓ KHÔNG ĐÚNG.”

Ngữ khí của bác sĩ Toake rất mạnh mẽ, giống như đang cãi nhau vậy. Lại đến giọng Shinya, và Satomi vẫn không nghe được anh đang nói gì.

“ĐỪNG NGHĨ ĐÂY LÀ MẠNG SỐNG CỦA MÌNH ANH. ANH SỐNG THÊM ĐƯỢC CHỪNG NÀO TỐT CHO SATOMI CHỪNG ĐÓ CHỨ, SHINYA!”

Satomi nhú mày.

... Shinya?

Cách gọi thẳng tên như vậy nghe không giống kiểu nói chuyện giữa bác sĩ với bệnh nhân, cũng không phải giữa những người đồng nghiệp. Lại đến Shinya. Vẫn không nghe được nội dung gì. Và rồi...

“Anh... Đúng là chẳng khác trước chút nào.”

Giọng bác sĩ Toake đầy thất vọng.

Tiếng nói khó nghe của Shinya lại vang lên. Nhưng lúc này, Satomi bị cuốn vào niềm thôi thúc muốn biết về mối quan hệ giữa Shinya và bác sĩ Toake hơn là việc Shinya đang nói gì. Đúng lúc đó...

“Ồ...?”

“...”

Người vừa cất tiếng là bác sĩ Toake. Satomi lặng người.

Cô đang đứng đối diện với bác sĩ Toake vừa bất ngờ từ phòng bệnh bước ra. Ngay lập tức, Satomi mỉm cười. Nhưng bác sĩ Toake liền tránh ánh mắt cô rồi cúi đầu, rảo bước đi qua, tiến về phía phòng y tá. Không có y tá nào theo sau.

... Nghĩa là vừa rồi không phải thăm khám?

Satomi hít một hơi, điều chỉnh lại nhịp thở rồi bước vào phòng bệnh. Shinya đang đắm chiêu suy nghĩ điều gì đó trên chiếc giường đã nâng lưng. Nhận ra sự có mặt của cô, anh giật mình và tức thì nở nụ cười quen thuộc.

“Satomi...”

Satomi biết biểu cảm của mình lúc này không tự nhiên, cô nhìn sang các giường khác trong phòng. Hai bệnh nhân còn lại đều không có ở đây. Cô ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường.

“Trong số bốn người hôm qua, hai người đã ra viện, hai người còn lại thì về nhà vào cuối tuần, chiều hôm qua gia đình họ đã đến đón rồi. Tự nhiên chỗ này thành phòng riêng của anh...”

Satomi nghe Shinya tự kể, cô đã định sẽ nói chuyện với anh như mọi khi nhưng lời lẽ không thể phát ra theo ý muốn.

“... Satomi à, hôm nay thời tiết dễ chịu nhỉ.”

“À, dạ.”

Từ xưa, hễ trong lòng có xao động gì, Satomi đều để lộ ngay trên nét mặt. Cô nhận ra điều đó từ lâu và thấy bức bối với sự

chậm tiến của chính mình. Trong khi ấy, Shinya chăm chú nhìn cô, môi mím chặt, kéo căng như sợi chỉ, rồi anh mỉm cười, vẻ như có lỗi.

“Có phải... em nghe được gì rồi không?”

Satomi liền lắc đầu.

“Trước khi vào phòng, em có nghe thấy tiếng của anh và bác sĩ Toake, nhưng cụ thể hai người nói gì thì...”

“VẬY Ờ...?”

... Vào lúc này, những phương cách đối phó phỏng có nghĩa gì không?

Satomi cố gắng hỏi thật tự nhiên.

“Vừa rồi không phải bác sĩ đi thăm khám ạ?”

“Ừm... Nhưng, ờ, có lẽ cả thăm khám nữa...”

“...”

Shinya nói tiếp, như thể anh ghét những khoảng lặng thế này.

“Satomi à. Mình lại lên tầng thượng đi. Anh muốn hít thở không khí bên ngoài.”

Lúc này Shinya không phải truyền gì cả. Satomi gật đầu, đưa tay ra khi anh dậm bước xuống giường.

Lên đến tầng thượng, họ đi ngang qua mấy cô y tá trẻ vừa nghỉ giải lao xong.

“Bác sĩ Mito, hôm nay anh thấy trong người thế nào?”

“Bác sĩ mau mau khỏe lại nhé!”

Nhận ra Shinya, các y tá khẽ gập người chào một cách lịch sự. Shinya mỉm cười, vừa giơ tay chào lại vừa bước tiếp về phía hàng rào phía Tây.

“Phù, bên ngoài đúng là dễ chịu thật.”

Trong lúc lên đây, Satomi đã quyết định sẽ hỏi ngay khi vừa đến nơi. Một tay giữ mái tóc bị gió thổi tung, cô mở lời.

“Anh này, em hỏi một câu được không?”

“Gì vậy em?”

“... Người vợ mà anh đã chia tay... là bác sĩ Toake à?”

Satomi đoán vậy dựa vào ngữ khí và biểu cảm vừa rồi của bác sĩ Toake. Thế nên lúc này, cô chăm chú nhìn Shinya đang tròn mắt ngạc nhiên. Anh quay lưng không nói, vươn vai hướng về phía mặt trời rồi gật đầu.

“Đúng vậy.”

Sự thật bất ngờ ấy trở nên rõ ràng một cách đơn giản lạ lùng. Không có dấu hiệu gì là Shinya sẽ nói thêm. Satomi cúi mặt.

“Sao lại giấu...”

Cô lắc đầu như để xóa đi câu nói còn dang dở, rồi tiếp tục.

“Sao không cho em biết chuyện đó?”

Shinya liền quay lại, ôn tồn đáp.

“Nếu anh nói ra... liệu có điều gì thay đổi không?”

“...”

Satomi không biết phải trả lời sao.

“Quá khứ là quá khứ, dù bây giờ làm chung một chỗ nhưng

giữa anh và cô ấy hoàn toàn không còn gì. Anh nghĩ không có gì to tát để cần phải cho Satomi biết... Thế thôi.”

“...”

Nghe Shinya nói vậy, Satomi chẳng thể nói thêm lời nào.

•§•

Điểm hẹn hò đầu tiên của hai người là bảo tàng Mỹ thuật.

Shinya biết tác giả bức tranh treo trên tường ở quán Sumire, từ việc đó mà họ trò chuyện rôm rả, rồi không lâu sau, hai người cùng đi xem triển lãm tranh của tác giả ấy ở Bảo tàng Mỹ thuật Quốc gia mới tại Roppongi.

Lúc được Shinya rủ, Satomi đồng ý ngay, nhưng phải mấy năm rồi cô mới đi chơi riêng với một người khác giới.

Hai người độc thân đi với nhau, người đàn ông bốn mươi tư, người phụ nữ ba mươi chín tuổi, về mặt xã hội, có lẽ hai người đã qua cái thời mơ mộng từ lâu lắm rồi, song về mặt cá nhân, bao nhiêu tuổi chỉ là thêm bấy nhiêu gông cùm mang tên “phân biệt”, còn những gì thuộc về bản chất như bản tính bẩm sinh thì không thay đổi chút nào. Thế nên hôm đó, Satomi căng thẳng đến mức cô hầu như không thể nhớ nổi mình đã nói những gì từ lúc hai người hẹn nhau ở ga Kamakura, cho đến khi chuyến tàu điện của họ đi quá ga Ofuna.

Nhưng cô thấy rất vui. Ngoài tranh ra, không ngờ hai người còn có nhiều sở thích chung khác như thích tham quan các thành phố lịch sử, thích nhạc của EW&F*... Thế nên mới lần đầu đi cùng

nhau một ngày, cô đã thực lòng muốn nói chuyện với người này nhiều hơn.

“Hôm nay vui ghê, vậy mà không hiểu sao tôi thấy căng thẳng thế.”

Trên chuyến tàu tuyến Yokosuka trở về, khi cô thổ lộ điều đó, Shinya tủm tỉm nói.

“Tôi cũng vậy. Nhưng điều đó cho thấy... Ta không muốn làm tổn hại đến mối quan hệ này vì bất cứ sự bất cẩn nào, tôi nghĩ thế để tự trấn tĩnh bản thân suốt đấy.”

“...”

Satomi thấy như bị nhìn thấu tâm can.

Những cụm từ như “độ tuổi thích hợp” hay “tuổi thanh xuân” đã khắc sâu trong cô ý nghĩ rằng yêu đương là đặc quyền chỉ dành cho tuổi trẻ. Thời còn trẻ, người ta có thể bày tỏ tình cảm của mình bằng “một cú ném bóng thẳng”, nhưng khi đã quá lứa lỡ thì, điều đó thật chẳng dễ chút nào. Song, nếu cả hai đều tôn trọng sự tồn tại của nhau, vừa tin tưởng vừa quan tâm đến ý nhau, cẩn trọng lựa chọn ngôn từ và từng chút một thăm dò suy nghĩ của đối phương giống như dò dẫm bước đi trên một lớp băng mỏng... thì cuộc đời này còn gì có thể tuyệt vời hơn. Và Satomi thực sự biết ơn khi một người như vậy đã xuất hiện trước mắt mình.

Từ sau hôm đó, hai người thường thu xếp thời gian và cùng nhau đi ngắm các mùa ở Kamakura.

2.

Gần bảy giờ tối. Satomi đang rửa cốc trong phòng trà nước của tầng tám, khu bệnh xá phía Tây.

Cô đổ hết nước khỏi cốc, dùng khăn lau khô và nhìn mình trong gương, cố gắng quá sức thì mặt mũi sẽ thế này đây, cô nghĩ.

Hôm qua, chính Shinya đã thông báo về thời gian còn lại của đời anh, cái đó ai quyết định chứ? Mình không tin. Vì vậy mình sẽ cư xử như trước nay vẫn thế - Satomi vừa chịu đựng cơn chóng mặt khủng khiếp vừa tự nhủ trong lòng.

Ở Sumire, ít nhiều cô có thể làm được điều đó. Nhưng khi đến bệnh viện, đối diện với Shinya, cô lại chẳng thể thốt ra lời nào. Tự cô cũng cảm nhận được vẻ mặt vô cùng u ám của mình.

Tiếng chuông reo báo hiệu đã hết giờ thăm bệnh, nhưng Satomi vẫn không đứng lên khỏi chiếc ghế cạnh giường.

“Satomi... Hôm nay, cảm ơn em rất nhiều.”

“Anh đừng nói thế.”

Hai tay cô nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay trái Shinya vừa đưa ra. Nhưng cô rút lại ngay.

“Ôi, tay em vừa rửa cốc xong nên lạnh quá... Xin lỗi anh nhé.”

Song Shinya đã kịp nắm chặt bàn tay vừa định buông ra.

“Satomi à...”

“... Vâng.”

“Người phải xin lỗi là anh mới đúng. Xin lỗi em nhiều lắm.”

“... Dạ?”

Satomi nhìn lên gương mặt Shinya. Ở đó đã không còn nụ cười thường trực nữa.

“Người làm nghề chữa bệnh mà lại bị bệnh thế này... Anh đã khiến Satomi phải mệt mỏi đến vậy...”

Bất ngờ trước câu nói ấy, Satomi lại nắm chặt bàn tay Shinya và lắc đầu thật mạnh. Cô mím môi, nhưng trong phút chốc, nét mặt chừng như suy sụp. Trước ánh nhìn chăm chú của Shinya, cô không giữ nổi câu nói đang chất chứa trong lòng.

“... Em không biết phải làm sao nữa anh ạ.”

Cùng lúc đó, dòng nước mắt không nên rơi xuống bỗng trào ra, lăn chã từng giọt không sao ngăn được.

Phía sau tiếng thổn thức của mình, Satomi nghe thấy mấy tiếng bước chân vào phòng rồi dừng lại. Y tá chăng? Nhưng cô không thể ngoảnh lại với gương mặt này. Chừng như hiểu ra, họ không nói lời nào, quay người rời khỏi.

Shinya thì thầm.

“Xin em, đừng khóc mà. Satomi...”

Phải, khóc là sai. Cô biết điều đó. Nước mắt chỉ gây thêm phiền phức thôi. Thế nhưng...

“... Em chẳng thể ... giúp gì cho anh cả.”

Cô nấc lên, cảm nhận được sức mạnh từ bàn tay Shinya truyền sang. Anh ôm siết cô vào lòng.

“Em không cần nói gì cả...”

“... Em xin lỗi.”

Shinya vòng tay như ôm trọn lấy cô và lắc đầu thật mạnh.

“Từ hôm qua đến giờ em rối lắm... Rồi khi này, nghĩ đến chuyện bác sĩ Toake mới là người thực sự có thể cứu sống anh chứ chẳng phải em, không hiểu sao... em thấy đau như đứt từng khúc ruột ấy...”

Vòm ngực rộng của Shinya rung lên cùng với tiếng thở dài.

“Cả việc chúng ta không đăng ký kết hôn... chắc cũng liên quan đến chuyện đó nữa...”

Shinya như đang cười bằng mũi.

“Kìa, em nói ngốc nghếch gì thế...?”

Shinya nói đúng, hôm nay cô cũng ngạc nhiên chẳng hiểu mình đang nói gì. Nhưng vòng tay Shinya ôm cô càng thêm chặt.

•§•

Satomi lê bước nặng nề trên con dốc tối, dưới ngọn đèn trước cổng, cô nhìn thấy một bóng đen. Hôm nay, Mugi cũng ngồi tròn xoe ở bậc thứ năm trên thềm đá tám bậc dẫn lên nhà.

“Chị về rồi đây, Mugi...”

“Meo.”

Trong lúc Satomi rút móc chìa khóa và lấy bưu phẩm từ hộp thư ra, Mugi lảng lạng quẩn quanh đôi chân đi giày cao cổ của cô như vẽ nên hình số tám. Đó là cách nó thể hiện tình yêu của mình. Satomi đã kiểm tra xong những địa chỉ gửi bưu phẩm đến, Mugi biết vậy nên rời cô ngay và mau lẹ bước về phía cửa nhà. Có

về tối nay, nó đã ngồi đợi cô về.

Satomi quảng túi tote lên ghế sofa rồi cứ thế gục mặt xuống chiếc bàn gỗ ngang bư phẩ của hai ngày trời.

“Meo, meo.”

Mugi kêu inh ỏi cả lên. Nó cọ người vào chân cô rồi vừa đi loanh quanh vừa kêu, hết ra chỗ uống nước lại vào trong bếp. Trước khi gục mặt xuống bàn, Satomi đã thay đồ ăn và nước uống cho nó rồi. Thế nên bây giờ nó kêu hoài không dứt thế này chắc chắn là đang cần nhả “Ồ kìa, nghiêm chỉnh chút đi?”. Satomi ngóc đầu dậy, nhìn sang ghế sofa. Mugi không có đó. Cô vừa nghĩ vậy thì thấy nó ở dưới chân nhìn lên.

“Meo!”

Đôi đồng tử tròn xoe hun hút như đêm, nghiêm khắc nhìn cô trách móc.

“Hôm qua em cũng không ăn uống tử tế đúng không? Cứ qua loa cho xong nên càng chán ăn hơn đấy. Em ăn uống đầy đủ vào. Phải ăn mới sống được chứ.”

“... Vâng.”

Satomi đáp lời Shinya đang vắng vắng bên tai. Cô luộc mì pasta, rưới dầu ô liu tươi, rắc một ít húng quế khô rồi thêm vài lát phô mai Cheddar* lên trên và ăn cùng với súp nghêu ăn liền.

“Chính những lúc mệt mỏi em càng không được tắm qua loa bằng vòi hoa sen. Cơ thể muốn được phục hồi phải hỗ trợ nó làm điều đó. Dù phải gắng sức em cũng nhớ ngâm mình trong nước nóng đấy.”

“... Vâng vâng.”

Cô xả nước nóng đầy bồn, pha muối tắm rồi thông thả ngâm mình đến cổ.

Hôm nay, Satomi thấy mệt hơn hẳn hôm qua, cái ngày mà cô được nghe về thời gian còn lại của chồng. Đêm qua cô hầu như không ngủ nhưng sáng nay vẫn mở cửa Sumire bình thường, sau đó ở bệnh viện cô lại biết thêm một sự thực nữa khiến sự mệt mỏi càng thêm chồng chất. Thế thì toàn thân rã rời là đúng rồi.

Satomi vãi nước nóng lên mặt rồi thổi phù một hơi, bên kia lớp kính mờ của cửa nhà tắm thấp thoáng một thân hình màu đen.

“... Mugi!”

“Meo...”

Satomi bật cười khúc khích.

“Em đến do thám hả? Yên tâm. Chị vào tắm đằng hoàng rồi. Mugi cũng vào nhé?”

Tức thì, bóng đen lủi đi ngay. Mugi rất ghét vào bồn tắm mà.

Sau một hồi ngâm mình trong bồn, Satomi bước ra, hộp một ngụm nước có ga, tâm trạng cô đã khá lên nhiều. Mugi đang ngồi trên ghế sofa nhìn cô. Satomi gom lại mớ bưu phẩm trên bàn rồi ngồi xuống ghế, bắt chuyện với nó.

“Mugi à. Chị cứ tưởng mình lý trí và giỏi chịu đựng lắm. Nhưng hóa ra không phải.”

Mugi lấy chân sau gãi tai rồi ngáp một cái rõ to.

“Em bảo không biết chuyện đó hả? ... Kể cũng đúng.”

Satomi nheo mắt lại.

Cô hoàn toàn không phải kẻ chán ghét con người hay thấy chuyện yêu đương phiền phức. Tính hiếu kỳ trong cô rất cao nên hồi trẻ, cô cũng yêu đương khá nhiều, và thú thật, còn có cả những cuộc tình lẠc lối nữa.

Satomi rất hoang mang khi đột nhiên một ngày phải tiếp quản Sumire. Nhưng cô không hề muốn đặt dấu chấm hết cho cửa hàng nhỏ mà cha mẹ đã dày công gây dựng. Ít nhiều gì cô cũng muốn báo đáp họ, những người luôn để cô thỏa chí làm mọi điều mình muốn... Cô từng nghĩ vậy.

Và trong khi cô miệt mài làm việc, tuổi ba mươi đã trôi qua như một cái chớp mi. Tuy nhiên, cũng không hẳn thời gian chỉ trôi qua vô định. Ở mảnh đất cố đô nằm bên bờ biển phía Đông này, cô vừa cảm nhận sự luân chuyển của bốn mùa qua xúc giác, vừa lặng lẽ quan sát những mối dây chằng chéo trong quan hệ của con người.

Dần dà, ở đâu đó trong tâm hồn, cô bắt đầu nghĩ rằng cõi nhân sinh này chỉ là phù du, chẳng thể mong cầu điều vĩnh cửu. Nhưng suy nghĩ ấy không hề nhuộm màu bi quan. Chính vì mọi thứ đều sẽ thay đổi nên cô muốn tận hưởng mỗi ngày với lòng biết ơn và trân trọng việc mình đang còn sống. Vào một trong những ngày bình thường như thế, cô đã tình cờ gặp Mito Shinya.

Tương tự một người, rung động vì một người. Từ khi gặp Shinya, một lần nữa cô hiểu rằng, những cảm xúc ấy chẳng liên quan gì đến tuổi tác cả. Tiếp xúc với con người chân thật, không màu mè của anh, cô đã muốn được sống bên con người này mãi

mãi.

Kể từ khi sinh ra đến giờ, lần đầu tiên cô thực lòng mong muốn vậy. Có lẽ anh là phần thưởng mà cuộc đời ban tặng cho cô vì đã cần mẫn sống lâu nay.

Píp píp píp!

Âm báo của chiếc máy giặt kéo Satomi trở về thực tại, cô uống một hơi hết chỗ nước có ga còn lại rồi đi về phòng thay đồ. Sau khi chuyển đồ giặt xong sang máy sấy và quay lại phòng khách, Satomi nhận ra khung cửa sổ phía trên chiếc sofa Mugi đang nằm ngủ đã ngưng đọng đầy hơi nước.

Cô lại gần, dùng tay lau những giọt nước ấy đi, và vàng trắng hiện lên sau lớp kính. Một vàng trắng mảnh như mắt mèo. Ban ngày có nắng còn ấm áp, chứ sáng sớm và tối đêm, trời trở lạnh sâu rồi.

Satomi ngồi xuống bên cạnh Mugi.

“Mugi, có lạnh không?”

Cô nhẹ nhàng vuốt ve tám lưng đen nhỏ bé của Mugi. Tay cô cảm nhận được sự gầy gò trước cả hơi ấm trên cơ thể nó. Satomi khẽ nhấc da cổ Mugi lên, nhưng nó không phản ứng gì đặc biệt.

“... Chì lạnh quá.”

Hơi lạnh từ cửa sổ lùa vào mơn man trên gáy. Satomi liền trở lại ghế. Mugi liếc nhìn cô, vẻ khó chịu vì bị làm phiền.

Từ khi bắt đầu sống chung, chưa bao giờ cô cảm thấy sự thiếu hòa hợp trong quan hệ giữa hai người. Càng ngày cô càng yêu

Shinya nhiều hơn.

Mặc dù miệng lưỡi có phần sâu cay nhưng Shinya dịu dàng, chu đáo và đầy lòng nhân ái nên Satomi không thể tin rằng anh đã từng ly hôn. Tất nhiên, cô tò mò về nguyên nhân đổ vỡ, rồi đối phương là người thế nào. Nhưng dường như Shinya không muốn kể về quá khứ. Vì vậy, cô nghĩ mình cũng không nên hỏi thêm làm gì.

“Nhưng Mugi à...”

Satomi thở dài thật sâu. Hôm nay, cô thực sự sốc khi biết đó là một người tuyệt vời như bác sĩ Toake.

Lòng kính trọng dành cho vị bác sĩ tài giỏi và niềm ngưỡng mộ vẻ đẹp ấy không hề thay đổi. Nhưng vào khoảnh khắc biết được sự thật, cảm xúc đầu tiên khởi lên trong lòng cô lại là ghen tuông.

Nếu là bình thường, cô nghĩ mình đủ lý trí để gạt chuyện đó sang một bên. Thế nhưng trước mặt Shinya, người vừa phải nhận thông báo rằng mình chẳng còn sống được bao lâu nữa, cô đã khóc lóc kể lể những chuyện ngớ ngẩn, rằng người thực sự có thể cứu được anh không phải là cô, rồi cuộc hôn nhân ngoài giá thú giữa hai người chắc cũng có nguyên nhân nằm ở đó... Cô mơ hồ thấy sợ sự ngốc nghếch của chính mình.

“Mình đâu muốn nói ra những lời đó... Sao có thể than phiền là mình bị bỏ rơi cơ chứ?”

... Tai Mugi giật giật khi Satomi mấp máy môi nói một mình.

“... Mugi à, chị muốn sửa lại tất cả những gì mình đã nói và làm mấy tiếng vừa rồi.”

Tức thì, Mugi ngồi dậy. Nó vừa xù lông vừa duỗi dài cái lưng đen, rồi nhảy phóc từ sofa xuống. Cả chuỗi hành động đó chỉ có thể hiểu là Mugi đang nói: “Trời ạ!”

“Meo...”

Mugi đến bên chân Satomi, ngược nhìn một cái rồi nhảy tót lên lòng cô.

“... Mugi.”

Satomi tròn mắt ngạc nhiên trước hành động như thể đáp lại lời cô kể. Ngắm nhìn đôi mắt tròn xoe, xanh biếc đó, cô thấy mình như bị hút vào. Dường như nó muốn nói với cô rằng:

... Không sao đâu, sẽ ổn cả thôi. Bác sĩ chẳng hề để ý đâu mà.

Satomi ôm Mugi thật chặt. Cái đuôi dài của nó ve vẩy trước mắt cô.

Phân nửa những lần Satomi bắt chuyện với Mugi đều bị nó ngó lơ. Tuy nhiên, thi thoảng nó cũng chăm chú nhìn cô, đáp lại. Khi ấy, thật kỳ lạ, có những lời nói chột vang lên trong tâm trí cô, và không hiểu sao, cô cảm thấy đó chính là câu trả lời tốt nhất.

Chương 4

1.

Tôi cũng rất lo lắng cho bệnh tình của cậu Shinya. Cụ thể thế nào tôi không rõ, nhưng cô Satomi bảo cậu ấy chỉ còn sống được thêm nửa năm. Nghĩa là có thể cậu Shinya sẽ nằm viện và chẳng bao giờ về nữa. Nếu vậy, tôi sẽ không thể gặp lại cậu ấy. Tôi không thích thế chút nào. Thành thử, ngay sau hôm nghe cô Satomi kể chuyện, tôi lo lắng không yên nên đã tới bệnh viện ở Kikyoyama.

Băng qua sườn núi Chorakuji, tôi lại từ khu dân cư Haseoyato đi tiếp vào trong núi. Từ đây bắt đầu là Kikyoyama, khu rừng sâu nhất trong vùng.

Tôi đập lá khô, leo lên sườn dốc dựng.

Mọi sinh mệnh đều có giới hạn. Thế nên ai rồi cũng phải chết thôi. Nghe nói khi đã già và sắp ra đi, loài mèo chúng tôi sẽ đột nhiên mất kém dù trước đó còn rất khỏe mạnh, nhưng tôi nghĩ, sợ hãi cái chết quá mức cần thiết cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Dù vậy, sau vài lần sinh ly tử biệt với bạn bè mà đặc biệt là Jam, tôi nhận ra biệt ly thực sự là điều khó khăn, đau đớn. Và bây giờ, điều khiến tôi bận tâm hơn cả là lỡ cậu Shinya chết đi, cô Satomi sẽ ra sao, cô ấy còn đáng lo hơn tôi nữa. Cô ấy thật lòng yêu Shinya. Nếu mất Shinya, cô ấy sẽ đau đớn biết chừng nào... Chỉ nghĩ đến điều đó thôi tôi đã thấy khổ tâm lắm rồi.

Ra tới đường mòn đi bộ, tôi nghe có tiếng hát vui vẻ. Đó là

một nhóm người đeo ống nhòm trên cổ. Trong lúc ở dưới bóng cây chờ họ đi qua, tôi dõi mắt theo tiếng chim rừng và thấy cả những chú sóc chuyền cành.

Nhóm người kia đi khuất rồi, tôi mới bắt đầu leo tiếp. Tiếng bước chân giẫm lên lá rụng và tiếng lục lạc trên vòng cổ vang vọng giữa rừng sâu. Cuối cùng, khu rừng mở ra và một bệnh viện bề thế xuất hiện trước mắt. Thảm lá rụng đã chuyển thành thảm cỏ dưới chân.

Bệnh viện lớn đến mức tôi không thể thâm trọn trong tầm nhìn hạn hẹp của mình. Trên các tòa nhà có rất nhiều ô cửa sổ phản chiếu ánh mặt trời. Chắc hẳn cậu Shinya đang ở đâu đó sau những ô cửa ấy. Có điều, tôi không biết chính xác là chỗ nào.

Tôi đứng trên thảm cỏ mùa đông vàng úa, ngược nhìn bệnh viện hồi lâu.

Buồn thay, một chú mèo như tôi chỉ có thể làm đến thế. Dù không còn thấy sợ khi đi giữa những nơi đông đúc như dưới chân cầu vượt ở ga Kamakura hay dọc con phố Komachi, tôi vẫn chẳng thể vào được bệnh viện.

Trong lúc tôi mãi nhìn lên, cơn buồn ngủ đã ập tới.

Mấy năm gần đây, có lẽ do tuổi tác mà tôi thường buồn ngủ bất kể ngày hay đêm. Vì vậy, vào những ngày tạnh ráo, cứ tìm thấy chỗ nào nhiều nắng là tôi nằm đó ngủ trưa, nhưng tôi đã quyết định sẽ đến đây trong thời gian tới. Nếu tôi ngủ trưa ở đây, biết đâu cậu Shinya sẽ thấy.

Tiếng gió lay động lùm cây khiến tôi tỉnh giấc, chỉ lát nữa thôi, chỗ tôi đang nằm ngủ sẽ hết nắng. Tôi nhìn lên bệnh viện, ngập một cái thật to. Vừa rồi, tôi đã mơ thấy một giấc mơ.

Tôi loanh quanh tìm kiếm dưới chân Satomi khi cô ấy nấu cơm trong bếp. Chẳng rõ tôi tìm gì mà tìm hoài không thấy, cuối cùng còn làm đổ khay bột mì rồi dây bột khắp người. Satomi nhắc tôi ra khỏi đống bột và cười nghiêng ngả khi thấy người tôi trắng xóa, nhưng tôi hất xì một cái khiến cô ấy cũng dính đầy bột luôn. Chúng tôi đang cười bộ dạng của nhau thì cậu Shinya về, tôi và cô Satomi chạy trốn nhưng cậu ấy đuổi theo, rồi khắp nhà vương đầy bột. Quả là một giấc mơ lạ kỳ.

Song... có gì đó thật ấm áp trong giấc mơ ấy khiến tôi chạnh buồn khi thức dậy.

Dù sao tôi cũng đã ngủ rất ngon. Hôm nay chắc cậu Shinya không thấy tôi rồi.

Tôi đứng dậy. Mặt trời chếch bóng báo hiệu đã đến lúc ra về. Có một việc tôi nhất định phải làm hằng ngày là đứng trước cổng nhà. Tôi bắt đầu nảy ra ý nghĩ ấy vì duyên cớ này.

2.

Đó là một ngày mùa xuân nắng dịu cách đây chừng năm năm, khi tôi chín tuổi.

Như thường lệ, tôi xuất phát từ Yuigasaka, qua hết hàng rào này tới hàng rào khác, vượt nào là dốc Nezumi, rồi dốc Bungaku, phó mặc bước chân cho cảm hứng dẫn đường.

Bốn mùa ở Kamakura đều có nét hay riêng, nhưng tôi thích mùa xuân hơn cả. Tôi cảm nhận được hơi thở của cỏ cây khi dạo bước trong những khu rừng mới đâm chồi nảy lộc và yêu xiết bao tiếng hót ngọt ngào của những chú chim vành khuyên vang vọng trong thung lũng.

Ngày hôm đó, gió hiu hiu dễ chịu, tôi thử đi xa hơn một chút, tản bộ trong khu dân cư trên con dốc Dobinsaka phía sau tượng Đại Phật Hase, cuối cùng tới một khu vườn rộng.

... Ủa?

Dưới hàng hiên dài của ngôi nhà khang trang kiểu Nhật, tôi bắt gặp một gương mặt quen. Đó là ông cụ đội mũ bê rê, thường ngồi vẽ tranh phong cảnh trên ghế công viên Mikoshi.

Lúc ấy, ông đang nằm đọc sách trên chiếc giường trắng tinh kê ngoài hiên rộng, cửa mở toang. Dù ông không đội chiếc mũ bê rê màu chàm quen thuộc nhưng cặp kính màu vàng và bộ ria mép màu xám chắc chắn không lẫn vào đâu được. Tôi còn chưa hết bất ngờ vì thấy ông ở đây thì nhận ra ông đã thiu thiu ngủ mất rồi.

Mình nên làm gì nhỉ, tôi thoáng băn khoăn. Nhưng vì muốn lại gần nhìn mặt ông thêm một lát nên tôi đi vào vườn. Có lẽ sự chuyển động trong khu vườn rộng dễ gây chú ý nên ông mở mắt ra ngay. Vừa thấy tôi, ông lập tức mỉm cười.

“Chu choa! Là con hả Mèo? Lâu rồi mới gặp nhỉ.”

Ông cụ đang truyền nước trên cánh tay. Tôi liền lại gần, ngược nhìn lên, ông cụ vẫn cười, nhoài hẳn người ra, mém chút nữa là rơi xuống đất.

“Con lo lắng nên đến thăm ta đúng không? Con biết được chỗ này, giỏi quá.”

Tôi đâu có biết. Chỉ tình cờ đi ngang thôi. Nhưng ông cụ vẫn vui vẻ nói.

“Cảm ơn con đã đến... Cảm ơn con...”

Tôi hoàn toàn không hiểu vì sao chỉ trông thấy tôi mà ông cụ lại tỏ ra vui mừng đến vậy. Nhìn gương mặt ấy, có gì đó thôi thúc khiến tôi muốn lại gần thêm chút nữa, thế là tôi leo lên bậc đá lớn dưới hiên nhà.

... Oaaa.

Bậc đá tích tụ ánh mặt trời từ sáng tới giờ đã trở nên ấm sục. Làm sao cưỡng nổi đây? Tự nhiên tôi ngồi bệt xuống và tức thì mi mắt liền đóng lại.

Tôi cứ ngỡ là không lâu đến thế, ai dè ngủ quên lúc nào không hay, khi choàng tỉnh thì ông cụ vẫn đang đọc sách. Tôi rung mình một cái, chiếc lục lạc trên vòng cổ kêu leng keng nên ông cụ nhận ra.

“Ồ, dậy rồi đấy hả? Con đã mơ những giấc mơ đẹp chứ?”

Từ trước tới giờ, tôi đã nghe ông cụ nói đi nói lại rất nhiều lần những câu giống hệt nhau. Và khi tôi trả lời, ông cụ sẽ ậm ừ gật đầu với vẻ mặt hiền hậu.

“Vậy hả, vậy hả? Tốt rồi...”

Tôi vừa rửa mặt vừa lục lại những trang ký ức.

Trong số những chỗ ngủ trưa khi đi dạo, tôi khoái nhất băng ghế ở công viên yên tĩnh trên đỉnh núi Mikoshi.

Một lần, tôi đang ngủ trưa thì...

“Mèo à, ta không làm phiền giấc ngủ của con đâu, cho ta ngồi đây vẽ nhé.”

Ông cụ đội mũ bê rê màu chàm xuất hiện, dựng giá trước băng ghế và bắt đầu sửa soạn vẽ tranh.

Trước đó, tôi đã gặp ông cụ rồi. Lần nào đến chùa Kotokuin thăm anh bạn Cái Giề*, tôi cũng thấy ông ấy đang vẽ tượng Đại Phật Hase ở quảng trường. Ông vẽ đẹp đến nỗi những người qua lại gần đó đều phải ngó nhìn ngưỡng mộ.

Ông cụ ngồi ở mép ghế, dựng cây bút chì lên và giờ về phía đường chân trời màu bạc, sau một hồi suy nghĩ ý tưởng, ông bắt đầu vẽ.

“Chỉ cần đẹp trời là dễ chịu ngay nhỉ.”

Không hiểu ông lẩm bẩm một mình hay đang trò chuyện với tôi. Tiếng bút chì chạy trên mặt giấy vẽ nghe thật êm tai kẻ đang buồn ngủ.

Kể từ đó, hễ hôm nào đẹp trời là ông cụ đội mũ bê rê lại đến.

“Mèo à, hôm nay ta lại làm phiền con rồi.”

Ông nói vậy rồi vẽ tiếp bức tranh còn dang dở. Thi thoảng, ông bắt chuyện với tôi như thể đang lăm bắm một mình, nhưng tôi không thấy phiền gì cả, lâu lâu tôi hứng lên đáp lại, thế là ông mừng rơn.

Và khi tôi ngủ dậy, kiểu gì ông cũng hỏi:

“Con đã mơ những giấc mơ đẹp chứ?”

Nhiều người đến công viên Mikoshi để thưởng ngoạn mùa xuân Kamakura. Trong số họ, có những người còn tưởng tôi là mèo của ông cụ đội mũ bê rê nữa.

Lần nào thấy tôi, ông cụ cũng tươi cười vui vẻ. Ngược lại, tôi cũng yên tâm ngủ trưa khi có ông cụ ngồi vẽ tranh bên cạnh. Thi thoảng lại có mấy đứa trẻ đến trêu chọc khi tôi đang ngủ ngon, về mặt này, mối quan hệ giữa tôi và ông cụ khá dễ chịu.

“Rồi, thế là xong. Này Mèo, xem giúp ta với!”

Thật bất ngờ khi nhìn cuốn sổ vẽ ông cụ giơ về phía tôi. Trong tranh, làn gió nhẹ đưa, mặt nước phía chân trời ánh lên lấp lánh.

Hẳn ông cụ đội mũ bê rê phải rất yêu khung cảnh nhìn từ công viên trên núi Mikoshi này, bởi vẽ xong bức tranh đầu tiên rồi, ông vẫn đến tiếp.

“Ta muốn vẽ bốn mùa của Kamakura nhìn từ vị trí này.”

Nếu tôi nhớ không nhầm thì ông cụ đã nói như vậy.

Một ngày nọ, tôi đang ngủ trưa và ông cụ đội mũ bê rê đang vẽ tranh như mọi khi thì có tiếng ô tô đỗ lại. Tôi hé mắt, một

chiếc ô tô đen bóng đậu bên ngoài công viên, rồi từ cửa sau, một người đàn ông trông khá oai vệ bước ra.

... Ai vậy nhỉ?

Chắc ông ta có việc gì đó với ông cụ đội mũ bê rê nên bước tới gần. Ông cụ dừng tay.

“Ồ, Kurosawa đấy hả? Có chuyện gì thế?”

Người kia đứng thẳng chào hỏi rồi bắt đầu câu chuyện, lời lẽ rất lịch sự.

Tôi vẫn nằm cuộn tròn, đóng tai lắng nghe, xem ra ông cụ còn oai hơn cả người kia nữa. Ông vừa nghe chuyện vừa gật đầu và thi thoảng cất lời, những lúc như thế, người kia đều cung kính đứng nghe.

“Mà thưa Chủ tịch, chú mèo kia là?”

“Hử? À, con trai tôi đấy. Lúc nào nó cũng ở bên cạnh tôi hết.”

“...”

Khoan nói tới sự thật có đúng như vậy không, ông cụ đã giới thiệu rồi mà cứ làm ngơ kể cũng khó coi nên tôi quay rít lại. Nhìn người kia ở khoảng cách gần mới thấy mặt ông ta đáng sợ đến nỗi tôi co rúm người, vậy mà ông ta còn cười ngoác miệng nom càng đáng sợ hơn.

•§•

“Ừa, mày ở đây từ khi nào thế Mèo...”

Tiếng một người phụ nữ khiến tôi bừng tỉnh. Bậc đá ấm quá nên tôi ngủ quên mất. Tôi ngược nhìn lên, người phụ nữ mảnh dẻ,

tóc đen đang đứng bên kia giường ông cụ.

“Vòng cổ màu đỏ trông hợp đấy.”

Tôi kêu một tiếng đáp lời. Người đó nhoẻn cười, đi vòng qua giường và ngồi xổm xuống ngay trước mặt tôi.

“Chà, đôi mắt xanh đẹp quá.”

Rồi vẫn nhìn tôi, người đó nói tiếp.

“Bạn ông à?”

“Con trai tôi đấy. Lần trước tôi kể rồi mà, nhớ không? Chú mèo luôn ở bên cạnh khi tôi vẽ tranh ở công viên Mikoshi đấy.”

“À! Là chú mèo đó ư? Nhưng... sao nó lại ở đây?”

“Con rất thông minh nên tự biết đường, Mèo nhỉ?”

... Đâu có, đã bảo chỉ là tình cờ thôi mà.

“Keiko à, mang sữa và chiếc đĩa nhỏ lại đây giúp tôi nhé?”

“Vâng, được ạ.”

Nói đoạn, người phụ nữ đi vào trong nhà. Tôi không biết quan hệ giữa họ thế nào, nhưng người đó có đôi mắt rất to.

Được khoản đãi, tất nhiên tôi không khách sáo. Với cái cổ họng đang khát thì sữa trắng mát lạnh thật là một thức uống ngon lành.

“Ông ơi, gió lạnh hơn rồi đó...”

“Ừ nhỉ.”

Nghe vậy, tôi liền đứng dậy trên bậc đá. Người phụ nữ nhìn tôi thích thú. Còn ông cụ thì nói với vẻ tiếc nuối.

“Ôi, con đi đấy à...”

“Meo.”

“Hôm nay cảm ơn con đã đến thăm ta. Lần sau lại tới ngủ trưa nữa nhé.”

Tôi đâu có làm gì đáng được nhận lời cảm ơn, nhưng nhìn gương mặt đó, tôi biết ông cụ cảm ơn thật lòng. Nếu một việc cón con thế này có thể khiến ông ấy vui đến vậy thì tôi sẽ lại tới, lúc nào tôi cũng rảnh mà.

•§•

Sau hôm đó, tôi đến hai lần liên tiếp và lần nào cũng được mời uống sữa.

Khi tôi đến lần thứ ba sau một ngày bị gián đoạn vì mưa, toàn bộ cửa kính trên hàng hiên dài đều đóng kín. Chiếc giường trắng không còn ở đó nữa.

Và ngày tiếp theo, trước nhà ông cụ đội mũ bê rê có một hàng người mặc đồ đen đứng nối đuôi nhau, cả mấy nhóm vác camera to nữa.

Nép dưới bụi cây trong khu vườn mùa xuân bàng bạc sương mù, tôi ngó vào nhà, ảnh ông cụ đội mũ bê rê được đặt cùng với cơ man là hoa. Giữa đám đông, cuối cùng tôi cũng tìm thấy một gương mặt quen. Người mà ông cụ gọi là Keiko, người phụ nữ có đôi mắt to vẫn luôn lấy sữa cho tôi. Keiko mặc bộ kimono đen, ngồi quỳ gối chếch sau sư thầy, đôi mắt sưng đỏ mọng.

Dưới nhà bạt ngoài trời có cả người đàn ông mặt mày đáng sợ đã đến công viên lần trước. Ông ta liên tục nói chuyện điện thoại

với ai đó.

“Con mèo đen nào kia? Nó cứ nhìn chăm chăm về phía này...
Điềm gở đấy.”

“Biến đi! Xùy, xùy!”

Bị đám người dưới nhà bạt đuổi đi, tôi chạy khỏi vườn. Vừa đi vừa suy nghĩ miên man, tôi bước vào chùa Shotenji lúc nào chẳng rõ.

“Sao thế Mugi? Có chuyện gì à?”

Vẫn như mọi khi, ông Osho gọi tôi từ phía sau. Tôi ngoảnh lại.

“Dạ không... Không có gì...”

“Mặt cháu như đưa đám ấy.”

“... Ông cụ đội mũ bê rê mất rồi ông ạ.”

“Ông cụ đội mũ bê rê?”

“Vâng. Ông ấy sống trong ngôi nhà lớn cuối con dốc Dobinsaka... Ông nhớ không, lần trước cháu kể với ông về ông cụ vẽ tranh rất giỏi ấy.”

Tự nhiên, lời nói cứ thế buột ra.

“Khi người mà mình quen biết qua đời... cháu thấy buồn buồn sao ấy.”

Nghe nhắc tới ngôi nhà cuối dốc Dobinsaka, hình như ông Osho đã nhận ra.

“Vậ à, ông ấy đi rồi ư...”

Nói đoạn, ông ngồi xuống bên tôi và bắt đầu kể chuyện.

“Ông ấy là người sáng lập một trong số những công ty lớn hàng đầu Nhật Bản. Sau khi về hưu rồi, vì muốn giúp đời, ông ấy

đã bỏ tiền túi mở trường tư ở Kamakura này để đào tạo nhân tài trở thành những chính trị gia xuất sắc. Ông ấy là người rất vĩ đại đấy.”

“Ôi... Thế hả ông?”

“Tiếc là ông ấy không có con cái. Nghe nói là cô đơn lắm.”

Vì vậy mà ông cụ gọi đùa tôi là con trai chẳng?

“Thành công trong sự nghiệp, lại nhân đức nữa... Có lẽ ông ấy đã có mọi thứ mà người đời mong muốn, từ danh tiếng tới địa vị. Nhưng đâu thể dùng những thứ đó mà đo đếm xem ông ấy có thực sự hạnh phúc hay không. Mô Phật, Mô Phật...”

Từ trong chùa, tôi ngắm nhìn đường chân trời mờ ảo sương giăng. Hình ảnh ông cụ đội mũ bê rê giơ cây bút chì dựng đứng về phía đường chân trời màu bạc hiện về trong tâm trí, ông cụ tươi cười nói.

“Mèo à, con đã mơ những giấc mơ đẹp chứ?”

Tôi thở dài, ông Osho nói tiếp.

“Sinh, lão, bệnh, tử là tứ khổ mà mọi chúng sinh đều phải trải qua. Có lời dạy rằng, sinh ra trên đời cũng giống như tu khổ hạnh vậy. Mọi loài đều trưởng thành cùng đau khổ. Vượt qua nỗi khổ này sẽ gặp nỗi khổ tiếp theo. Điều đó diễn ra trong suốt cuộc đời. Cuối cùng, cái chết đến, chúng sinh sẽ được giải thoát khỏi mọi khổ đau và phiêu du về miền Cực Lạc.”

Nếu vậy, chắc hẳn lúc này ông cụ đội mũ bê rê đang hạnh phúc rồi. Tôi gật đầu.

“Mugi à.”

“... Gì vậy ông?”

“Làm người ấy mà, mệt mỏi lắm. Mỗi ngày đều phải cố gắng, nỗ lực hết mình, rồi gặp đủ thứ chuyện, và lại tiếp tục cố gắng... Khổ quá đúng không?”

“...”

“Tất nhiên, đó là cách sống mà chính họ đã lựa chọn. Chúng ta đang ở bên những con người như vậy đấy.”

“... Vâng.”

“Đáng tiếc là chúng ta hầu như chẳng thể làm được gì cho họ cả.”

Tôi cũng thường cảm thấy như thế khi sống cùng cậu Shinya. Cậu ấy đi làm đến tận tối khuya mới mệt mỏi trở về, vậy mà vẫn nấu cơm, thay nước cho tôi, lâu lâu được nghỉ lại chơi cùng tôi nữa. Nhưng tôi chẳng làm được gì cho cậu ấy cả.

“Tuy nhiên...”

Tôi lắng nghe tiếp câu chuyện của ông Osho.

“Có những người được an ủi khi nhìn thấy chúng ta. Ông nghĩ đó là một trong những điều mà chúng ta không được phép quên. Ý nghĩa tồn tại của chúng ta nằm ở đó. Cháu nghĩ sao, Mugi?”

... Ý nghĩa tồn tại?

Cậu Shinya luôn nhìn tôi dịu dàng. Dù thế nào đi nữa, đôi mắt ấy vẫn luôn mỉm cười. Ông cụ đội mũ bê rê cũng thế. Thật kỳ lạ, tại sao lúc ở bên hiên nhà rộng, chỉ nhìn thấy tôi thôi mà ông cụ tỏ ra vui mừng đến vậy? Cả người đàn ông mặc đồ đen, mặt mày đáng sợ và người phụ nữ tên Keiko có đôi mắt to, mọi người đều

tươi cười khi thấy tôi. Không, chưa hết đâu. Từ hồi còn nhỏ, mỗi lần tôi đi dạo, hầu như ai đi ngang qua cũng đều toét miệng cười.

“Ông nghĩ, người và mèo... Tuy khác loài nhưng có duyên nên được sống trong cùng một thế giới, vì thế phải biết nghĩ cho nhau, tuyệt đối không được quên điều đó.”

Trong ngôi chùa bát ngát gió xuân, tôi mở tròn xoe đôi mắt.

3.

Từ bệnh viện trở về, tôi lại ngồi trên bậc thềm thứ năm như mọi ngày. Tôi sẽ ngồi đây cho đến khi hoàng hôn buông xuống.

Mọi người đều mệt mỏi. Nhưng nếu tôi ngồi đây, những ai đi qua chắc chắn sẽ dừng bước ngoái nhìn. Trong số họ, cũng có người bắt chuyện hoặc xoa đầu tôi. Và hầu hết đều sẽ mỉm cười.

Có cặp vợ chồng già lần nào cũng lấy đồ ăn vặt trong túi ra và thích thú cho tôi ăn. Nhân viên bưu điện và người phát báo coi tôi là người nhà này nên chào hỏi bình thường, còn người giao hàng thì nói với tôi: “Có ai ở nhà không?”

Đôi bạn thân đeo cặp học sinh tiểu học, thường gọi tôi là Tamanosuke nay đã lên cấp hai, chị gái tóc dài bạn đồng phục nữ sinh đã trở thành một cô gái xinh đẹp. Anh trai nọ đã kết hôn và giờ đang tập làm cha, ông chú vẫn là ông chú, nhưng mái tóc đã thưa đi rất nhiều.

Mùa đông, những nụ hoa căng đầy nhựa sống, sang xuân thì bùng nổ, rồi tắm nắng hè mà lớn lên, cuối cùng chào đón mùa thu để kết thành trái ngọt. Giống như bốn mùa luân chuyển không ngừng, đời người cũng theo đó mà đổi thay. Ông Osho ví cuộc đời của con người như phép tu khổ hạnh, nhưng tôi nghĩ, họ có thể hướng tới ngày mai vì còn biết mỉm cười. Phải, nụ cười tiếp thêm cho người ta sức mạnh để nhìn về phía trước. Và tôi có thể giúp họ nở nụ cười.

Vì vậy, hôm nay tôi cũng sẽ ngồi trước cổng. Bởi đó là điều tôi

có thể làm được cho con người.

Chương 5

1.

Satomi khóc to ở khu vườn trên tầng thượng của bệnh viện vào ngày hôm sau. Ba giờ chiều, thứ Bảy, mừng Ba tháng Mười một.

Dưới bầu trời đầy mây trĩu nặng, cô đỡ tấm bảng đen trên giá đỡ với vẻ mặt có thể nói là thần thờ nhất trong mấy ngày gần đây.

Quá trưa, có điện thoại gọi đến. Nhìn dòng chữ “Bệnh viện Tổng hợp Shonan” hiển thị trên màn hình tinh thể lỏng, khắp người cô sồn gai ốc như dự cảm điều gì đó chẳng lành.

“A lô, Satomi phải không?”

Cô bắt máy, quả nhiên là bác sĩ Toake. Cô vừa nín thở trong giây lát thì...

“Ừm, tôi có chút việc muốn nhờ cô...”

Giọng nói đượm vẻ chán chường. Có lẽ Satomi không nhầm về điều đó.

“... Tôi hiểu rồi. Đóng cửa quán xong tôi tới ngay.”

Thì ra Shinya nói sẽ xuất viện nên bác sĩ Toake muốn cô làm anh chuyển ý.

Khi Satomi bước vào phòng bệnh, Shinya đang chờ cô trên chiếc giường đã nâng lưng. Thấy cô, anh tươi cười nói.

“Satomi, anh đã quyết định ngày mai sẽ ra viện rồi.”

“...”

Bị phủ đầu, Satomi hít thở một hơi thật mạnh.

“Anh à... Chờ chút đã. Tự nhiên anh nói vậy sẽ khiến em, bác sĩ Toake và mọi người trong bệnh viện khó nghĩ lắm.”

Shinya vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi.

“Có lẽ thế, nhưng đây là việc anh đã suy nghĩ kỹ và quyết định rồi.”

“Anh quyết định rồi...?”

Đôi mắt Shinya sáng lên như thể đã nhìn ra tia hy vọng nào đó.

“Thế nên hãy giúp anh nhé. Dù anh tự quyết định nhưng quan trọng nhất vẫn là sự thông cảm và giúp đỡ của Satomi.”

... Cái này thì đúng.

Satomi nhú mày định nói gì đó nhưng Shinya đã nhanh tay đặt ngón trỏ lên miệng mình.

“Suýt! Ở đây còn các bệnh nhân khác nữa, chúng ta lên tầng thượng đi!”

Nghe anh nói, Satomi bất giác nhìn quanh, những giường bên cạnh hôm qua còn trống, hôm nay đã có bóng người thấp thoáng sau rèm che. Chắc họ mới nhập viện hôm nay. Chuyện này đúng là khó nói ở đây được, cô nghĩ.

“Nhưng hôm nay âm u nên tầng thượng lạnh lắm...”

“Không sao.”

Vừa nói, Shinya vừa nhanh nhẹn xỏ chân vào xăng đan và đứng dậy khỏi giường.

“Ta đi thôi!”

Mặc lời hối thúc, Satomi chần chừ ngược nhìn anh rồi gỡ chiếc áo cardigan ra khỏi móc treo. Vừa khoác áo lên vai Shinya, cô vừa lẩm bẩm.

“... Thật là!”

Shinya liếc mắt và chu nhẹ môi lên.

“Anh đừng làm cái miệng như thế chứ.”

Satomi vỗ vào lưng anh, âm thanh êm ái vang vọng trong phòng bệnh vào buổi chiều tĩnh lặng.

Còn hơn một tiếng nữa mặt trời mới lặn, nhưng màn mây dày đặc khiến khu vườn trên tầng thượng của khu bệnh xá phía Tây Bệnh viện Tổng hợp Shonan gần như tối om. Để Shinya ấm hơn đôi chút, Satomi ôm lấy vai anh từ phía sau, hai người áp sát nhau mà đi.

“Em cứ nghĩ mãi... Không biết có phải vì hôm qua em nói những điều ngớ ngẩn mà anh định thôi, không để bác sĩ Toake điều trị cho mình nữa...”

Trên đường đến bệnh viện sau khi nhận điện thoại của bác sĩ Toake, cô cứ thấp thỏm không yên. Nếu thực sự nguyên nhân nằm ở đó, cô biết phải làm sao đây. Nhưng gương mặt nhợt nhạt của Shinya bỗng phá lên cười.

“Chuyện đó không liên quan. Nói thẳng ra thế này anh cũng thấy có lỗi ghê, song những lời nói của Satomi tối qua không hề ảnh hưởng tới quyết định của anh chút nào.”

Satomi thở phào nhẹ nhõm, cô mím chặt môi, cúi đầu.

“Satomi này...”

“... Dạ.”

“Nhân đây anh phải nói rõ với em, bệnh ung thư của anh, nói nôm na là đã quá muộn rồi, bác sĩ nội khoa tài giỏi cỡ nào cũng không phẫu thuật được đâu, nói đúng hơn, nó đã di căn khắp nơi và vô phương cứu chữa.”

Shinya tỉnh bơ nói tiếp.

“Trong trường hợp này, chủ yếu chỉ còn cách điều trị bằng thuốc chống ung thư... Là bác sĩ nên từ bệnh trạng của mình và kinh nghiệm chuyên môn, anh biết rõ nên dùng loại thuốc chống ung thư nào và tác dụng của nó ra sao. Cả tác dụng phụ có thể gặp phải nữa...”

“...”

“Sau khi suy nghĩ rất nhiều, anh đã đi tới kết luận là sẽ không điều trị bằng thuốc chống ung thư mà chọn liệu pháp thay thế.”

Hai người tựa vào nhau mà đi, chẳng mấy chốc đã tới hàng rào phía Tây. Bên kia khu rừng tối trải rộng trước mắt, vài ngọn đèn đường bắt đầu bật sáng. Nhưng Satomi không hề để ý tới chúng.

... Đã quá muộn rồi... Vô phương cứu chữa.

Toàn những từ khủng khiếp hoàn toàn không thể nghe rồi cho qua. Trong cơn tuyệt vọng điệp trùng, Satomi ngược lên trời, nhắm mắt nghĩ “Chuyện này là thật sao?”.

“Bác sĩ Toake đã nhiều lần đề nghị hãy để cô ấy làm những gì có thể. Nhưng anh từ chối.”

“Em... Anh à, dù vậy em vẫn không muốn anh từ chối đâu.”

Nếu thực sự vô phương cứu chữa, cô vẫn mong anh sẽ điều trị kéo dài sự sống và ở trên cõi đời này lâu hơn, dù chỉ một phút, một giây thôi cũng được. Nhưng Shinya lắc đầu cương quyết rồi mỉm cười hướng về phía cô.

“Nghe này, Satomi. Anh không hề bỏ cuộc. Điều đó không có nghĩa là anh ngừng điều trị. Chỉ là anh lựa chọn liệu pháp thay thế mà thôi. Anh muốn đặt cược thời gian còn lại của mình vào một khả năng khác.”

“...”

“Anh nhắc lại một lần nữa nhé. Anh đã cân nhắc và lựa chọn điều này trên cương vị một người hành nghề bác sĩ lâu nay.”

Satomi ngược nhìn lên. Cô không thấy trong mắt Shinya bất cứ bóng đen nào của ý niệm bỏ cuộc.

“Anh đã đặt cược vào điều đó. Em sẽ hiểu cho anh đúng không, Satomi? Đó là quyết định mà anh đã suy nghĩ rất nhiều đấy.”

Sau hồi lâu im lặng, Satomi hắt ra một tiếng thở dài.

“... Em hiểu rồi.”

Cô chậm chậm gật đầu, đáp lại ánh mắt Shinya đang dán vào mình. Đúng lúc ấy, cô cảm thấy trên trán một giọt mưa rơi.

“... Mưa rồi anh. Mình xuống thôi.”

“Cảm ơn em, Satomi.”

Ngọn đèn trên tầng sân thượng nổi bật trong bóng chiều.

Thực lòng, Satomi không biết điều gì mới là tốt nhất. Nhưng Shinya mà cô yêu thương và tin tưởng đã lựa chọn như vậy thì cô

không có lý do gì để ngăn cản, cũng như không còn lời nào để phản đối nữa.

... A!

Shinya ôm lấy tấm lưng gầy của cô.

“Anh...”

Lực tay của Shinya mạnh hơn cô nghĩ. Trong vòng tay ấy, Satomi đưa mắt nhìn quanh khu vườn trên tầng thượng. Thật may vì ngoài hai người ra, chẳng còn ai lên đây vào hôm trời lạnh thế này.

Shinya lặng lẽ ghì chặt hơn người phụ nữ mà anh trân quý. Dường như khá lâu rồi anh mới lại có cảm giác này. Dù hơi ngộp thở nhưng Satomi cứ để cho anh ôm như thế. Và rồi, anh nghén nghén thì thâm bên tai cô.

“Satomi à... Thật ra, anh rất sợ.”

“... Bác sĩ.”

Satomi muốn nhìn mặt anh nhưng không thể. Cô biết anh cố tình ôm thật chặt để cô không làm được điều đó. Mưa lại tí tách rơi xuống trán cô.

“Anh không sợ chết... Anh đã chứng kiến cái chết của người khác không biết bao nhiêu lần ở khoảng cách rất gần nên không hề thấy sợ.”

Shinya lại ôm chặt hơn.

“Nhưng nghĩ đến việc không thể gặp Satomi được nữa... anh thấy sợ vô cùng.”

Satomi cũng vậy. Cứ nghĩ đến việc không còn được anh ôm

thế này, cô lại không biết phải làm sao.

“Satomi... Anh nhờ em một việc được không?”

“... Gì vậy anh?”

“Anh biết thế này thật không phải... Nhưng xin em... hãy ở bên anh đến giây phút cuối cùng.”

Bị ghì chặt đến khó thở, Satomi ngược lên bầu trời nặng trĩu đã bắt đầu đổ mưa. Cô trân mắt nhìn những giọt mưa rơi xuống từ màn mây xám xịt và cắn chặt môi.

“Bác sĩ... Ừ...”

Satomi cố tách người ra, Shinya vội vàng ôm chặt hơn để không vuột mất cô.

“Khoan đã... Anh vừa nói cái gì?”

“... Hả?”

Cô cố tình buông lời lạnh lùng hết mức có thể nên Shinya loay tay ra. Anh lo lắng nhìn cô. Khó khăn lắm Satomi mới giữ được cho nước mắt đừng rơi xuống.

... Không đời nào mình khóc cả.

“Nghe này... vẫn chưa chắc chắn là anh sẽ chết cơ mà, đúng không?”

“... À, ừ.”

Một câu trả lời chiếu lệ. Cô hiểu Shinya đang bối rối không biết nên biểu lộ nét mặt thế nào. Vì thế, cô kéo mặt anh lại gần. Trán hai người chạm nhau đánh “cộp”.

“Ồ là sao? Bỏ ngay đi nghe chưa?”

Đó là lần đầu tiên Satomi cho Shinya thấy cơn phản nộ thực

sự của mình.

“Nói cho anh biết. Gì mà liệu pháp thay thế để chờ đón ngày ấy một cách nhẹ nhàng... Chỉ cần anh thoáng có suy nghĩ đó thôi, dù phải trói anh vào giường, em cũng sẽ nhờ bác sĩ Toake chữa tiếp cho anh đấy.”

... A!

Sau những lời nói đầy quả quyết ấy, bất ngờ hai dòng lệ chảy xuống má cô. Để Shinya trông thấy bộ dạng này, không hiểu sao Satomi lại đau đớn đến thế.

“Anh...”

Cô truyền tinh thần của mình qua vầng trán, Shinya cười gượng gật đầu.

“Anh đã chọn phương pháp điều trị khác... để khỏi bệnh... để chắc chắn khỏi bệnh, đúng không?”

Thấy Shinya gật đầu một cách mơ hồ, Satomi liền tăng lực ấn ở trán.

“Không phải như thế! Anh hãy nói ra, bằng lời, thật rõ ràng vào!”

“À, ừ.”

“Nhất định anh sẽ khỏi bệnh mà.”

“Ừ, sẽ khỏi.”

“Nhất định, nhất định... sẽ không bỏ em lại một mình, anh hứa đi.”

Dưới màn mưa, Satomi bất ngờ trước sự dữ dội trong lời nói của mình.

Một sáng mùa mưa ba năm về trước.

Satomi dậy sớm hơn thường lệ, sửa soạn mở cửa Sumire.

Trong khi nhắn tin qua lại về việc hoa cẩm tú cầu chùa Meigetsu sắp nở rộ, hai người quyết định sẽ đến đó đi dạo vào ngày nghỉ tới của Shinya. Hồi ấy, họ đã cùng nhau đi thăm nhiều nơi nhưng chưa bao giờ lên phía Bắc Kamakura.

Thấy Shinya che chiếc ô nhựa trong suốt xuất hiện bên cạnh cây phong trước lối vào Sumire, Satomi hoan hỉ tháo tạp dề.

Thường thì chẳng ai đi dạo vào ngày mưa, nhưng đi ngắm hoa cẩm tú cầu lại là chuyện khác. Màu xanh của những đóa hoa nở rộ dọc con đường dẫn vào chùa gặp mưa sẽ càng rực rỡ hơn. Tiếc là hôm ấy có mấy đoàn khách tham quan đến thăm chùa nên con đường huyền ảo giống như băng chuyen vậy. Hai người nhìn nhau cười ngao ngán rồi rời chùa sớm. Sau đó, họ ngắm hoa cẩm tú cầu ở con đường xẻ núi trên dốc Kamegayatsu trong lúc trở về Sumire.

Mười rưỡi sáng. Satomi dựng tấm bảng đen lên giá rồi quay lại, Shinya đang nhâm nhi cà phê ở quầy. Anh nhìn ra cửa sổ và nói.

“Mưa tạnh hẳn rồi đấy nhỉ.”

“Vâng.”

“Vậy chắc anh phải đi rồi.”

“Ồ, thế ạ...”

Shinya bảo hôm nay có việc phải lên Tokyo. Thấy Satomi nhìn sang, anh đánh mắt đi nơi khác, môi mím lại thành đường chỉ.

“À... Satomi này.”

“Dạ.”

Cô chưa bao giờ thấy nét mặt anh nghiêm túc đến thế.

“Thực ra, có một việc anh muốn nói với em từ lâu rồi...”

“... Vâng.”

“Nhưng anh sợ nói ra, nhỡ không phải thế thì kỳ lắm, nên mãi đến giờ vẫn chưa nói được...”

Shinya cứ lúng búng trong miệng nên Satomi hơi khó hiểu, rồi anh vừa ậm ừ tìm lời nói thích hợp vừa nở nụ cười gượng gạo.

“Đối với anh, mối quan hệ với Satomi là một điều đặc biệt...”

“Dạ?”

Shinya tiếp tục. Lần này, nụ cười gượng đã biến mất.

“Anh có cảm giác là, chỉ cần mình đừng nói ra những lời thừa thãi thì mối quan hệ dễ chịu hiện giờ... có thể sẽ kéo dài mãi. Và anh tự thuyết phục mình rằng như vậy là đủ rồi, nhưng mà... Anh tham lam quá phải không?”

“...”

“Anh cứ muốn Satomi ở gần anh hơn, bên anh mọi lúc.”

“...”

“Sau này và mãi mãi... chỉ nghĩ cho một mình anh thôi.”

Leng keng, leng keng.

Chiếc chuông trên cửa gỗ rung lên, một nhóm năm người

bước vào quán.

“Xin lỗi anh, chờ em chút ạ.”

Cô hướng về phía khách, đầu óc trống rỗng.

“Chào quý khách. Liệu nhóm mình có thể chia ra ngồi cả ở bàn và quầy được không?”

Trong khi khách gọi món, tim cô vẫn đập thình thịch liên hồi, cô nhăm lẩn và phải hỏi lại khách hai lần. Ở một bên, Shinya đang viết gì đó rồi lảng lảng đứng dậy khỏi ghế. Khi ánh mắt hai người chạm nhau, anh cười cứng ngắc.

“Lần sau anh lại đến.”

Trên quầy đặt ít tiền xu và một tờ ghi chú.

“Anh phải đi cho kịp giờ tàu. Cảm ơn em vì bữa ăn ngon. Thực ra, anh đã định thổ lộ với em trên con đường đầy hoa cẩm tú cầu dẫn vào chùa Meigetsu...”

Và lời nhắn chốt lại.

“Satomi, anh yêu em.”

Satomi không mang nước cho khách mà chạy ngay ra khỏi quán, đuổi theo Shinya.

“Bác sĩ!”

Shinya ngoảnh lại, trên mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

“Bác sĩ, cảm ơn anh. Ừm, em... em vui lắm.”

Shinya như còn mơ hồ. Vì thế, Satomi nói tiếp.

“Thật lòng đấy ạ!”

Shinya liền hỏi, giọng vẫn có chút lo lắng.

“Chiều tối... anh lại đến nữa được không?”

“Vâng. Em sẽ đợi!”

Giờ anh mới có thể vẫy tay chào thoải mái, phía trên đầu, bầu trời trong xanh đã lộ ra giữa những đám mây.

2.

Tiếng chuông vang lên báo hiệu đã hết giờ thăm bệnh, Satomi ngừng đan, xác nhận lại kế hoạch ngày mai rồi rời phòng.

Dù khi này cô nín khóc ngay nhưng lớp trang điểm đã trôi hết và mắt cũng sưng to.

... Hẳn là trông cô tồi tả lắm.

Cô không muốn chạm mặt ai nên đang tính về nhà cho nhanh thì...

“Xin lỗi...”

Nghe có tiếng gọi trước phòng y tá, Satomi ngoảnh lại và thấy bác sĩ Toake mặc thường phục đứng đó.

Bác sĩ Toake bảo muốn ra ngoài nói chuyện một lát nên hai người rời Bệnh viện Tổng hợp Shonan trên xe ô tô của cô ấy. Có nhiều điểm cần lưu ý khá chi tiết trong việc chăm sóc y tế tại nhà nên họ quyết định về Sumire. Bên kia cần gặt nước, mưa bắt đầu rơi nặng hạt.

Để khách không vào vì hiểu lầm là quán còn hoạt động, Satomi khóa cánh cửa gỗ lại và chỉ bật đèn led âm trần ở quầy.

Bác sĩ Toake đưa mắt nhìn quanh quán.

“Quả là một không gian tuyệt vời.”

“... Có gì đâu ạ.”

Satomi đưa cà phê cho bác sĩ Toake đang tò mò ngẫm mọi thứ

trong Sumire rồi ngồi xuống chiếc ghế đẩu sau quầy - chỗ ngồi cố định của cô. Thay vì ngồi đối diện ở bàn, cô thấy bình tâm nhất khi ngồi ở vị trí này.

Trên đường về đây, Satomi đã báo với bác sĩ Toake rằng mình không thuyết phục được Shinya. Lúc này, dưới ngọn đèn mờ tối, một nụ cười bỏ cuộc hiện lên trên gương mặt cô ấy.

“Thực ra, ngay từ đầu tôi đã biết bác sĩ Mito sẽ lựa chọn thế nào. Và một khi anh ấy nói ra thì không ai có thể ngăn lại được.”

Bác sĩ Toake ngồi ở quầy, nhìn xuống đôi tay đang đan vào nhau của mình.

“Hôm có kết quả xét nghiệm, tôi còn đang phân vân không biết nên thông báo thế nào thì bị bác sĩ Mito cười nhạo: “Này, bác sĩ Toake. Lúc nào cô cũng làm bộ mặt ấy trước bệnh nhân sao?””

Trước mắt Satomi thoáng hiện lên biểu cảm của Shinya khi ấy.

“Bác sĩ Toake. Nếu cô cứ làm bộ mặt đưa đám đó thì chỉ cần nhìn là biết ngay.”

“Ồ... Xin lỗi nhé. Tôi đang vắt óc nghĩ cách thông báo để một người yếu đuối như anh đỡ sốc nhất thôi.”

“Cách nói của bác sĩ Mito khi ấy thật khó chịu nên tôi cố tình đáp lại như vậy.”

“...”

“Nhưng nhờ thế mà sau đó, cả hai có thể tươi tỉnh hơn một chút.”

Bác sĩ Toake thoáng nhìn vào mắt Satomi rồi lại khẽ cúi đầu.

“Bác sĩ Mito bảo có gì cứ nói thẳng ra, đừng giấu giếm... nên

tôi đã nói hết. Tất nhiên, vì anh ấy cũng là bác sĩ nên nghe xong, anh ấy hiểu ra ngay mình đang trong tình trạng thế nào. Anh ấy im lặng lắng nghe, ngay sau khi tôi dứt lời thì...”

“Cảm ơn bác sĩ Toake. Nếu vậy, xin lỗi cô nhưng có lẽ tôi sẽ xuất viện.”

“Chuyện đó chờ thêm chút nữa rồi hãy quyết định.”

Satomi nhắm mắt trước những hình ảnh hiện ra trong tâm trí mình.

“Thú thực, tôi cũng có phần bàng hoàng và muốn có thêm thời gian để suy nghĩ xem liệu còn phương pháp nào tốt hơn không.”

“...”

“Vì thế, sau buổi thăm khám sáng nay, hai chúng tôi lại nói chuyện riêng. Nhưng quan điểm của anh ấy vẫn không thay đổi. Tôi mới hỏi.”

“Anh giải thích thế nào với vợ của anh?”

“Ừm... Thì có gì nói nấy thôi.”

“Hả? Không thể nào, cô ấy sẽ hoảng loạn mất... Thật tình, anh có bị điên không vậy?”

“Thế rồi anh ấy cúi kính nói tất nhiên mình không điên. Còn nói là Satomi đã hoàn toàn đón nhận điều đó rồi.”

... Đón nhận ư?

Satomi vẫn nhìn xuống, chậm chậm lắc đầu. Chẳng có gì gọi là đón nhận ở đây cả. Đơn giản là cô buộc phải chấp nhận nó như một hiện thực mà mình chẳng thể làm gì để thay đổi được. Nếu

có thể chạy trốn, cô đã làm điều đó lâu rồi.

“Thế nên tôi mới gọi điện cho Satomi. Rốt cuộc... người bị hoảng loạn chỉ có mình tôi thôi.”

“... Thì ra là vậy.”

Tiếng mưa rơi khò lấp khoảng lặng giữa hai người.

Nhìn bác sĩ Toake, Satomi chợt cảm thấy điều gì đó. Có lẽ vì vậy mà cô nói bằng giọng nhẹ nhàng, giấu đi sự cứng nhắc.

“Tôi không nghe anh ấy kể gì về bác sĩ Toake nên hôm trước biết chuyện, tôi đã rất bất ngờ.”

“Ừ? Vậy ư...”

Bác sĩ Toake tròn mắt.

“Sao lại không kể nhỉ... Nhưng như vậy mới đúng là bác sĩ Mito, anh ấy không thích nói về quá khứ mà.”

Satomi vừa uống cà phê vừa gật đầu. Bác sĩ Toake lẩm bầm, vẻ ngán ngẩm.

“Đúng là một gã cứng đầu!”

Satomi cười khúc khích thay cho lời đáp. Bác sĩ Toake thả lỏng hai vai.

“Từ xưa, quan điểm của tôi và anh ấy về điều trị giai đoạn cuối đã khác nhau rồi, hai bên không ai chịu ai hết... À, thế nghĩa là tôi cũng cứng đầu lắm.”

Nhìn vẻ hóm hỉnh của bác sĩ Toake khi nói điều đó, lần đầu tiên Satomi thấy cô ấy thật dễ thương.

“Có thể đây chỉ là suy nghĩ của riêng tôi, nhưng chúng tôi đều cố gắng chấp nhận nhau hết mức. Song cả hai đều cứng đầu nên

khó mà nhường nhịn nhau... Cuộc hôn nhân của chúng tôi chỉ kéo dài chưa đầy hai năm. Khi đó, cả tôi và anh ấy đều còn rất trẻ.”

Bác sĩ Toake nhìn lên đèn led âm trần và thở hắt ra một hơi. Mấy lần đang định nói gì đó, cô ấy đột nhiên kìm lại.

“Bác sĩ dùng thêm một ly cà phê nữa nhé.”

“À, vậy tôi không khách khí đâu.”

Cầm trong tay cốc cà phê mới, bác sĩ Toake bắt đầu nói về liệu pháp chăm sóc y tế tại nhà. Satomi vừa lấy giấy bút ra ghi chép, vừa nghiêm túc lắng nghe và đặt nhiều câu hỏi.

Gần chín giờ tối.

Satomi đang khom người mở khóa cánh cửa gỗ để tiễn bác sĩ Toake thì từ phía sau, một giọng nói trầm trầm cất lên.

“Bác sĩ Toake. Dù chỉ một chút thôi tôi cũng muốn cố thêm thời gian để được ở bên cô ấy, mỉm cười vì cô ấy.”

“Dạ?”

Satomi ngạc nhiên, ngoảnh lại nhìn. Đoạn, bác sĩ Toake cười nhẹ.

“Anh ấy nói như thế khi tôi không đồng ý với liệu pháp tại nhà.”

Satomi từ từ đứng thẳng người lại.

“Trước đó, tôi đã nghĩ dù thế nào cũng phải thuyết phục anh ấy nghe theo lời mình, nhưng thấy anh ấy nói vậy, tôi không nói

thêm được gì nữa. Và...”

Bác sĩ Toake mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn tránh sang chỗ khác rồi nói.

“Tôi... có một chút ghen tị với cô đấy.”

Satomi lúng túng, cảm giác như có gì đó bất chợt trào dâng trong lồng ngực. Nhưng bác sĩ Toake vẫn tiếp tục.

“Tôi sẽ cố gắng làm tất cả trong khả năng của mình. Dù biết là rất khó khăn nhưng mong cô Satomi hãy ở bên anh ấy đến giây phút cuối cùng nhé.”

“... Vâng.”

Bác sĩ Toake đổi chỗ với Satomi rồi mở cánh cửa gỗ, tiếng mưa ủa vào trong quán Sumire. Vừa mở chiếc ô màu đỏ, cô ấy vừa thở dài.

“Mưa to quá...!”

Rồi bác sĩ Toake tươi cười ngoảnh lại.

“Khuôn mặt rạng rỡ của anh ấy khi ở bên cạnh cô Satomi... có gì đó thật thân quen. Khuôn mặt đó, khá lâu rồi tôi không được thấy.”

“... Bác sĩ Toake.”

“Là vậy đó. Thôi, hẹn gặp cô ngày mai!”

Satomi dõi theo bóng lưng bác sĩ Toake đi về phía bãi đỗ xe trong màn mưa tầm tã.

3.

Chủ nhật, mừng Bốn tháng Mười một.

Sau cơn mưa, một màu xanh ngút mắt trải ra trên nền trời mùa thu phía Nam Kanto.

Mười giờ sáng. Trong khi Satomi làm thủ tục ra viện, Shinya từ chối đề nghị tiễn chân của các nhân viên bệnh viện mà trước hết là bác sĩ Toake, cuối cùng, chỉ có hai người rời khỏi khu bệnh xá.

Trong thang máy, Satomi hỏi.

“Mình phụ thành ý của mọi người như vậy, liệu có sao không anh?”

“Hử? À, không sao đâu. Kiểu gì cũng gặp lại mà.”

Satomi quan sát vẻ mặt Shinya lúc đó, hình như anh ngượng. Nhưng cô có chút buồn cười vì anh buột miệng nói rằng sẽ còn gặp lại.

Ra khỏi sảnh bệnh viện, Shinya vượt qua chiếc taxi đang đậu cạnh đó và đi bộ ra khỏi khu vực dừng đỗ xe. Anh chậm rãi ngược nhìn bầu trời.

“Chà, mười ngày rồi mới được tự do!”

Shinya ngoái đầu mỉm cười. Hai tay xách chiếc túi to tướng, Satomi cười đáp lại.

Từ hôm nay, cuộc sống của cô sẽ bước sang trang mới. Cô thấy mừng vì nó bắt đầu vào một ngày cuối thu êm ả, lặng gió và

ấm áp như mùa xuân. Shinya quay lại chỗ cô.

“Anh biết là đòi hỏi nhưng Satomi này, anh có thể xin một điều hơi ích kỷ được không?”

“Vâng. Để xem em có thể nghe theo hay không đã.”

“Việc này đơn giản thôi.”

Shinya rất yêu biển và anh bảo muốn ngắm biển. Ngoài ra, anh còn muốn ghé vào chỗ bán đồ dùng cho thú nuôi, ở đâu cũng được.

Hai người xuống taxi trước công viên Inamuragasaki rồi thông thả bước lên cầu thang dẫn tới bờ đá, nơi có những cây thường xanh um tùm. Shinya tranh xách túi ra khỏi xe.

“Bác sĩ, để em cầm cho.”

“Anh cầm được mà.”

Chẳng mấy chốc, họ đã tới được đình hóng mát không một bóng người. Cả hai lặng lẽ ngắm nhìn cảnh vật.

Đường bờ biển Shichirigahama trải dài rồi nhẹ nhàng uốn lượn, trước khúc quanh là đảo Enoshima, xa hơn nữa về phía sau là đỉnh núi Phú Sĩ cao vợi vợi phủ tuyết trắng tuyết đẹp.

Hai người ngồi xuống ghế băng, Satomi ôm vai Shinya từ phía sau, áp sát người để anh không bị lạnh. Rồi họ tỉ tê trò chuyện những điều băng quơ.

“... Giờ nghĩ lại em vẫn thấy xấu hổ. Rốt cuộc, chỉ là ghen tuông mà thôi.”

Nghe nhắc về chuyện hôm kia, Shinya cười nhẹ nhàng.

“Anh thì ngược lại, lúc đó anh nghĩ thế này. Ôi, mình phải ở bên cạnh cô ấy lâu hơn. Mình phải sống. Vì cô ấy, mình không được chết.”

Satomi chăm chú nhìn Shinya. Nhưng ánh mắt anh đang gửi ở mãi phía chân trời xa xăm.

“Lúc đó, Satomi nói thế này nhỉ. Người thực sự có thể cứu sống anh... là bác sĩ Toake chứ chẳng phải em...”

“...”

“Nhưng anh không nghĩ vậy. Với anh, được ở bên em, ngắm nhìn gương mặt rạng rỡ của em mọi lúc mới là liều thuốc hữu hiệu nhất giúp anh khỏi bệnh.”

Satomi siết chặt vòng tay ôm lấy anh.

“Từ hôm nay, chúng mình sẽ bận lắm. Anh muốn viết một bài luận. Nhưng quan trọng nhất là phải lấy lại sức khỏe đã.”

“Đúng rồi.”

“... Em biết không, Satomi?”

“Dạ?”

“Người ta nói loại thuốc đặc hiệu chống ung thư là tinh thần lạc quan và những nụ cười sáng khoái đấy.”

Hình như cô đã nghe chuyện này rồi, và cô nghĩ điều đó chắc chắn không sai.

4.

... Ủa?

Quá trưa. Sau chuyến đi dạo, tôi về nhà, nghiêng đầu ngồi trên bậc đá. Trong nhà có người. Hình như cô Satomi đã về trong khi tôi đi vắng.

Sáng nay, cô ấy chỉ nói “Mugi à, chị tới bệnh viện nhé”, xong đi luôn.

Tôi vòng ra vườn rồi vào nhà qua lối bên hiên gỗ.

“A, Mugi! Về rồi hả?”

“Meo!”

Quá ngạc nhiên, tôi hét lên. Trời ơi, cậu Shinya đã về. Ngay lập tức, tôi chạy lại quán lấy chân cậu ấy. Là Shinya. Đúng Shinya rồi. Cậu ấy ngồi xổm xuống, hai tay vờn vò người tôi.

“Xin lỗi nhé. Tao đi vắng lâu quá. Mà ở nhà có ngoan không? Tao mua về loại thức ăn mày thích đấy.”

Bệnh tình cậu Shinya sao rồi? Cậu ấy đã khỏe nên mới về nhà chẳng? Nhưng giờ không phải lúc nghĩ việc đó. Tôi nằm bên cạnh Shinya.

“Mày ngạc nhiên lắm hả Mugi?”

Tôi vừa đáp lại thì cô Satomi cũng ngồi xổm xuống, xoa xoa cái bụng ngứa tênh hênh của tôi.

“Mugi hiểu hết những điều con người nói đấy. Thế nên hôm nay, em cứ thế ra khỏi nhà mà không báo trước là đi đón anh để

cho nó bất ngờ.”

... Ra là vậy.

Tôi bèn ngoạm một cái vào tay cô ấy.

“Ui da! Anh thấy chưa, nó hiểu hết đấy.”

Cậu Shinya cười ha ha.

“Tao sẽ ở nhà luôn đó, Mugi. Mà cũng nhiều tuổi rồi, chúng ta cùng cố gắng để cả hai đều sống thật lâu nhé.”

Cô Satomi gật đầu, vẻ buồn buồn.

Có lẽ không phải bệnh của cậu Shinya đã khỏi. Nhưng vì tôi cứ đinh ninh sẽ không được gặp lại cậu ấy nữa nên bây giờ, cậu ấy về nhà thế này, với tôi đã là hạnh phúc lắm rồi.

•§•

Đêm đó, trời lạnh sâu nhất trong mùa thu này. Sáng mai, có khả năng nhiều nơi ở phía Nam Kanto sẽ có sương đầu mùa, bản tin thời tiết lúc mười một giờ đêm đã nói như vậy.

“Bác sĩ, em hỏi một câu được không?”

Trong phòng ngủ đã tối đèn, Satomi tựa má lên vai trái Shinya, nhìn chiếc cúc trên ngực áo ngủ và hỏi.

“Gì thế em?”

“Mối quan hệ của tụi mình, gọi là... hôn nhân ngoài giá thú, anh nhỉ?”

Sau một thoáng im lặng, Shinya gật đầu không nói.

“Thì thoảng em cứ tự hỏi... Tại sao lại thế.”

Shinya húng hắng ho, Satomi vội phác một động tác như đỡ lấy anh.

“Anh không sao.”

Rồi anh tựa má lên đường viền tóc trên trán cô.

“Trước đây anh đã kể qua với em rồi, anh có một người anh trai lớn hơn ba tuổi đã mất vì ung thư. Anh từng nghĩ, sớm muộn gì chắc mình cũng sẽ như thế ... Vậy nên không thể nhập hộ khẩu cho Satomi được.”

Vòng tay Satomi lơ lửng, trong khi Shinya lại ôm cô chặt hơn.

“Anh biết như thế là ích kỷ. Nhưng mà... anh hơi dị ứng với từ “góa phụ”. Không hiểu sao anh cứ có cảm giác là một ngày nào đó sẽ phải để Satomi lại một mình, nếu nhập hộ khẩu cho em rồi sẽ ra sao...”

Satomi thở dài thật mạnh. Làn hơi cuối như run rẩy.

“Satomi trẻ hơn anh năm tuổi. Em rất dịu dàng, rất đáng yêu... Dù anh không còn trên đời này nữa, ít nhiều em vẫn có tương lai.”

“... Anh nói cái gì thế?”

“Suy cho cùng, kết hôn cũng chỉ là hình thức thôi... Ngược lại, tình cảm dành cho nhau mới là điều quan trọng nhất, là sợi dây bền chặt nhất gắn kết chúng ta, anh nghĩ vậy...”

Shinya cẩn trọng lựa chọn từ ngữ.

“Anh tin là em sẽ hiểu nên mới không hỏi qua ý em mà cứ sống như vậy đến giờ...”

Satomi rối bời, không nói được gì. Nhưng cô biết, Shinya không hề dối cô. Bởi dù chưa từng nói ra song anh đã đổi tên

người thụ hưởng toàn bộ số tiền bảo hiểm sinh mệnh không hề nhỏ của mình thành “Mori Satomi”.

“Nhưng nếu từ đầu đã nghĩ vậy rồi... lẽ ra anh không được phép có mong muốn sống cùng em mới phải. Rốt cuộc lại thành ra thế này...”

Shinya nói như tự trào.

“Anh thấy như mình đang mượn một phần đời của Satomi vậy.”

“Anh...”

“Không hiểu sao... dù ở độ tuổi nào, con người anh cũng đầy mâu thuẫn. Anh xin lỗi nhé.”

“Xin lỗi gì chứ...”

Hai người im lặng, nằm yên trên giường. Hoặc giả họ đã nằm như vậy đủ lâu, đến mức chìm vào giấc ngủ từ lúc nào chẳng biết. Nhưng không phải thế, bởi cả hai vẫn ôm nhau thật chặt chẳng hề rời tay.

Có tiếng “tít tít” phát ra từ bộ ổn nhiệt của máy sưởi De’Longhi bên cửa sổ.

“Anh này...”

“Ừ.”

Satomi ngẩng đầu lên.

“Cả em cũng đầy mâu thuẫn nữa.”

“Hả?”

Satomi cười khúc khích trước giọng hỏi lại đó. Rồi cô hướng về cảm của Shinya khi anh còn đang ngạc nhiên.

“Thú thực, đến giờ em vẫn có chút phản đối liệu pháp tại nhà.

Em nghĩ, lỡ có chuyện gì thì ở bệnh viện vẫn tốt hơn.”

“...”

“Vậy mà khi hai đứa mình bên nhau, khi lại được anh ôm trong vòng tay thế này, em thấy thật an tâm... Em biết đây mới là điều mình mong muốn nhất.”

Shinya khẽ cười, như thể hiểu ra lời cô.

“Bác sĩ...”

“Ừ.”

“Khi này anh bảo, kết hôn chỉ là hình thức... Nhưng em thấy, cái hình thức đó cũng tốt mà.”

Satomi nhẹ nhàng nói tiếp.

“Em muốn... em và anh cùng hòa làm một.”

Shinya dịu dàng kéo cô vào lòng. Satomi lại nhìn cúc áo ngực trên bộ đồ ngủ và nói.

“Em muốn chúng mình cùng nhau già đi...”

Rồi cô thì thầm, giống như đang cầu nguyện.

“Em muốn... mang cùng một họ với anh, cho đến cuối đời.”

“...”

Shinya thở một hơi nhẹ nhõm nhất trong đêm nay.

Chương 6

Đầu giờ chiều thứ Tư, ngày Mười bốn tháng Mười một.

Satomi đang đan len ở ghế sofa trong phòng khách thì nghe có tiếng mở cửa trên tầng hai thông trần. Cô nhìn lên, Shinya lộ mặt qua tay vịn cầu thang.

“Satomi, pha cho anh cốc cà phê được không?”

“Vâng.”

Satomi pha cà phê trong bếp rồi lên tầng.

Cốc cốc.

Cô gõ cửa thư phòng. Bên trong có tiếng “Ơi!” đáp lại nên cô mở cửa, Shinya đang ngồi trước bàn làm việc, mặt quay về phía máy tính.

Anh liếc nhìn cô.

“... Cảm ơn em nhé.”

Satomi đặt cốc cà phê bốc khói lên tấm lót ly quen thuộc trên bàn làm việc.

“Công việc vẫn tiến triển chứ anh?”

“Ừ, ơn trời.”

Hướng về phía Tây Nam và có hai mặt đón nắng, thư phòng tràn ngập ánh sáng mùa thu và ấm áp đến nỗi thời điểm này vẫn

chưa cần dùng máy sưởi. Nhưng vì phơi nắng quanh năm nên gáy sách trên giá đều đã sòn màu. Bên dưới giá sách đó, Mugi đang cuộn tròn trong ổ mèo bện rơm đặt nơi nắng ấm. Khi Shinya ở phòng này, thường thì Mugi cũng sẽ ở đây.

Shinya ra viện đã được mười ngày. Thể trạng của anh hoàn toàn ổn định.

“... Chắc Mugi cũng thấy yên tâm nhỉ.”

“Hả?”

Nghe Shinya phản ứng trước câu độc thoại của mình, Satomi lắc đầu cười gượng.

“Anh đừng làm việc quá sức nhé.”

“Ừ, anh chỉ tức tặc thôi mà.”

Satomi mỉm cười đứng bên cửa sổ. Khu rừng trù phú của Chorakuji lao xao trong gió. Mùa lá đỏ ở Kamakura sắp bắt đầu rồi.

Satomi đã về với ghế sofa và tiếp tục đan len. Lại có tiếng mở cửa vang lên trên tầng hai, tiếp sau là tiếng dép trong nhà bước xuống cầu thang, và Mugi thung thảng đi trước như đang dẫn đường cho Shinya vậy. Khi bốn mắt nhìn nhau, Shinya và Satomi đều không nhịn được cười. Đó là những gì thường diễn ra mỗi khi Shinya vừa xong việc ở thư phòng.

Shinya kể rằng anh luôn hỏi ý kiến Mugi. Tao sẽ xuống tầng, mày thì sao? Mugi khá thất thường nên nếu đi cùng, nó sẽ nhanh chân chạy trước, còn nếu vẫn muốn ngủ tiếp, nó sẽ chẳng buồn

nhìn đến anh. Những lúc như vậy, Shinya sẽ xuống một mình nhưng không đóng kín cửa thư phòng.

Mugi lướt qua phía trước Satomi mà không gây ra một tiếng động, rồi leo lên ghế sofa và nhanh chóng cuộn tròn người lại.

“Hôm nay em cũng đóng cửa quán rồi.”

“Ôi, thật à?” Shinya vui vẻ nói.

Chiếc đồng hồ cổ trên tường đã chỉ quá ba giờ chiều.

“Thú thực thì anh đang thấy hơi chán, nhưng còn gì thích hơn hôm nay thứ Tư mà lại có Satomi ở bên cạnh. À, nhưng em cứ đan tiếp đi. Anh đọc tạm quyển này cũng được.”

Nói rồi, Shinya giở quyển tạp chí lên và ngồi xuống ghế. Satomi vào bếp để pha thêm cà phê.

•§•

Trong phòng khách, thời gian trôi qua êm đềm, tiếng Shinya nhai bánh quy nghe rộp rộp. Satomi nói trong lúc di chuyển các que đan.

“Bác sĩ à...”

“Sao em?”

“Anh kể chuyện gì đó cho em nghe được không?”

Satomi dừng tay một chốc và ngược nhìn anh. Shinya mở mắt lớn hơn một chút rồi gấp cuốn tạp chí lại. Anh chậm rãi nở nụ cười.

“Để coi, kể chuyện gì bây giờ nhỉ?”

Satomi trầm ngâm giây lát.

“Hay là... anh kể về Mugi đi.”

“Hả?”

Satomi vui vẻ nói.

“Tại sao nó không có màu lúa mì mà lại tên là Mugi? Rồi nó ở chỗ anh từ khi nào... Dù sống cùng nhưng thực ra vẫn có những chuyện về Mugi mà em chưa biết...”

Một thoáng mơ hồ hiện lên trên khuôn mặt Shinya nên Satomi nói thêm.

“À, em không định ép anh đâu. Chỉ là...”

“... Chỉ là?”

“Vì với em, Mugi vẫn có chút bí ẩn.”

“... Bí ẩn?”

Satomi vừa khẽ gật đầu thì Shinya bật cười. Anh nhấp một ngụm cà phê rồi chăm chú nhìn cô.

“Satomi này...”

“Dạ.”

Giọng anh hơi nghèn nghẹn, Satomi gật nhẹ đầu và anh bắt đầu kể.

“Hồi nhỏ, anh không thích mèo đâu.”

“Ồ... Vậy à?”

“Những năm Chiêu Hòa thứ 50 khi anh còn là học sinh tiểu học, khắp nơi đều nhan nhản chó mèo hoang.”

“Công nhận đấy.”

“Nhất là khu nhà anh, nhiều mèo hoang lắm.”

Về mặt Shinya khi kể chuyện rất dịu dàng.

“Cứ đêm xuống, lũ mèo động dục lại kêu gào như trẻ sơ sinh. Chúng oe óe suốt đêm ấy. Với trẻ con, những tiếng kêu đó không khác gì tiếng quái vật cả. Và một khi cuộc chiến tranh giành bạn tình bắt đầu, tiếng kêu của chúng còn đằng đằng sát khí nữa.”

“Thế nào hả anh?”

“Ừm, kiểu như “Ngoào! Ngóe!” chẳng hạn. Mà cảnh đó cũng rùng rợn lắm. Có tiếng mèo chạy trên mái nhà, lát sau lại có tiếng nghe như hấp hối, rồi lập tức tất cả trở lại yên ắng lạ thường. Và khi anh đang đông tai lắng nghe, tò mò không biết bọn chúng ra sao, thì thành linh có tiếng “Óe!” to tướng ngay dưới cửa sổ. Hồi đó còn là học sinh tiểu học, anh sợ đến nỗi cứ trùm chăn kín đầu run bần bật.”

Satomi mím môi gật đầu.

“Ít lâu sau, bọn mèo hoang đẻ ra một lũ mèo con. Tan học về, anh nghe đâu đó có những tiếng “meo meo” yếu ớt. Anh lần theo và phát hiện chúng vọng ra từ nhà kho.”

Trước mắt Satomi hiện lên hình ảnh nhà kho chưa thấy bao giờ và cậu bé mặc quần soóc đứng trước cửa.

“Anh rón rén mở cửa, trên chiếc chiếu rơm ngay trước mặt, một con mèo mướp vàng đang ngoác miệng đỏ lòm kêu “khè khè” và xù lông lên hăm dọa. Đến giờ anh vẫn không thể quên được, sự đáng sợ trên mặt nó lúc đó thực sự khiến anh thót tim. Ở dưới bụng con mèo mướp vàng là năm con mèo non còn chưa mở mắt

đang kêu meo meo.”

Satomi chăm chú nhìn anh. Nhưng trong đôi mắt đó không phải Shinya mà là cậu bé mặc quần soóc đang thất thần vì kinh hãi.

“Mèo mẹ cố hết sức đe dọa anh, nhưng bố anh vừa đến là nó bỏ lại lũ mèo con chạy mất.”

“Hả?”

“Thấy thế, bố anh chỉ “Hừm!” một tiếng. Chắc mèo hoang vẫn thường đẻ ở nhà kho. Bố anh tỉnh bơ tóm một con mèo con lên và bảo.”

“Này, Shinya. Con bỏ chúng vào hộp cát tông đằng kia rồi đem thả trôi sông đi.”

“Dạ...?”

Satomi ngừng đan, dòm mặt Shinya.

“Thả trôi sông? Lũ mèo con á?”

Shinya chỉ gật đầu mà không nhìn lại.

“Không thế thì mèo hoang quanh nhà sẽ nhiều lên, phiền phức lắm. Vậy phải làm sao? Thả trôi sông. Thời nay không thể hình dung ra nhưng thời đó là vậy đấy.”

“... Rồi anh làm thế nào?”

“Anh cũng rất sốc khi bị bố sai đem chúng thả trôi sông. Vì vậy, anh đã nói chuyện với mẹ. Mẹ anh rất hiền, nhưng bà cũng không đưa ra được lời khuyên nào cả. Tối hôm ấy, anh cứ chờ đợi và cầu mong mèo mẹ sẽ quay trở lại. Nhưng điều đó không xảy ra.”

Cậu bé quần soóc loay hoay một mình, không biết phải làm sao.

“Hôm sau, anh đã hỏi thầy cô, bạn bè ở trường xem có ai nhận nuôi mèo con không. Chẳng ai đưa tay ra cả. Khi anh xin ý kiến cô chủ nhiệm, cô bảo mèo con còn chưa mở mắt sẽ không sống được nếu không có mèo mẹ ở bên. Anh lại hỏi “Vậy phải làm sao?”. Giờ anh vẫn nhớ như in vẻ mặt lúng túng của cô khi đó.”

Cậu bé quần soóc sững sờ đứng lặng trong phòng học không một bóng người.

“Đằng nào chúng cũng không sống được nên cứ thả trôi sông khi còn chưa mở mắt thì hơn, bác hàng xóm cũng bảo anh như vậy.”

Que đan trên tay Satomi đã dừng hẳn lại.

“Tối hôm đó, anh lên tới nhà kho xem tình hình lũ mèo con. Tiếng kêu của chúng yếu ớt nghe thật đau lòng. Rồi đột nhiên, cánh cửa mở ra, anh hốt hoảng quay lại thì thấy bố đang đứng đó.”

Satomi nín thở như thể mình chính là nhân vật trong câu chuyện.

“Bố bảo nếu chưa vút đi thì để bố ném vào lò đốt rác. Anh liền nói dối là đang trao đổi với nhà trường. Bố thở hắt ra rồi rời nhà kho.”

Ngừng lại ở đó, Shinya trân trân nhìn ra ngoài cửa sổ hồi lâu.

Satomi cũng không nói xen vào. Thật dễ hình dung tình huống khi ấy khó khăn nhường nào đối với một cậu bé còn ngây thơ.

“Dù anh có thả chúng đi...”

“... Vâng?”

“Em nghĩ anh đã làm gì với lũ mèo con không thể sống được hả Satomi?”

Rõ ràng, Shinya cố không nhìn vào mắt cô. Satomi im lặng lắc đầu.

“Rốt cuộc... anh đã đến con sông gần nhà để vứt chúng.”

“...”

“Không muốn ai nhìn thấy giữa đường nên anh đập nắp hộp cát tông rồi đi về phía dòng sông. Vừa đi anh vừa áp tai vào hộp thì nghe có tiếng “meo meo”. Đến bờ đê, anh mở nắp hộp ra. Lũ mèo con co cụm lại một chỗ, không ngừng kêu lên.”

Cậu bé quần soóc nhòm vào chiếc hộp đặt dưới nền đất.

“Anh đi xuống con đê, đứng ở bờ sông, thả chiếc hộp nhỏ nổi trên mặt nước. Nhưng nó nổi ở chỗ nước lặng nên không trôi đi được. Nhìn chiếc hộp ấy thật đau lòng nên anh đã đẩy nó đi. Cuối cùng nó cũng bắt vào dòng chảy và xuôi xuống phía dưới. Giây phút đó, anh nhận ra... mình đã làm một việc không thể cứu vãn được.”

“Đợi đã!”

Cậu bé quần soóc hét theo cái hộp.

“Anh đuổi theo cái hộp trong vô thức. Tiếng kêu của lũ mèo bị tiếng của dòng sông át đi, không còn nghe thấy nữa.”

Satomi dán mắt vào khuôn mặt nghiêng của Shinya khi anh

trầm mặc nhìn về phía chân trời bên kia cửa sổ.

“Anh chạy đuổi theo chiếc hộp trên con đê chỉ toàn vết bánh xe và cỏ mọc um tùm. Nhìn chiếc hộp lộn nhào khi tới gần chỗ nước xiết, anh không cầm được nước mắt.”

Mắt Shinya nhòa lệ.

“Anh dốc sức chạy xuống con đê rồi cứ thế để nguyên cả giày mà lội sông, vươn tay ra với chiếc hộp, nhưng chỉ gần với tới. Hộp giấy đã bị nước ngập vào, anh có cảm giác như nghe thấy tiếng kêu yếu ớt của lũ mèo con trong đó. Anh lại chạy đuổi theo, cuối cùng cũng kịp. Khi anh chạm tay vào, chiếc hộp bật ra ngay trước mắt. Anh phải lội nước ngập tới rốn để kéo nó lại.”

“...”

“Trong góc hộp chỉ còn lại duy nhất một con. Đó là một con mèo đen, dưới cằm và các đầu ngón chân màu trắng...”

... Là Mugi ư?

Satomi nghĩ ngay. Nhưng Shinya đang kể chuyện của gần bốn mươi năm về trước nên không thể nào là Mugi được.

“Dù nó ướt sũng nhưng bàn tay anh vẫn cảm nhận được chút hơi ấm và hơi thở yếu ớt. Anh bọc con mèo kiệt sức trong áo của mình rồi chạy về trên đường chiều chạng vạng. Vừa chạy anh vừa nói xin lỗi nó... Nhưng khi đến cửa nhà, trong tay anh, nó đã hơi thè lưỡi ra và chết mất rồi.”

Shinya tránh nhìn vào mắt Satomi.

“Ngày hôm sau, anh chôn mèo con ở bìa rừng tre trước vườn. Anh lấy hương từ bàn thờ trong nhà ra thắp. Anh nói xin lỗi nó rất

nhiều lần rồi đứng dậy định về nhà thì toàn thân đông cứng lại.”

Shinya ngừng một chốc rồi nói tiếp.

“Mèo mẹ đang nhìn anh.”

“Hả...?”

Satomi cũng không thốt nên lời trước hình ảnh cậu bé quần soóc đang chết lặng.

“Có lẽ nó đã nhìn anh suốt. Toàn thân nổi da gà, anh chậm chậm bước về phía nó, trong lòng cứ nhủ thầm “Tao thực sự xin lỗi mày”. Thế rồi mèo mẹ không nhìn anh chằm chằm nữa mà vênh đuôi đi mất.”

Cậu bé quần soóc và mèo mẹ... Satomi chột nhăm mắt lại.

“... Thì ra đã xảy ra chuyện như vậy.”

“Kể từ đó, hễ trông thấy mèo là anh lại nhớ đến chuyện này. Chắc loài mèo cũng căm thù anh. Chắc chúng sẽ không bao giờ tha thứ cho việc mà anh đã làm. Lâu nay anh vẫn luôn nghĩ như vậy đấy.”

Satomi nhìn Mugi đang cuộn tròn trên ghế sofa. Hình như nó ngủ rất say, không hề cử động một chút nào. Có tiếng Shinya thở dài thật mạnh.

“Anh rất yêu động vật. Con cá mắt lồi màu đen vớt được khi chơi trò vớt cá vàng ở lễ hội, anh đã nuôi cho tới khi nó lớn đến hẳn mười xăng-ti-mét. Ngoài ra, anh còn nuôi rất nhiều loài khác như rùa zenigame*, thỏ, chim sẻ Java, vẹt, chim cú, chuột hamster. Hồi cấp hai anh còn nuôi cả chó Shiba nữa. Nhưng riêng mèo là anh không nuôi được.”

Satomi gật đầu. Cuối cùng, Shinya cũng nhìn về phía cô và cất lời.

“Nhà bố mẹ bác sĩ Toake có nuôi một con mèo Nga mắt xanh. Hễ đến đó là anh nổi mẩn, hắt hơi không ngừng... Thực ra, anh bị dị ứng với mèo. Ngay cả chuyện này anh cũng thầm cho là có liên quan đến con mèo ngày xưa.”

“... Vậy ạ?”

Nhưng bây giờ anh lại đang sống cùng Mugi. Đương nhiên Satomi thấy thắc mắc, không hiểu vì sao lại thế. Nhưng cô không nói ra mà chỉ nhìn anh.

“Khi dạo phố vào ngày nghỉ, thi thoảng chúng ta vẫn gặp các nhóm bảo vệ động vật đang tìm người nhận nuôi chó mèo đúng không?”

“Vâng.”

“Những lúc ấy, anh đều dừng lại nhìn họ. Nhưng anh luôn nghĩ, suốt cả đời này mình chẳng có tư cách gì mà nói chuyện bảo vệ động vật.”

“...”

“Đó là câu chuyện về cái tôi xấu xí của con người, thậm chí phải đặt dấu chấm hỏi về tính người ở đây nữa. Làm sao có thể đem kể cho người khác được? Đã thế còn vĩnh viễn không thể sửa sai. Vậy nên, có lẽ là hơi quá nhưng anh đã định sẽ mang theo câu chuyện này xuống mồ... Satomi là người đầu tiên anh kể cho nghe đấy.”

Shinya chống cằm, nhìn về phía xa xăm vô định.

“Anh thấy mình sống cùng nó trong ngôi nhà này thì đúng hơn là nuôi nó.”

Lần đầu Satomi đến đây, Shinya đã nói như vậy. Với Mugi, anh không hề thể hiện ra cái mà người ta gọi là “cưng chiều”. Nhưng sống cùng anh, cô biết rõ anh để ý từng ly từng tí tới không chỉ chuyện ăn uống mà cả sức khỏe, thể trạng của Mugi. Hôm nay, lần đầu tiên Satomi biết lý do vì sao trước đây anh không kể gì nhiều về Mugi cả.

•§•

“Với bác sĩ Toake...”

Satomi giật mình.

“Dạ? À...”

“Tầm nửa năm sau khi ly hôn, anh được mời tới dự đám cưới của một người bạn. Anh còn nhớ là vào khoảng cuối tháng Mười, lễ kết hôn và tiệc cưới được tổ chức tại New Grand trên phố Yamashita, còn tiệc nhậu tặng hai diễn ra ở một nhà hàng trong phố Trung Hoa đã thuê trọn gói.”

Satomi im lặng gật đầu.

“Khi tiệc tặng hai kết thúc, khoảng hơn chín giờ thì phải, anh ra khỏi quán trước mọi người một lát thì nghe đâu đó có tiếng “meo” như sắp tàn hơi. Ban đầu, anh còn tưởng mình lầm, nhưng ngay sau đó lại nghe thấy thêm lần nữa. Anh vội nhìn quanh. Không thấy bóng con mèo nào cả. Những người tham gia tặng hai cũng đã lũ lượt kéo ra ngoài.”

“Ê Mito, đang làm gì thế? Đánh rơi cái gì hả?”

“À... Không...”

Satomi nhìn Shinya không rời mắt.

“Nhưng anh không bận tâm về điều đó. Tiếng mèo con vừa vang lên làm sống dậy ký ức về chú mèo con đã chết trên tay anh hơn hai mươi lăm năm về trước. Vài giây sau, anh lại nghe thấy tiếng kêu tiếp. Vì thế, anh đã hỏi những người bạn bên cạnh.”

“Này, vừa rồi các cậu có nghe thấy tiếng mèo con không?”

“Hử? Tớ chẳng nghe thấy gì cả. Nhỉ? Cậu nghe thấy gì không?”

“Không, có gì đâu. Mito, chắc cậu quá chén rồi.”

“Tất cả đều lắc đầu bảo không nghe thấy gì, kể cả những người chỉ uống ít. Nhưng lúc đó, anh lại nghe thấy tiếng kêu.”

“...”

“Rõ ràng không phải ảo giác. Vì thế, anh đi vào trong con hẻm nhỏ và tối giữa các tòa nhà.”

Trong đầu Satomi hiện lên khu phố Trung Hoa mà cô và Shinya đã cùng tới ăn ở đó nhiều lần.

“Anh soi đèn điện thoại bước vào, đúng lúc ấy có tiếng lạo xạo. Giờ nghĩ lại, chắc là tiếng mèo mẹ chạy trốn. Anh rọi đèn nhìn xuống dưới chân mà thất kinh. Một chú mèo con nằm bẹp trong tấm dính, hình như là bẫy keo để bắt chuột nâu*.”

“Trời ơi!”

“Anh ngồi xổm xuống, nhìn thật kỹ, nó là mèo đen, dưới cằm và các đầu ngón chân màu trắng... Y như chú mèo trong ký ức của anh. Nó nhìn anh, rồi lại kêu “meo””

“...”

“Anh muốn cứu con mèo này bằng mọi giá. Ý anh là, không thể cứ để như vậy được. Nhất định phải cứu nó.”

Satomi gật đầu lia lịa.

Tầm đó chắc nó đã chấp chững biết đi nên bắt đầu tập rời xa mẹ. Đang mò mẫm thì giẫm phải keo dính nhớp nháp, càng giẫy giụa lại càng dính hơn, cuối cùng không thoát ra được nữa. Mèo mẹ chắc cũng lo cho con... nhưng chẳng thể làm gì được. Anh nghĩ nó đã rất đơn độc, đói bụng, đau đớn và sợ hãi nên mới kêu lên như thế.”

Satomi thở dài thật sâu.

“Lúc anh nhắc tấm dính lên, mắt mèo con kinh hãi tột độ.”

“Không sao đâu. Nhất định tao sẽ cứu mày. Hãy tin tao nhé!”

“Anh cố hết sức nói chuyện với nó. Rồi anh tạm biệt tại bạn đang sưng sờ nhìn tấm dính và bắt taxi, kêu họ chở đến bệnh viện thú y mở cửa ban đêm gần đấy.”

Shinya nhìn về phía lò sưởi. Anh ho một tiếng rồi nói tiếp.

“Lúc anh đến bệnh viện, cả bác sĩ cũng hoảng vì đó là bẫy để dính chuột nâu rất to. Dù sao thì bác sĩ, y tá và anh, cả ba đều cố gắng gỡ từng chút một cho chú mèo con đang nằm bẹp trong cái bẫy siêu dính ấy. Cuối cùng cũng gỡ xong, trông nó nhớp nháp và thảm hại vô cùng nên bác sĩ đã quấn khăn giấy quanh người nó, nom y như xác ướp vậy. Không thể mang nó lên tàu nên anh về nhà bằng taxi. Bác sĩ bảo nếu bị hạ thân nhiệt, nó sẽ chết nên anh lôi cả thảm điện ra, bọc nó trong chiếc áo lông cừu cũ của anh rồi

để nó ngủ. Sáng hôm sau, anh đưa nó tới bệnh viện thú y Yamaguchi.”

Nghe đến tên bệnh viện quen của Mugi, Satomi mới hiểu ra chú mèo con trong câu chuyện chính là nó. Shinya nhìn Mugi rồi tiếp tục kể.

“Em lễ tân dòm bọc khăn giấy ngộ nguậy...”

“Oái, cái gì đây ạ?”

“Là mèo... Mèo con.”

“Em cũng phần nào hình dung ra cảnh ấy.”

“Sau đó, bác sĩ Yamaguchi dùng tông đơ cạo sạch lông cho nó. Nhưng keo dính sát tận da nên không thể gỡ hết được. Bác sĩ bảo anh về dùng dầu salad rửa nốt chỗ keo còn lại, rồi rắc bột mì lên người nó cho đến khi hết dính.”

“Dầu salad? Bột mì?”

Shinya gật đầu ra chiều thích thú với vẻ ngạc nhiên của Satomi.

“Trên đường về, anh ghé hiệu thuốc mua bông dấm phấn rôm cho trẻ em, rồi cát vệ sinh cho mèo. A, chỉ cần dạy một lần là nó biết đi vệ sinh đúng chỗ ngay. Nó còn nhỏ như vậy mà... Anh đã rất ngạc nhiên. Loài mèo đúng là thông minh thật.”

Satomi tựa cùi chỏ lên bàn, lấy tay đỡ hai má, cuối cùng cô cũng có thể mỉm cười gật đầu.

“Nhưng lúc ấy anh không định nuôi nó ở nhà. Anh bị dị ứng với mèo nên đã đem chuyện này kể với đồng nghiệp ở bệnh viện, họ bảo một chú mèo như vậy chắc chắn sẽ tìm được người nuôi

thôi, may mắn là có rất nhiều người đăng ký cư mang chó mèo vô chủ. Tuy nhiên, anh định trước mắt cứ chăm cho tới khi nó bong hết keo ra đã. Mà như vậy thì dù tạm thời cũng cần phải có một cái tên.”

“Vâng.”

Anh làm đúng như lời bác sĩ dặn, lau chùi cho nó bằng dầu salad rồi rắc bột mì lên. Lúc này, nó trắng xóa khắp người và nhìn anh bằng ánh mắt khó chịu như muốn hỏi “Làm trò gì đấy ông kia?”. Anh bèn ghé sát mặt nó và nói.”

“May quá nhỉ, giờ thì ổn rồi.”

“Mèo con liền liếm ngón tay cái của anh, rồi nhảy nhảy bằng hàm răng chưa mọc hết. Anh thấy nhột lắm. Lúc đó, một cái tên chột nảy ra trong đầu anh là “Mugi”. Chú mèo phủ đầy bột mì. Vậy là anh đặt cho nó cái tên như thế.”

Cảm thấy nhồn nhột tựa như có một làn hơi ấm len lõi tận sâu trong lồng ngực, Satomi nhìn sang Mugi. Tai Mugi liền giật giật.

“A, bác sĩ. Hình như Mugi đang nghe chúng ta nói chuyện đấy.”

Shinya chậm chậm gật đầu.

“Kỳ lạ là Mugi không khiến anh lên cơn dị ứng. Thú vị đúng không? Cứ như vậy, keo dính dần dần bong sạch, và người nhận nuôi cũng đã chọn xong. Gia đình đó đang nuôi một chú mèo khác nhưng anh vẫn dẫn Mugi đến, định bụng nếu hai con mèo không hợp nhau thì tìm nơi khác cho Mugi.”

“Vâng.”

“Tới nơi, Mugi say mê chơi đồ chơi cho mèo ở đấy. Nó không

hề hay biết về những việc mà con người đã tùy tiện quyết định. Nhìn nó ngây thơ chơi đùa, tự nhiên anh lại thấy buồn buồn. Thế là... anh cúi đầu xin lỗi người kia và nói sẽ chịu trách nhiệm nuôi nó.”

Satomi gật đầu thật mạnh.

“Tự nói cho người ta nuôi, rồi lại tự đòi nuôi, không hiểu ra làm sao nữa... Ha ha, anh cũng ngán mình ghê.”

Satomi lại chăm chú nhìn Mugi.

“Em thấy nhẹ nhõm hẳn khi Mugi không bị đem cho nhà khác đấy.”

Thấy Shinya đưa tay với cốc cà phê, cô chợt nhớ ra.

“A, chắc nguội mất rồi. Để em hâm lại nhé.”

Cô vừa nhồm dậy thì Shinya lắc đầu, uống ực một hơi hết sạch rồi chìa cốc ra cho Satomi.

“VẬY anh xin thêm một cốc cà phê ngon tuyệt nữa nhé.”

Satomi mỉm cười đón lấy chiếc cốc.

Trong căn bếp tràn ngập ánh sáng tự nhiên, Satomi không rời mắt khỏi ngọn lửa xanh đang rung rinh trên chiếc đèn cồn.

Một chuyện như thế cô chẳng thể nào tưởng tượng ra. Nhưng Satomi nghĩ.

... Đúng kiểu của anh ấy rồi.

Cô từ từ khép mắt lại, thấy Mugi đứng dưới chân, ngược nhìn lên cậu bé mặc quần soóc đang sưng người vì thất vọng.

Rồi cô mở mắt ra trong tiếng sôi ục ục nhẹ nhàng của nước

trong bình thủy tinh.

•§•

Khi Satomi mang hai cốc cà phê mới pha quay lại phòng khách, Shinya đã sang ngồi ở ghế sofa và ngắm nhìn bên ngoài cửa sổ.

“Bác sĩ...”

Shinya quay lại. Satomi đặt cà phê lên bàn và vui vẻ nói.

“Vì anh không kể nhiều về Mugi, như tại sao nó lại tên như vậy chẳng hạn... nên đến tận hôm nay em vẫn ngỡ rằng Mugi là mèo do bác sĩ Toake nuôi, rồi vì lý do nào đó mà chỉ mình nó ở lại với anh.”

Shinya nhìn về phía khung cửa sổ.

“Không phải đâu.”

Sau một hơi thở thật dài, anh nói tiếp.

“Đối với loài mèo, anh có một món nợ, đúng hơn là một cảm giác tội lỗi vĩnh viễn không thể xóa được, nên dù muốn kể về Mugi, anh cũng không biết phải mở lời thế nào.”

“Bác sĩ... Cảm ơn anh đã kể cho em nghe.”

“... Chuyện của anh có gì đáng để nhận lời cảm ơn đâu.”

Satomi chậm chậm lắc đầu. Shinya cười gượng, như thể đành chấp nhận. Rồi cả hai cùng nhìn Mugi.

“Anh không hề biết ban ngày Mugi làm gì, ở đâu. Mà anh đoán là nó tự do đi lại khắp nơi. Chắc nó cũng không biết anh đang làm gì đâu.”

Satomi nhìn Shinya không dứt.

“Ban ngày, cả hai đều sống khoảng thời gian riêng, nhưng tối đến lại cùng về dưới một mái nhà. Người và mèo ở bên nhau như vậy... Mặc dù khác loài. Và anh thấy được an ủi rất nhiều. Ừm, nếu đơn giản là chuyện nuôi thú cưng thì chỉ đến vậy thôi, nhưng... có lẽ Mugi cũng tin tưởng anh nữa.”

“Vâng.”

“Điều này nghe như không có gì, nhưng thực ra kỳ lạ lắm, anh chưa bao giờ hết ngạc nhiên đâu.”

Satomi nhẹ nhàng gật đầu đồng tình.

Cô chưa từng nghĩ như thế, nhưng nghe Shinya nói vậy, cô cảm thấy đúng là lạ kỳ. Những kẻ khác loài lại thấy cần nhau và sống bên nhau, có thể nói đó giống như một điều kỳ diệu vậy.

Shinya nhìn lên trần, rồi nhìn Satomi. Về mặt anh khi ấy đúng là Shinya hiền hậu mà cô biết.

“Nhớ dạo trên người Mugi vẫn còn dính keo, lúc anh từ bệnh viện về nhà, ngó vào trong hộp thấy nó đang cuộn tròn nằm ngủ. Nhận ra ánh mắt anh, nó kêu lên “meo meo”. Khi đặt nó trong lòng bàn tay trái, rồi dùng tay phải nhẹ nhàng bao bọc lấy, anh cảm nhận được hơi ấm của sinh mệnh tỏa ra từ cái lưng bé xiu bị cạo gần như trụi lông.”

Satomi nheo mắt trước khung cảnh đang hiện ra trong đầu.

“Có thể đúng là anh đã cứu sống Mugi. Nhưng sau một thời gian, anh nhận ra rằng chính Mugi đã xuất hiện để cứu vớt cuộc đời anh.”

“Có thể là như vậy.”

Trong phòng khách buổi chiều, hai người một lần nữa ngắm nhìn Mugi đang ngủ trên ghế sofa.

•§•

Hôm nay, khi trời nhá nhem tối, tôi lại ngồi ở bậc thứ năm trên thềm đá dẫn lên nhà. Gió hơi lớn, nhưng những người đi qua con dốc Yuigasaka đều nhìn tôi, mỉm cười như mọi bữa.

Tôi đã nghe hết câu chuyện cậu Shinya và cô Satomi nói với nhau. Thú thật, tôi sốc lắm. Đúng là thuở bé, cậu Shinya đã làm một việc thật kinh khủng. Nhưng... nếu hỏi tôi có vì vậy mà ghét cậu ấy không thì chắc chắn là không.

Loài mèo chúng tôi không bao giờ quên ân huệ mình đã nhận.

Hồi tôi vừa được nhặt về, trong lần khám thứ hai ở bệnh viện, bác sĩ có râu Yamaguchi nhìn tôi và nói.

“Ồ, vẻ mặt nó khác hẳn rồi này. Mới ba ngày mà đã có nét hiền lành của một chú mèo nuôi trong nhà.”

Tôi chẳng hiểu gì mấy, nhưng nếu đúng như bác sĩ nói thì chắc là do tôi đã quyết định sống chung với con người.

Đúng vậy, cậu Shinya đã cứu mạng tôi.

Nếu không được cậu ấy tìm thấy, hẳn đời tôi đã kết thúc trên tấm keo dính chuột. Chính nhờ có cậu Shinya mà tôi được tới Kamakura, được gặp nhiều bạn bè, đồng bọn, và cả cô Satomi nữa. Nhưng tôi sống cùng cậu Shinya không phải vì cảm giác biết ơn.

Đơn giản là vì tôi yêu cậu ấy mà thôi.

Chương cuối

Có lẽ tôi sắp chết.

Cho đến hôm trước, tôi vẫn hoàn toàn khỏe mạnh bình thường, nhưng đột nhiên mắt kém hẳn đi, cơ thể cũng không chịu nghe lời nữa. Chắc hẳn ngày ấy đang đến gần. Đáng tiếc là tôi hiểu rõ điều đó hơn ai hết.

Lần cuối cùng tôi ngồi ở bậc thứ năm trên thềm đá là lễ thưởng trăng bữa trước, từ đó đến nay đã khá lâu rồi. Một buổi chiều nhập nhoạng, tôi đang ngủ dài trên ghế sofa thì nghe có tiếng gọi “Tamanosuke!” vọng vào từ ngoài cổng. Chắc đôi bạn thân nọ đang tìm tôi. Tôi rất muốn ra ngoài đó, nhưng cơ thể không chịu cử động theo ý muốn. Những người qua lại trên con dốc Yuigasaka hẳn đang lo cho tôi lắm. Giá mà có thể chào hỏi họ lần cuối thì tốt biết bao.

Khi cảm nhận được hồi cáo chung của đời mình sắp điểm, buổi chiều hôm đó, tôi lặng lẽ ra khỏi nhà.

Nhưng lúc ở bên ngoài rồi, tôi lại phân vân không biết nên đi đâu.

Một kẻ già nua như tôi không thể tự do chui qua hết hàng rào này đến hàng rào khác như hồi còn trẻ nữa. Trong lúc vừa đi vừa nghỉ ở các góc đường, tôi chợt nghĩ ra và nhắm hướng Yuigahama

mà bước tới.

Băng qua đường ray xe lửa Enoshima, tôi nghỉ chân một lát dưới bóng những vạt cỏ úa vàng trong công viên nhỏ lọt thỏm giữa khu dân cư, rồi liêu mình đi qua con đường tấp nập dòng xe xuôi ngược.

“A... Biển kia rồi.”

Tôi bước ra bãi biển, đang giữa mùa đông mà vẫn lác đác bóng người đi dạo. Nghĩ lại thì đây là lần đầu tiên tôi tới Yuigahama trong tiết trời lạnh giá thế này.

Tôi chui xuống dưới gậm lều ngư dân. Đây là nơi chốn bí mật của tôi, nơi đã chứng kiến quãng đời tuổi trẻ, khi tôi và người bạn thân yêu Jam thường cùng nhau lui tới và tâm sự cho nhau nghe biết bao điều.

Bên dưới vách lều, cát bị gió thổi bay đọng lại thành từng ụ, còn có cả một con mèo bông rách nát, chẳng biết bị ai bỏ ở đây. Tôi dựa người vào nó, ghếch cầm lên. Con mèo bông chắc đã dãi dầu gió biển rất lâu rồi nên có mùi đặc trưng của biển, tựa tấm thân gầy gò xương xẩu của mình vào, tôi thấy thân nhiệt bắt đầu thay đổi, dù chỉ một chút thôi nhưng cũng ấm hơn.

Tôi không nhớ chính xác khi nào, chỉ biết đó là một ngày mùa hạ.

Hôm ấy, tôi đang ngủ trưa dưới bóng cây trong chùa Shotenji thì ông Osho đi tới giữa tiếng ve râm ran như tiếng mưa rào.

“Này, Mugi. Ông hỏi cháu một câu nhé?”

“Câu gì vậy ông?”

“Khi sắp từ giã cõi đời, loài mèo chúng ta sẽ không để cho con người nhìn thấy... Cháu đã bao giờ nghe nói tới điều ấy chưa?”

“Rồi ạ.”

“Cháu có biết lý do là gì không?”

Tôi không nhớ đã nghe ai nói, nhưng chắc chắn có biết đến điều này. Mặc dù nghe rồi song tôi chưa từng được giải thích về lý do. Tôi thử suy nghĩ một lát, cuối cùng đành lắc đầu.

“Cháu không biết ạ.”

Ông Osho bắt đầu giảng giải.

“Đối với loài người, khi con mèo cùng chung sống bỗng nhiên chết đi, họ sẽ cảm thấy giống như vừa mất một người thân và đau đớn như đứt từng khúc ruột. Loài người ấy mà, bản thân họ là những sinh vật cực kỳ ích kỷ, phiền toái và vô phương cứu chữa, nhưng mặt khác, họ cũng rất tốt bụng và đầy lòng trắc ẩn.”

“...”

“Đó mới chính là bản chất của họ, ông vẫn luôn cố gắng nghĩ như thế.”

Chuyện loài người tốt bụng thì tôi chẳng có gì để bàn cãi cả.

“Vì vậy, càng yêu thương con người đã có duyên trở thành chủ nhân của mình, càng cảm kích ơn nghĩa sâu dày của họ, loài mèo chúng ta càng không được phép để họ phải chứng kiến cái chết của mình... Theo ông hiểu là thế.”

Không phải ông Osho kêu tôi hãy làm như vậy. Tôi thấy cách nghĩ của ông khá hợp lý, nhưng mặt khác, vẫn có chút gì đó lẩn

cần. Chẳng nói đâu xa, chỉ cần nhìn xung quanh sẽ thấy rất nhiều anh em mèo của chúng tôi bị nuôi nhốt trong nhà, thử hỏi những con mèo đó sẽ chào đón cái chết của chúng ra sao?

Nếu Jam còn sống, không biết cậu ấy sẽ nói thế nào nhỉ?

“Tu tưởng của ông Osho cũ lắm rồi. Sao cậu không tự suy nghĩ và quyết định ấy?”

Tôi đoán Jam sẽ nói vậy.

Song, có một điều chắc chắn là cậu Shinya và cô Satomi sẽ rất đau lòng. Tôi có muốn điều đó xảy ra hay không ư? Nhất định là không. Thế nên tôi sẽ lặng lẽ đến một nơi nào đó thật xa, và trong khi hai người họ tưởng rằng tôi đang sống mạnh khỏe, hạnh phúc ở nơi ấy... Tóm lại, họ sẽ dần dần lãng quên tôi theo thời gian, có lẽ như vậy sẽ tốt hơn. Nhưng bây giờ bản khoản chuyện này phỏng có ích gì, lần đó tôi nghĩ thế và thôi không bận tâm thêm nữa.

Kể cũng lạ thật. Đến khi thực sự cảm nhận cái chết của mình tới gần, tôi lại không nghĩ ngợi gì nhiều và lặng lẽ ra khỏi nhà theo lối đi riêng. Tựa như đó là điều hiển nhiên phải thế.

Gió từ biển thổi tới mang theo hơi lạnh. Giá có thể lặng lẽ ra đi ở đây và âm thầm trở thành cát bụi thì đẹp biết bao...

Nói ra điều này chắc tôi sẽ bị đóng dấu khai trừ vĩnh viễn khỏi dòng tộc mèo hoang vốn luôn tự hào về khả năng luôn lách thoát khỏi sự truy đuổi của con người để tồn tại và sinh sôi nảy nở, nhưng thú thực, tôi nghĩ được con người nuôi cũng có cái hay.

Không, thậm chí ngược lại, có lẽ cách sống khôn ngoan nhất của thể hệ mèo hoang sinh ra trong thời đại này là để cho con người nuôi nấng. Tất nhiên, điều đó còn phụ thuộc vào người chủ mà chúng tôi tình cờ gặp được, nhưng đây là cảm nhận thực của tôi.

Chúng tôi sẽ được cho cái ăn, được cho chỗ ngủ. Sẽ không phải khổ sở vì chuyện nóng lạnh, nếu chẳng may bị ốm cũng sẽ có người chăm sóc cho. Ngay cả thú vui đi dạo mà loài mèo yêu thích nhất, chúng tôi cũng có thể tự do, thỏa sức tận hưởng bất cứ khi nào mình muốn. Nếu chúng tôi hành xử theo ý mình, con người cũng sẽ lấy làm hạnh phúc vì điều đó.

Nhưng xét trên phương diện loài, cách sống này có thực sự thông minh và hạnh phúc hay không lại là một câu chuyện hoàn toàn khác. Bởi hiện giờ, loài mèo chúng tôi đang âm thầm bước đi trên con đường tiến dần đến sự diệt vong.

Cứ nhìn vào việc ông Osho vẫn sống và khỏe mạnh như thế là đủ thấy, có lẽ việc sống lâu trăm tuổi hoàn toàn không phải một lời nói dối. Tới mức anh bạn Cái Giề ở Kotokuin còn bảo từng trông thấy ông ấy có hai đuôi nữa kìa...

Thứ Tư, mừng Bốn tháng Mười hai năm 2019.

Cuối thu năm ngoái, Shinya biết mình bị ung thư và nghỉ làm đến nay đã một năm rồi. Dù được thông báo chỉ có thể sống thêm nửa năm, song anh đã bình phục một cách thần kỳ.

Cuối cùng, anh sẽ quay trở lại làm việc kể từ ngày mai. Trong khi Satomi bày biện bữa sáng với salad và trứng ốp la lên bàn, Shinya chạy huỳnh huých xuống cầu thang hỏi.

“Satomi, em có thấy Mugi đâu không?”

Satomi tròn mắt hỏi lại.

“Ừa? Không phải Mugi ở trong phòng anh sao?”

“Không, hình như từ hôm qua nó đã không ở nhà rồi.”

“Cái gì...”

Satomi ngó chiếc đĩa trước lò sưởi. Chẳng có vẻ gì là Mugi đã ăn uống ở đó. Qua ô cửa sổ mờ sương, cô nhìn ra khu vườn tháng Mười hai chìm trong tĩnh lặng.

“Trời lạnh thế này... Mugi đi đâu được nhỉ?”

Shinya đã ngồi xuống nên Satomi đi vào trong bếp lấy cà phê.

“Satomi này. Đến Tòa thị chính xong, anh sẽ đi tìm Mugi luôn.”

“Nếu vậy em cũng đi.”

Hôm nay là thứ Tư, ngày nghỉ cố định ở Sumire.

Shinya và Satomi đến nơi đúng lúc Tòa thị chính Kamakura bắt đầu mở cửa, và giấy đăng ký kết hôn của họ đã được tiếp nhận.

Một năm trước.

Buổi tối hôm Shinya ra viện, nằm trên giường lắng nghe tâm sự của Satomi, anh đã hứa với cô một điều.

“Vậy chừng nào anh có thể trở lại làm việc, chúng ta sẽ đăng ký kết hôn được không? Từ rất lâu rồi, anh cũng luôn mong Satomi sẽ mang cùng một họ với mình. Thế nên em hãy chờ đến khi đó nhé.”

“Anh...”

“Đối với anh, chẳng còn mục tiêu nào quan trọng hơn. Anh sẽ hướng tới mục tiêu đó và mạnh mẽ chiến thắng bệnh tật. Nhất định anh sẽ khỏi bệnh cho em xem.”

“... Em hiểu rồi. Anh hứa nhé. Em cũng sẽ hỗ trợ anh hết sức.”

Hai người đều muốn Mugi, một thành viên quan trọng của gia đình, cùng chung vui trong ngày kỷ niệm lời hứa đó trở thành hiện thực.

Bằng đôi mắt mờ đục, tôi đang nhìn bãi cát phía bên kia chân lều thì thấy một con mèo trắng đang dạo bộ. Có vẻ là một cô mèo, tôi vẫn mơ màng ngắm những ngọn sóng tỏa sáng lấp lánh thì một lát sau, chú mèo mướp nâu đen, và sau nữa, cậu mèo có bộ lông da báo xuất hiện.

Loài mèo có thể tự do sinh con đẻ cái và sống vui vẻ cùng dòng tộc, đó là câu chuyện của thời đại nào xa lắm rồi.

Vào thời tôi sinh ra, loài người tràn ngập khắp thế giới và chúng tôi buộc phải sống sao cho phù hợp với hoàn cảnh xã hội của họ.

Với loài người, mèo hoang chỉ toàn gây phiền phức. Ngay cả

cậu Shinya mà còn từng thả trôi sông mèo con, thời đại đen tối của chúng tôi với cơn ác mộng bị bắt, bị tiêu diệt đã tiếp diễn rất lâu rồi.

Nhưng khi xã hội loài người tiến bộ hơn, đã có những người cho rằng việc tiêu diệt chúng tôi là tàn nhẫn.

“Cứ thấy phiền là được lấy mạng chúng sao?”

Bắt đầu có những tiếng nói phản đối vang lên. Đúng vậy. Chỉ vì một sự ngẫu nhiên nào đó, chúng tôi được sinh ra trong thể xác này, một cái bình chứa khác, còn vốn dĩ khi đến với cuộc đời, tất cả chúng ta đều có linh hồn như nhau, dù là loài người hay loài mèo thì sinh mệnh cũng đều đáng quý.

Nhưng... sẽ không bao giờ vì điều đó mà xã hội loài người chịu buông tay và cấp quyền công dân cho mèo hoang. Họ nói, chỉ cần không cướp đi mạng sống của chúng là được đúng không, và rồi mèo hoang trong thành phố một lần nữa bị bắt hết không chừa một móng, rồi bị cải tạo thành những cơ thể không còn khả năng sinh con.

Chúng tôi chỉ có thể bày tỏ nỗi bất mãn của mình bằng cách kêu gào, điên cuồng cào xé mọi thứ với bộ móng vốn được giấu kỹ... Tóm lại, những kẻ không thể cất lên tiếng nói như chúng tôi, rốt cuộc đã được cho phép sống cùng con người, với điều kiện không để lại bất cứ con cháu nào ngoài bản thân kẻ được chấp nhận.

Chợt thấy như có ai đó, tôi nhấc đầu lên khỏi con mèo bông, cô mèo trắng khi nãy đang đứng đó nhìn tôi. Chắc cô ấy không

ngờ có tôi ở đây. Cô ấy tỏ vẻ khá ngạc nhiên, rồi cuối cùng lảng lảng bỏ đi, không nói một lời.

... Có lẽ đây là chốn yêu thích của cô ấy chẳng?

Nếu thế, sẽ thật phiền nếu tôi chết ở đây, nghĩ vậy nên tôi định chuyển sang nơi khác, nhưng không hiểu sao chỉ nhúc nhích thôi tôi cũng thấy khó chịu. Nhưng công nhận là cô mèo đó có khuôn mặt thật xinh đẹp.

Tôi bị thiên rồi. Thế nên từ thừa cha sinh mẹ đẻ đến giờ, tôi chưa một lần rung động khi nhìn các cô nàng mèo, và cũng không có tình địch nào liên quan đến các cô ấy cả, thành thử cũng không có cái gọi là tinh thần chiến đấu, giống như những cuộc gầm ghe giữa cánh đàn ông với nhau. Mỗi khi nhận ra mình không có những hành động và cảm xúc giống với những chú mèo không bị thiên như Jam, tôi lại nghiêng đầu khó hiểu.

... Tại sao tôi không cảm thấy gì hết?

Mặt khác, vì tôi không phẫn khích khi nhìn các cô mèo nên họ đối xử với tôi bình thường như những người bạn và không xem tôi là con trai. Dần dà tôi cũng hiểu, ấy là vì tôi bị thiên, kể từ đó, tôi bắt đầu có suy nghĩ thế này.

... Rốt cuộc, giới tính của mình là gì?

Kinzo, cậu bạn mèo vằn đen trắng của tôi, suốt ngày điên cuồng đuổi theo các cô mèo. Một lần nọ, tôi thử hỏi “Cậu đang làm cái gì thế?”. Kinzo là mèo hoang, nó tự do ra vào nhà dân trong khu Tsukikagesaka hoặc Nezumisaka và được họ cho ăn,

đâu như vào năm ba tuổi, nó bị bắt và bị thiến mất.

Kinzo trả lời, vẻ ngao ngán.

“Thói quen xưa ấy mà...”

Nghe nói dù bị cắt bì vàng, nó vẫn còn ký ức về thời kỳ động dục nên cứ thấy em mèo mới lớn nào là cơ thể nó lại tự động lông lên đuổi theo.

“Tớ biết điều đó là vô ích. Buồn thật đấy...”

“Ừ...”

“Nhưng Mugi này. Trong lúc theo đuôi các nàng mèo, tớ mới cảm thấy mình thực sự đang sống. Cậu cũng vậy nhỉ? Hay không phải?”

“...”

Không, tôi không hiểu cảm giác đó. Tôi bị thiến trước khi kịp bước vào lần động dục đầu tiên nên ngay từ đầu, tôi thậm chí còn không biết đến cái gọi là động dục nữa.

... A!

Hình như tôi nghe thấy tiếng cô Satomi vọng lại từ những con sóng. Chắc mình nghe nhầm thôi, tôi nghĩ.

“Mugi, em ở đâu? Mugi!”

Là tiếng cô Satomi, chắc chắn không nhầm được. Tôi rụt cái cổ vừa ngóc lên theo phản xạ.

... Cô Satomi đến đây tìm tôi.

Tôi hạnh phúc quá! Nhưng... Tôi muốn gặp cô ấy, song không thể lộ mặt ra được.

“Mugi, em có ở đây không?”

Tiếng gọi vang lên nhiều lần, lúc gần lúc xa.

Một buổi chiều nhập nhoạng cách đây năm năm. Khi tôi đang ngồi trên thềm đá trước cổng, lần đầu tiên cậu Shinya dẫn theo một cô gái về nhà. Cô gái ấy ngồi xổm xuống trước mặt tôi.

“Em là Mugi phải không? Em làm gì ở đây thế?”

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt tươi cười dịu dàng ấy, tôi đã có linh cảm rằng mình sẽ ở bên cạnh người này suốt phần đời còn lại.

... Cảm ơn cô Satomi. Thực lòng cảm ơn cô rất nhiều.

Lòng ngực tôi đầy ắp niềm biết ơn. Và rồi...

“Mugi!”

Lần này là tiếng cậu Shinya.

... Cậu Shinya cũng đến tìm tôi.

Cổ tôi lại ngóc dậy theo phản xạ. Nhưng tôi từ từ rụt lại, ghéch cằm lên con mèo bông. Tất cả những gì tôi làm chỉ là nhắm mắt lại, chờ đợi tiếng nói kia xa dần.

Xã hội loài người đáng ghét vì độc đoán.

Nhưng từng con người nói riêng thì thực sự tốt bụng, đó mới là chính bản chất của họ, tôi vẫn luôn nghĩ vậy khi nhìn vào cậu Shinya và cô Satomi.

Hai người họ yêu thương nhau bằng cả trái tim. Dù trong hoàn cảnh nào, họ cũng suy nghĩ cho nhau, trân trọng nhau, và những

hành động đó đều tràn đầy tình yêu thương. Nhìn họ như vậy, tôi thấy thật hạnh phúc, nhưng đồng thời cũng có chút ghen tị.

Rồi một ngày, tôi chợt hiểu ra.

Rằng tình yêu dành cho người khác giới là niềm vui sống của đại đa số những người được sinh ra trên cõi đời này, là ý nghĩa để người ta tồn tại. Và rằng, cái gọi là tình yêu ở loài người, với loài mèo chính là cơn hứng tình mà tôi đã vĩnh viễn mất đi vì bị thiếu.

•§•

Khi tiếng gọi của hai người đã lắng đi hồi lâu, có tiếng bước chân giẫm lên cát lạo xạo, tiến lại gần và dừng ngay trước mắt tôi. Tôi chậm chậm ngóc đầu khỏi con mèo bông.

“Mugi... Mày ở đây à? Tìm thấy mày rồi.”

Là cậu Shinya.

“Satomi, Satomi ơi! Mugi ở đây này.”

Cậu Shinya gọi lớn... Cậu ấy đã khỏe mạnh đến thế, tôi mừng biết bao.

Tức thì, cậu Shinya chui xuống gậm lều.

“Mày làm gì ở đây thế, Mugi?”

Nói đoạn, cậu ấy kéo tôi lại gần.

“Người mày lạnh hết rồi... Đồ ngốc này.”

Cậu Shinya không nói gì thêm, chỉ lẳng lẳng ôm tôi thật chặt trong áo ấm của mình rồi chui ra khỏi gậm lều. Lồng ngực của cậu ấy, ôi, ấm áp làm sao.

Khi lớp lông bị cạo trụi bằng tông đơ cuối cùng cũng mọc trở lại, hằng ngày, dưới ánh mặt trời, tôi say sưa đuổi theo lũ thần lẩn thi thoảng lại xuất hiện trong vườn. Đang đuổi bắt chúng, tôi chợt nhận ra và ngược nhìn lên, cậu Shinya đã ngồi xuống ghế và mỉm cười nhìn tôi, chỉ bấy nhiêu thôi nhưng tôi thấy sao mà ấm áp.

Tôi, Mugi, bẩm sinh là một con mèo hoang.

Nếu cứ sống đời mèo hoang trên phố Trung Hoa, có thể tôi sẽ được gặp con cháu mình, nhưng tôi sẽ không bao giờ suy nghĩ và trải nghiệm nhiều điều thế này. Và bây giờ, lồng ngực tôi đầy ắp niềm biết ơn, bởi tôi thấy mình thật là hạnh phúc.

“Nào, chúng ta về nhà thôi.”

Cô Satomi chạy tới, bàn chân lún trong cát.

“Anh! A, Mugi! Cuối cùng cũng tìm thấy em rồi.”

“... Meo!”

Tôi đến với cuộc đời là một con mèo hoang, nhưng ra khỏi cuộc đời không còn là mèo hoang nữa. Giờ đây, tôi thực sự nghĩ thế này. Thật may mắn vì gặp được cậu Shinya và cô Satomi. Nếu lại sinh ra làm mèo thêm lần nữa, tôi vẫn muốn được gặp họ.

... Khi đó, bằng cả trái tim mình, tôi cũng muốn được trải nghiệm cái gọi là tình yêu, giống như hai người họ vậy.

Tôi khép mắt lại.

“Ghèn mắt từa lư thế này... Thật là!”

Cô Satomi đỡ lấy tôi. Giọng cô run lên, hình như không phải

chỉ vì gió lạnh.

“Này, Mugi...?”

Như vậy thật tốt, phải không ông Osho?

Cháu đã ở bên hai người mà cháu yêu thương nhất cho đến phút cuối cùng.

... Như vậy thật tốt, phải không Jam?

“... Mugi?”

A, giọng nói của cô Satomi. Bàn tay cô Satomi thật ấm.

A, mùi thơm của cậu Shinya. Tôi hạnh phúc biết bao... Thực sự hạnh phúc biết bao...

HẾT

Đôi lời về Nhật ký của Konatsu và Mugi

Truyện ngắn “New Summer Orange” trong tập sách này là tác phẩm tôi tự xuất bản thành sách điện tử vào mùa hè năm ngoái. Lần này, nhân dịp truyện được phát hành dưới dạng ấn phẩm, tôi có sửa chữa lại một vài chỗ.

Cách đây hơn một năm một chút, dạo ấy, những bản tin về việc tiêu hủy chó mèo xuất hiện khắp nơi. Hầu hết trong số chúng là tin về việc thực hiện bãi bỏ tiêu hủy trong vùng, thành quả sau những nỗ lực không mệt mỏi của lực lượng tình nguyện viên và các chính quyền địa phương. Quả là một thông báo đáng mừng, nhưng mặt khác, nó cũng chỉ ra rằng việc tiêu hủy chó mèo đang được tiến hành rất thường xuyên ở khắp nơi trên toàn nước Nhật. Trước hiện trạng đau lòng ấy, một người cầm bút như tôi liệu có thể làm gì? Tôi cứ trăn trở mãi, và cuối cùng “New Summer Orange” ra đời.

Truyện ngắn còn lại, “Chú mèo Mugi”, tôi viết thêm trong dịp xuất bản lần này.

Phố tôi ở rất nhiều dốc. Mỗi khi chiều xuống, một chú mèo mướp nâu lại ngồi lọt thỏm trên bậc thềm của ngôi nhà ở lưng chừng con dốc dựng. Người qua đường đều bất giác dừng chân khi bắt gặp chú mèo dễ thương ấy. Lần nào thấy nó, tôi cũng mỉm cười trong vô thức. Rồi tôi bắt đầu tưởng tượng ngược xuôi, rằng

rốt cuộc, chú mèo này nghĩ gì khi ngồi đây mỗi buổi chiều tà.

Chẳng cần nói cũng thấy, khắp đông tây kim cổ, chó và mèo được coi là những động vật gần gũi nhất với con người.

Chúng ta thường có ấn tượng rằng khi sống chung với con người, chó sẽ dễ bảo hơn, còn mèo thì tùy hứng hơn. Khi quan sát hành động của chúng, tôi phát hiện ra một số điều. Thứ nhất, chúng có suy nghĩ rõ ràng. Và thứ hai, chúng có khả năng cảm nhận tinh tế cảm xúc của con người. Tôi nghĩ, nếu đã một lần sống chung với chó mèo, không ai còn nghi ngờ về việc chúng cũng có “trái tim”. Bản thân sự tồn tại của chúng là một điều vô cùng quý giá, bởi bằng trái tim ấy, chúng đồng cảm với chúng ta.

Và chúng không bao giờ phản bội con người. Trong khi đó, con người thì sao? Chúng ta lợi dụng việc chó mèo không thể nói thành lời những tâm tư trong lòng để thảo nhiên phản bội chúng. Chúng ta áp đặt điều kiện của chúng ta lên chúng, độc đoán cướp đi sinh mạng và chỗ ở của chúng. Mặc dù vậy, chúng vẫn không hề phản bội. Không, có lẽ chúng đủ thông minh để biết rằng, dù có chiến đấu với con người, chúng cũng không thắng được, nên đành cam chịu chấp nhận số phận mà thôi.

Khi tôi viết ra những điều này, có lẽ sẽ có người cho rằng đây chỉ là lòng thương cảm không hơn, rằng tôi đã tự tưởng tượng nên cảm xúc của chúng. Nhưng chúng ta, vốn tự xưng là loài linh trưởng, bằng cách nào đó đã được trao cho khả năng tưởng tượng mà chỉ duy nhất loài người có được. Thiết nghĩ, trước nỗi đau của các sinh vật có tâm hồn, chúng ta càng phải phát huy trí tưởng tượng của mình hơn nữa, đó là điều hết sức cần thiết.

Trở lại với câu chuyện, gần đây không còn thấy những bản tin về việc bãi bỏ tiêu hủy chó mèo nữa. Nhưng tôi nghĩ, đó không phải là vì tình hình đã được cải thiện nhiều. Vì công việc, gần như hằng ngày tôi đều phải đến các Trung tâm chăm sóc sức khỏe ở nhiều nơi tại Tokyo. Ở đó, tôi vẫn thấy những tấm áp phích đăng tin tìm người nhận nuôi chó mèo trưởng thành. Việc thực hiện bãi bỏ tiêu hủy ở cấp hành chính, không gì khác, phải là bãi bỏ hoàn toàn.

Chúng có trái tim. Hãy đối diện và có trách nhiệm với những sinh mệnh quý giá ấy. Đó là mong mỏi mà tôi gửi gắm trong những tác phẩm của mình.

Thật mừng khi tôi có thể công bố tác phẩm *Nhật ký của Konatsu và Mugi* này trong mùa thu cuối của thời đại Bình Thành.

Từ tận đáy lòng, tôi cầu mong thời đại kế tiếp sẽ là thời đại mà ở đó, những người bạn đáng trân trọng của chúng ta có thể sống hạnh phúc và tin tưởng vào một ngày mai tốt lành, giống như ước mơ của Konatsu, và như tâm sự của Mugi vậy.

Ngày Vạn an, tháng Chín, năm Bình Thành thứ 30

Hida Shungo

Lời cảm ơn

Takase Hiroshi, Kawakami Kayo, Mishima Yukari, Kurihara Michio, Hanaoka Mayumi, Sano Masayuki, Yatogo Koushin, bạn bè đồng nghiệp, bạn bè trên SNS, gia đình thân yêu, chú chó cưng Onyo và chú mèo chân trắng Izumo.

Từ tận đáy lòng, xin gửi lời cảm ơn tất cả những người đã tiếp thêm sức mạnh cho tôi để có thể xuất bản tác phẩm của mình.

Chân thành cảm ơn quý vị độc giả đã dành thời gian đọc cuốn sách này.

Table of Contents

Start

New Summer Orange

Người và phố

- 1.
- 2.
- 3.

Bầu trời và biển cả

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.

Tình yêu và mơ ước

- 1.
- 2.

Chú mèo Mugi

Lời nói đầu

Chương 1

- 1.
- 2.

Chương 2

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.

Chương 3

- 1.
- 2.

Chương 4

- 1.
- 2.

3.

Chương 5

1.

2.

3.

4.

Chương 6

Chương cuối

Đôi lời về Nhật ký của Konatsu và Mugi

Lời cảm ơn